

PARÇALANMIS

KUSURSUZCA KUSURELİ SERİSİ

zuhra

NEVA ALTAJ

ASYA

Aileme geri d6nemem. Onlara layık değilim. Bir daha asla onlardan biri olamam. Tanıdıkları, sevdikleri ve hatırladıkları kız kardeşleri, kalmadı. Artık yok.

Ta ki ona kadar...

Beni yanına alan kişiye...

Beni şeytanarımdan, korkulararımdan ve yaralararımdan kurtardı. şimdi tekrar birleştiriyor.
Parça parça.

PAVEL

İnsanlarla yakınlılaşmam,
Ve kesinlikle kimseye ihtiyaım yok.

Ona kadar...

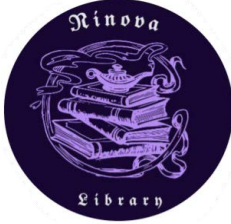
şimdi tek istediğim o, tek ihtiyaım olan.
İçindeki bencil piç, onu çalmak istiyor,
Sadece bana ait olsun diye.

Ama artık bana ihtiyaı yok. Gitmesine ve uğmasına izin vermeliyim, uğmasına yardım eden kanalları kıramam. O benim değil ki elimde tutayım. Seveyim, sahip olayım.

Parçalanmış ruhuma onsuz hayatta kalmayı
6ğretebilir miyim?

PARÇALANMIŞ *ruhlar*

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Parçalanmış Ruhlar şu ana kadar yazmakta en çok zorlandığım kitap oldu. Hassas konusu nedeniyle, serinin önceki kitaplarından farklı. *Parçalanmış Ruhlar* esas olarak karakterlere odaklanıyor ve bir mafya/suç örgüsü mevcut olsa da, bu, karakterlerin hikâyesine göre ikinci planda kalıyor. Ayrıca, eğer serinin önceki kitaplarını okuduysanız, her hikâyeye biraz mizah katmayı sevdiğimi bilirsiniz. Ancak bu kitapta öyle bir unsur olmayacak. Son derece ağır bir konuyu ele alıyor ve mizah katmak tatsız olurdu.

Lütfen bir sonraki sayfadaki tetikleyici uyarıyı okuyun. Eğer konuyu rahatsız edici bulabileceğinizi ya da size zarar verebileceğini hissediyorsanız, lütfen bu hikâyeyi atlayın. Merak etmeyin, eğer bunu pas geçmeye karar verirsiniz, serinin kalanıyla ilgili kritik hiçbir şeyi kaçırmayacaksınız ve sonraki kitapta Kusursuzca Kusurlu dünyasına geri dönebileceksiniz. Ancak, eğer okumanız gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değilseniz, lütfen bana e-posta göndermekten ya da TikTok veya Instagram mesajı yoluyla iletişime geçmekten çekinmeyin. (iletişim bilgilerim www.neva-altaj.com/contact adresinde yer al-

maktadır.) Sizlere spoiler vermektan mutluluk duyarım, böylece kitabı okumak isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz. Akıl sağlığınız her Şeyden önemli.

Parçalanmış Ruhlar için bir duyarlılık okuması yapan ve Asya'nın mücadelesinin ve yolculuğunun daha gerçekçi ve incelikli bir Şekilde sunulmasını geliştirmek adına tavsiyelerde bulunan Ruthie'ye minnettarlığımı ifade etmek isterim. zm

Eğer *Parçalanmış Ruhlar*'ı okumayı seçerseniz, Asya ve Pavel'in hikâyesini seveceğinizi bütün kalbimle umuyorum. Bu, bir mafya serisinin parçası olabilir ama her Şeyden önce aşkın, incinmişliğin üstesinden gelmenin, ailenin gücünün ve insan ruhunun dirayetinin hikâyesi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

TETİKLEYİCİ UYARISI

Bu kitap bazı okuyucular için zor olabilecek konular içermektedir, örneğin sayfa üzerinde cinsel saldırı (tecavüz dahil, ancak ana karakterler arasında değil), travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), intihara teşebbüsten bahsedilmesi, seks köleliğinden bahsedilmesi, uyuşturucu kullanımından bahsedilmesi, açık şiddet, işkence ve vahşetten bahsedilmesi. Eğer cinsel ve/veya fiziksel şiddete maruz kaldıysanız, bu hikâyenin bazı kısımları stres veya üzüntüye neden olabilecek anıları tetikleyebilir.

Kadın kahramanımız içinde bulunduğu durumla gücüne güvenerek ve erkek kahramanımızın desteğiyle başa çıkıyor. Biz sevginin iyileştirebileceğine inansak da lütfen bu hikâyenin bir kurgu eseri olduğunu unutmayın. Sizi bir destek kuruluşundan yardım almanız ve/veya güvenilir bir sağlık uzmanıyla görüşmeniz için teşvik ediyorum. Sessizlik içinde acı çekmenize gerek yok.

KARAKTER NOTLARI

Pasha - Pavel için kullanılan Rusça takma ad (kısa biçim), gündelik konuşmalarda kullanılır.

Pashenka - Pavel/Pasha isminin bir varyasyonu (sevgi gösteren küçültme eki), yakın aile üyeleri tarafından bir sevgi ifadesi olarak kullanılır

Mishka - Küçük ayı ya da oyuncak ayı anlamına gelen Rusça bir sevgi sözcüğü.

Bratva hiyerarşisi ve aile bağları ile ilgili hafızanızı tazelemeniz gerekiyorsa,

Web sitemdeki "Ekstralar" sayfasına göz atın.

ÇALMA LİSTESİ

Kitap boyunca birkaç klasik parçanın bahsi geçiyor. Kontrol etmek istemeniz ihtimaline karşı, işte onların bir listesi:

“Moonlight Sonata” - Ludwig van Beethoven

“Flight of the Bumblebee” - Nikolai Rimsky-Korsakov

“Gymnopédies” - Erik Satie

“In the Hall of the Mountain King” - Edvard Grieg

“The Rain Must Fall” - Yanni

“Für Elise” - Ludwig van Beethoven

“River Flows in You” - Yiruma

ÇİRİŞ

Asya

Kar yağıyordu.

SIRTIMDAKİ TOPRAK SOĞUKTU, kürek kemiklerimi çiziyordu. Adamın omzunun üzerinden üstümdeki karanlık genişliğe doğru baktım. Her şey bulanık görünüyordu. Kar tanelerini ayrı ayrı fark edemiyordum ama yüzüme düştüklerini hissedebiliyordum. Kırılgan. Narin. Bana Erik Satie'nin parçalarından birinin notalarını hatırlatıyorlardı, o yüzden yakıcı bir acı içimi parçalarken o melodiyi mırıldandım.

Bu kadar acımalı mıydı? İlk seferde acıması gerektiğini biliyordum ama acımaya devam edeceğini hiç düşünmemiştim.

Adam homurdandı ve ağırlığı aniden gitti. Elimi karnımdan aşağı indirdim ve yırtılmış elbisemin kumaşının üzerinden geçirip bacaklarımın arasına bastırdım. Islaktı. Çok fazla. Çok, çok fazla. Elimi yüzüme doğru kaldırdım, melodi aklımdan gerisinde çalmaya devam ederken kanla kaplı parmaklarıma bakakaldım.

“Sonuç olarak epey iyi çıktın, tatlım,” dedi erkek sesi. “İlk başta gözüm kız kardeşindeydi. Aynı görünüyor olabilirsiniz ama onun resmen klas sızan bir havası var. Müşteriler daha gösterişli olanları tercih etmeye meyilli oluyor ama sen de iş görürsün.”

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik hissi göğsümde patlayarak beni içine düştüğüm sersemlikten kurtardı. Yerde yüzüstü uzanana kadar döndüm. Damarlarım enerjiyle doldu ve ayağa fırladım. Sonrasında koştum.

Bacaklarımın arasındaki acı dayanılmazdı. Her adımda, sanki bıçak saplanıyor gibi hissediyordum. Bütün vücudum titriyordu ama soğuktan mı, acıdan mı, yoksa şoktan mı emin değildim. Belki yaptığı ve söylediği şeyin dehşetindendi. Omzumun üzerinden hızlıca bakma riskine girdim ve tecavüzcümün peşimden gelip arayı kapattığını fark ettiğimde dudaklarımdan kısık sesli bir inilti kaçtı.

Biraz ileride sokak lambaları vardı, o yüzden o yöne doğru koşmak için rotamı değiştirdim. Kafamdaki hafif, ağır melodi, sanki daha hızlı gitmem için beni kamçulamak istercesine savaş marşına dönüştü. Zemin engebeliydi, koşmayı daha zor hale getiriyordu. Yakındaki ağaçların köklerine ve karanlıkta görülmesi zor ufak çalılara takılıp duruyordum. Görüşüm bulanıktı, gözlüğümü kaybetmişim ama dalların arasından gördüğüm ışığa odaklanıp ona sanki can simidimmiş gibi sarılıp koşmaya devam ettim. Karnımın alt kısmındaki yırtılma ve yanma hisleri görmezden gelemeyeceğim kadar güçlüydü ama dişlerimi sıkıp hızımı korumaya çalıştım. Kar taneleri kollarımın açıktaki noktalarına düşerken hava ciğerlerimden kesik kesik çıkıyordu. Caddeye sadece birkaç metre kalmıştı. Araçları duyabiliyordum. Sadece caddeye ulaşmam gerekiyordu, birisi durup bana yardım edecekti.

Tam oraya varmak üzereyken çıplak ayağım bir şeye takıldı ve tökezleyip soğuk, sert zemine yüzüstü düştüm. Hayır! Ayağa kalktım, hayat kurtaran ışığa doğru koşmak niyetindeydim ki arkamdan bir kol dolandı.

“Yakaladım seni!” Orospu çocuğu kahkaha attı.

Çığlık attım ama diğer eliyle ağzımı kapatıp sesi boğdu.

“Görünüşe göre seni yeniden eğitmeleri gerekecek tatlım,” dedi kulağıma. “Daha uysal olduğunda seni yeniden ziyaret edebilirim. Patron bulduklarımınla ayda bir defa bedavaya beraber olmama izin veriyor.”

Tekmeler atarken, “Lütfen,” diye inledim avucuna doğru.

“Harika.” Bir kez daha ahlaksızca kahkaha attı. “Bak, şimdiden öğreniyorsun.”

Dirseğimle ona vurmaya çalıştım ve neredeyse elinden kurtulacaktım ama boynumun yan tarafına bir iğnenin girdiğini hissettim.

Adam beni susturdu. “Sakin ol bakalım. Birkaç saniye sonra her şey daha iyi olacak.”

Karanlıktan başka hiçbir şey kalmayana kadar görüşüm bulanıklaştı.

Müzik durdu.

BÖLÜM

bir

İki ay sonra

NEON IŞIKLAR, TEPEDEKİ HOPARLÖRLERDEN gelen yüksek sesli müzikle dans eden tıkış tıkış kalabalığın üzerinde parlıyordu. Alkol kokusu ve birbiriyle çatışan aromalar havaya sinmişti, hatta üst kattaki ofisimde bile. Yerden tavana kadar olan cam duvara doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümde bağlayıp aşağıdaki kalabalığı izledim. Gece yarısı bile değildi ama öyle kalabalıktı ki nefes alacak yer bile yoktu.

Dans pistinin uzak köşesindeki bir kargaşa dikkatimi çekti. Kulübün fedailerinden biri olan Vladimir, bir adamı gömleğinden tutmuş, üst kata çıkan merdivenlere doğru sürüklüyordu. Eğer adam kavga çıkarmış olsaydı güvenlik onu dışarı atardı. Bana getirildiğine göre çok daha ciddi bir şey olmalıydı.

Beş dakika sonra arkamdaki kapı açıldı.

“Bay Morozov.” Vladimir adamı ofisin içine itti. “Bunu tuvaletlerin önünde uyuşturucu satarken yakaladık.”

Yere yığılmış adama doğru yürüdüm ve sağ ayağımla elini ezdim. “Benim kulübümde uyuşturucu satmak ha?”

Adam inleyip boştaki eliyle ayağımı çekmeye çalıştı ama daha sert bastım. “Konuş.”

“Sadece bir arkadaşımın verdiği birkaç haptı,” dedi boğuk bir sesle ve bana baktı. “İş yerinden arakladığı yeni bir şey olduğunu söyledi.”

Başımı yana eğdim. “İş yerinden mi? Ne iş yapıyor?”

“Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmaz.” Tekrar elini çekmeye çalıştı ama başarısız oldu. “Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak.”

Vladimir’e elinde tuttuğu küçük plastik torbayı bana uzatmasını işaret ettim ve inceledim. İçinde bir düzine beyaz hap vardı. “Bunu denedin mi?”

“Hayır...Ben...Ben uyuşturucu kullanmıyorum,” dedi adam, ardından eline daha fazla baskı uyguladığımda inledi.

“Yani bunları buraya satmaya getirdin. Çok akıllıca.” Plastik torbayı Vladimir’e geri attım. “Bunları Doktor’a götür. O bokun içinde ne olduğunu kontrol ettirmemiz lazım.”

“Satıcıyla ne yapalım?” Vladimir başıyla yerdeki adamı gösterdi.

Adamın gözlerindeki panik dolu bakışa ve elinin titremesine bakılırsa, onu konuşturmak fazla uzun sürmezdi. Onu depoya götürüp sorguya çekebilirdim. Ancak Şikago Bratva’sında kurallarımız vardı ve benim iş kapsamımda bilgi almak yoktu.

“Bence Mikhail’le biraz sohbet etmek hoşuna gidecektir. Al şunu gözümün önünden,” dedim ve arkama dönüp dans pistine tepeden bakan cam duvara doğru yürüdüm.

Vladimir adamı dışarı sürüklerken arkamdan gelen bağırışları ve kargaşayı duydum. Kapı arkalarından kapandığında gürültü kesildi. Gözlerim etrafta dolaşan ve dans eden insanların üzerinde gezindi, en sol köşedeki kabinde durdu. Bratva'nın askerlerinden sorumlu olan Yuri, yanında sarışın bir kadınla oturuyordu. Diğer yanında bir şeye gülen Kostya ve Ivan kardeşler vardı, örgütümüzün mali işlerini yöneten kişilerdi. Görünüşe göre, adamlardan bazıları bu akşam boştaydı.

Cebimdeki telefon titredi. Çıkardığımda ekranda Yuri'nin adını gördüm.

“Bir sorun mu var?” diye açtım telefonu.

“Hayır,” dedi ve oturduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. “Aşağı gel de bizimle bir içki iç.”

“Çalışıyorum.”

“Sen hep çalışıyorsun, *Pasha*.” Başını iki yana salladı.

Haklıydı. Uyumadığım ya da spor yapmadığım sürece, Bratva'nın kulüplerinden birindeydim. Pakhan'ın karısı doğurduktan sonra Petrov malikânesinden taşındığımdan beri boş dairemde vakit geçirmek hep çok zordu. Fakat son birkaç yılda daha da zorlaşmıştı. Son yedi yıldır iki gece kulübü işletiyor olmam ve zamanımın çoğunu insanlarla çevrili olarak geçiriyor olmam beni yalnızlık arayışına itmeliydi. Öyle olmadı. Sadece evde beni bekleyen kimsenin olmadığını hatırlatıyordu.

“Hadi ama, sadece bir içki,” diye üsteledi Yuri.

Kostya'nın derin kahkahası hattan bana ulaştı. Yine bir şeylerle dalga geçiyor gibiydi. Her zaman tam bir düzenbazdı. “Başka zaman, Yuri,” dedim.

Telefonu kapattım ama cam duvardan uzaklaşmadım, yoldaşlarımın iyi vakit geçirmesini izledim. Belki de onlara katılmalıydım. Bazen rahatlamak ve havadan sudan konuşmak güzel olurdu ama ben asla yapamıyordum. Sorun şuydu ki, onlarla

dışarı çıktığım birkaç seferde kendimi daha da yalnız hissederken bulmuştum.

Bratva, sahip olmadığım aileye en yakın şeydi. Her birinin benim için kurşun yiyeceğinden emindim. Ben de onlar için yerdim. Yine de, Bratva'da geçirdiğim on yıldan sonra bile, arkadaşlarıma fazla yaklaşmak için kendime izin veremiyordum. Sanırım benim geçmişime sahip birinden de bu beklenirdi. Güvenli limanın olması gereken insanlar tarafından gözden çıkarıldığında, herhangi birine yaklaşmak için kendine izin vermek zordu çünkü bir noktada onlar da gidecekti.

Er ya da geç herkes giderdi.

Uzun bir süre boyunca orada durup çocukların gülmesini izledim, sonra arkama dönüp tekrar işe koyuldum.

— — — — — Asya — — — — —

Ofise girip odanın ortasında durdum. Kızlardan sorumlu olan Dolly masasının arkasında oturuyordu, dikkati önündeki deri bağcıklı, ufak defterdeydi.

“Bu akşam Bay Miller’ı eğlendireceksin,” dedi defterine bir şeyler karalarken. “Ağırdan alınmasını tercih ediyor. Masajla başla ve oradan devam et.”

Başımı salladım. “Evet, Dolly.”

“Ah, oral seks yok. Bay Miller bundan hoşlanmıyor.” Not defterini kapattı ve topuklu ayakkabılarını muşamba zeminde tıkırdatarak masanın etrafından dolandı. Başımı eğdim ve gözlerimi göremesin diye bakışlarımı yere diktim. Tam önümde durduğunda parlak pembe topuklu ayakkabıları görüş alanıma girdi.

“O çok önemli bir müşteri, o yüzden her ihtiyacını karşıladığından emin ol. Eğer seni beğenirse tekrar isteyebilir. Yumuşak huylu bir adamdır. Kızlara pek vurmaz, senin de bildiğin gibi bu nadir bir durum. Ayrıca prezervatifi unutma. Kuralları biliyorsun.”

Başımı tekrar salladım ve avucumu ona doğru uzattım. Dolly elime bir tane beyaz hap yerleştirdi.

“Peki ya kalanı?” diye sordum. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen.”

“Siz kızlar hep aynısınız,” diye bağırdı. “Müşteriyle işin bittiğinde kalanını alırsın. Bunu zaten biliyorsun.”

“Bir tane daha,” diye yalvardım.

“İş bittikten sonra dedim sana!” diye bağırdı ve yanağıma tokadı yapıştırdı. “Odana dön ve bir saat içinde hazır ol. Neredeyse bir haftadır iş başında değilsin. Para kaybediyoruz.”

“Evet, Dolly,” dedim minicik bir sesle ve kapıya doğru döndüm.

“Bu arada, gözlüğünü çıkarmayı unutma. Bay Miller bundan hoşlanmaz.”

“Elbette,” dedim.

Dolly'nin ofisinden çıktıktan sonra sola dönüp aceleyle koridorda ilerledim, diğer odaların kapılarını geçtim. Şu anda ben buradaki beş kızdan biriydim. Eskiden altı kişiydik ama iki gün önce kızlardan biri ortadan kaybolmuştu. Kendi halimde takılmaya çalıştığım için, onu geçerken gördüğüm zamanlar dışında tanıımıyordum. Sırtından aşağı örgü halinde inen uzun, sarı saçları olduğunu hatırlıyordum. Kimse ne olduğunu bilmiyordu ama diğer kızların, onun sert olduğu bilinen bir müşteriyle buluştuğunu söylediğini duymuştum.

Koridorun en sonundaki kapıdan içeri girdim. Oda arkadaşımın hâlâ burada olmadığından emin olmak için çabucak

etrafıma bakındım, sonra da hızla odanın diğer tarafındaki ufak banyoya girdim. Kapıyı kilitleyip tuvalete döndüm.

Sağ elimi açıp avucumdaki beyaz hapa baktım. Ne kadar minik bir şeydi. Zararsız görünüyordu. Bu kadar minik bir şeyin, bir insanı isteyerek köleleştirebileceğini, parmaklıkları olmayan bir hapishanede yaşatabileceğini kim tahmin ederdi ki? Onu ağzıma atmak ve sadece...her şeyi akışına bırakmak öyle kolay olurdu ki.

Hep aynı olaydı. Müşteriyle buluşmadan önce bir hap. İşi bitirdikten sonra üç tane daha. İlki aklımı bulanıklaştırmak ve dolayısıyla beni daha itaatkâr tutmak içindi. Daha az acı vermesini sağlamıyordu ama daha az umursamamı sağlıyordu. Ayrıca son derece bağımlılık yapıcıydı. Eğer ilk hapi içersem, verdiği arzuyu dindirmek için koşarak diğer üç hapi almaya gidecektim. Döngü tekrar edecekti. Tekrar ve tekrar. Beynimi bir pus içinde, durmaksızın belli bir uçma seviyesinde tutacak, her seferinde daha fazlasına ihtiyaç duyup ondan başka bir şeyi düşüneyecek hale gelecektim.

Dönüştüğüm şey işte buydu, bir bağımlı. Tıpkı buradaki diğer kızlar gibi.

Elimdeki hapi sıktım, sonra da klozete atıp sifonu çektim. Hap iki daire çizdikten sonra giderde kayboldu ama orada durup tuvalete bakmaya devam ettim.

Hapları almayı bırakalı altı gün olmuştu. Yanlışlıkla yapmıştım. Geçen hafta midemi üşütüp üç gün boyunca durmadan kustum. Vücudum hiçbir şeyi içeride tutamadı, Dolly'nin boğazıma tikip durduğu haplar da buna dahildi. Kendimi daha iyi hissettiğimde, beynim iki aydır ilk defa uyuşturucunun neden olduğu sersemlikten kurtulmuştu.

O gün, en zoruydu. Durmadan üşüyor olsam da, Tanrım, hayatımda o kadar üşüdüğümü hiç hatırlamıyordum, terliyor-

dum. Her yerim acıyordu. Başım, bacaklarım, kollarım. Vücutumdaki her kemiğim paramparça edilmiş gibiydi. Tabii bir de titremeler vardı. Dişlerimin kırılacağından korkarak titremeleri kontrol altına almaya çalışmış ama yapamamıştım. Dolly, en sonunda ateşimin düştüğünü düşünmüştü ama öyle değildi. Yoksunluktu. Bana verdiği hapları yutma dürtüsü neredeyse savaşamayacağım kadar güçlüydü ama devam etmemi sağlayan tek şey inadımdı.

Ondan sonrası daha kolaydı. Hâlâ rastgele ürpertiler hissediyordum ama uyuşturucuyu içimden attığım o ilk gün yaşadığım şeyle uzaktan yakından alakası yoktu ve uzuvlarım ile başım kısmen daha az ağrıyordu. Hapları yutuyormuş gibi yapıyordum ve önceden davrandığım gibi davrandığımdan emin oluyordum, her zaman daha fazlası için yalvarıyordum ama şimdi gizlice hapları atıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, aldatmacam işe yaradı. Şimdi asıl soru, birisi fark etmeden önce bu numarayı ne kadar sürdürebileceğimdi.

Gözlüğümü çıkarıp lavabonun yanına bıraktım. Derecesi doğru bile değildi, sırf ayağım takılmasın ve gözlerimi kısıp durmayayım diye Dolly'nin bana getirdiği bir gözlüktü. Benim gözlüğüm New York'taki son gecemde kaybolmuştu.

Gözlerimi hatıradan uzaklaştırıp üstümü çıkardım ve duşkabine girdim. Suyu kaynar sıcaklığa getirip altına geçtim ve gözlerimi yumdum. Sağımdaki ufak rafta bir lif vardı. Onu alıp derim kızarana kadar kendimi ovaladım ama yardımı olmadı. Kendimi hâlâ pis hissediyordum.

Neden daha fazla mücadele etmediğimi anlamıyordum. Evet, uyuşturucular beynimi bir pus içinde tutuyordu ama neler olduğunun hep farkındaydım. Yine de ben sadece...teslim olmuşum. Güzel, gösterişli bir oyuncakla beraber olmak için büyük miktarlarda para harcamaya hazır zengin adamlara her

gece beni satmalarına izin verdim. Çünkü biz oyuncaktan ibarettik. Bize ağda yapıyorlar, tırnaklarımızı ve saçlarımızı yapıp pahalı kıyafetler giydiğimizden emin oluyorlardı. Yüz makyajı zorunluydu ve bir kız seans sonrasında ağladığında o makyaj yüzüne güzelce bulaşıyordu. Adamların birçoğu bizi dağılmış görmekten hoşlanıyordu.

Ben bir kez bile ağlamadım. Belki de o ilk gece içimde bir şey kırılmıştı. Parçalanmış ruhumun milyonlarca zerresi kara ve kana karışmıştı. Sadece artık umursamıyordum.

Şoför bir saat sonra beni almaya geldi. Pencereden, insanların bilmediğim kaldırımlardan koşturarak gitmelerini boş boş izledim. Kaçırıldığımda başta New York'un dışında bir yerlerde tutulduğumu düşünmüştüm ama şimdi Şikago'da olduğumu biliyordum. "Normal hayatın" geçip gitmesini izlerken, iki aydır ilk defa kapı kolunu tutup kaçmaya yeltenmek istedim. Kaçmayı düşünmemin bu kadar uzun sürdüğünü fark edince midem bulandı. Fakat artık düşünüyordum. Kendimi yeniden temiz hissetmek istiyordum. Bu belki asla gerçekleşmeyebilirdi ama yine de denemek istiyordum.

Kaçmaya çalışan kızlara neler yaptıklarını duymuştum. İtaatkâr olduğumuz sürece hapları alıyorduk çünkü varlıklı müşteriler kızların bedenlerinde iğne izleri olmasından hoşlanmıyordu. Ancak bir kız sorun yarattığı anda şırıngaya geçiyorlardı. Ve iş bitiyordu. Ortadan kaybolan kıza olan da bu muydu?

Koltukta arkama yaslanıp gözlerimi yumdum ve nefes verdim. Hâlâ itaatkâr bir sürtükmüşüm gibi davranacaktım, her şeye katlanmaya hazır olacak ve fırsatımı kollayacaktım. Sadece tek bir şansım olacaktı, o yüzden bunu iyi değerlendirmem gerekiyordu.

Her zaman takım elbise giyerlerdi.

Şoförün beni getirdiği süslü odada yatağın kenarına oturan adamı inceledim. Ellilerinin sonundaydı. Saçları dökülmeye başlamıştı. Üzerinde kusursuz bir gri takım elbise ve bileğinde de pahalı bir saat vardı. Komodinin üzerinde iki telefon duruyordu. Muhtemelen bankacıydı. Yine.

Oda, onun gibi bir müşteriden beklendiği gibiydi. Koyu kırmızı, kan rengi, lüks perdeler ve kan lekelerini gizlemek için siyah ipek çarşafı dört direkli bir yatak. Her köşede uzun bir lamba bulunuyordu ve farklı içkilerle doldurulmuş ahşaptan seyyar bir bar vardı. Elbette sadece en iyi markalar yer alıyordu. Bu odaya daha önce bir defa gelmiş olsam da banyonun da aynı sıklıkta olduğunu hatırlıyordum; geniş bir küveti ve bir duşu vardı. Oradaki lavabonun altında bir ilk yardım seti vardı. O gece birlikte olduğum müşteri dudağımı patlattığında şoför o seti kullanmıştı.

Bay Miller yaklaşmam için işaret etti. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve bacaklarının arasında durup birazdan olacıklardan kendimi soyutlamaya çalıştım. İlaçlarla çok daha kolay oluyordu.

“Güzelsin,” dedi ve elini kısa, beyaz elbisemin eteğinin hemen kenarından baldırıma koydu. Görünüşe göre bu her müşterinin favori rengiydi. “Kaç yaşındasın?”

“On sekiz yaşındayım, Bay Miller.”

“Çok gençsin.” Elini yukarı doğru çıkarıp elbisemi sıyırdı. “Bana Jonny de.”

“Tamam, Jonny,” diye mırıldandım.

“Dolly adının Daisy olduğunu söyledi. Küçük ve tatlı. Sana yakışıyor.” Bana verdikleri ismi duyunca vücudumdan bir ür-

perti geçti çünkü benimkini çok sıra dışı bulmuşlardı. Bu isimden nefret ediyordum. Sadece duymak bile kusmak istememe sebep oluyordu.

Bay Miller elbisemi başımdan çıkarıp yere attı. Küçük, beyaz bir yığın halinde ayaklarımın dibine düştü. Neden bilmiyorum ama müşterilerin elbisemi çıkarmaları, külotumu çıkarmalarından daha zor geliyordu. Bu ne zaman olsa, savunmamın son katmanı da elimden alınmış gibi hissediyordum. Ürperdim.

“Beni çekici buluyor musun, küçük Daisy?” Ellerini belime doladı.

“Tabii ki buluyorum, Jonny,” dedim otomatik olarak. Eğitimimin ilk günü, bu yumruklarla beynime kazınmıştı.

“Hımm...” Eli belime çıktı, sonra yine beyaz olan dantel tangamı bacaklarımdan aşağı indirdi. “Genelde yavaş severim. Ama sen fazla tatlısın. Bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

Külotumu çıkardığı anda beni yatağa attı. Orada kıpırdamadan uzanıp ceketini çıkarmasını izledim. Sırada kravatı vardı ve düğümü gevşetirken vücudum titredi. Önceki müşterilerden birisi, benimle arkadan ilişkiye girerken kravatını boynuma dolamıştı, içime her girişinde kravatı çekerek nefesimi kesmişti. Bay Miller kravatını yere attığında rahatlayarak gözlerimi kapattım. Gömleğini açmaya koyuldu ama sadece iki düğmeyi açtı ve pantolonuna geçti. Nefesim hızlandı. En azından kravatı çıkarmıştı. Gömleğin üstesinden gelebilirdim.

“Bacaklarını genişçe ayır, bal arısı,” dedi prezervatifi takarken. Organizasyonu yöneten adam korunma konusunda çok katıydı ama kızların güvenliğinden ziyade, müşterilerin güvende olduğundan emin olmak içindi.

Bay Miller tepeme çıkana kadar yatakta süründü. Boynunun yanındaki damar nabız gibi atıyordu. Kocaman gözlerle beni izledikten sonra başını eğip çıplak göğsümü yaladı. Dış-

lerimi sıktım, geri çekilmemek için kendimi zor tutuyordum. Geri çekildiğimde sonu iyi olmazdı. Müziğin gelmesini umuyordum, her şeyden soyutlanmayı biraz daha kolay hale getiriyordu. Gelmedi. O karlı gece, müziği duyduğum son zamandı. Bazen yatakta uzanıp uyumaya çalışırken, sanki melodinin gelmesine yardımcı olacakmış gibi parmaklarımı yatağın kenarına vuruyordum. Fakat eskiden olduğu gibi müziği duymuyordum.

Bay Miller'in dolgun elleri uyluklarımın içini kavrayıp bacaklarımı ayırdı. Sonraki anda, aletini tek seferde içime sapladı.

Acıdı. Her zaman acıyordu ama zihnimi bulandıran haplar olmadan bin kat daha kötüydü. Başımı kaldırdım ve o tekrar içime girdiğinde gözlerimi tavana diktim. Böyle anlarda bağlantıyı kesmeye, zihnen kendimi geri çekmeye çalışır ve mutlu bir ana doğru gidip kendimi başka bir tecavüzden uzaklaştırmayı umardım.

Tanrıya şükür, aklıma bir anı geldi.

Lise ikinci sınıftan önceki yaz. Bahçede oturmuş kitap okuyorum, ikiz kardeşim de Malta cinsi köpeği Bonbon'u çimlerde kovalıyor. Zavallı hayvan. Hayvanın kafasına sarı, ipekten bir fiyonk bile taktı. Sienna bir köpek istediğinde Arturo'nun hayır diyeceğinden emindim. Ağabeyimiz evde hayvan bulundurmamak istemezdi. Onu ikna etmeyi nasıl başardığı konusunda hiçbir fikrim yok.

"Asya!" diye bağıyor Sienna. "Gelsene!"

Ona el sallayıp okumaya devam ediyorum. Cinayetin gizemi çözülmek üzere ve suçlunun kim olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim ki o...

Göğsüme soğuk su sıçırıyor. Çığlık atıp sandalyeden fırlıyorum ve kız kardeşime kötü kötü bakıyorum. Elinde bir hortum tutuyor, deli bir kadın gibi kahkahalarla gülüyor.

"Sen öldün!" Kıkırdıyorum ve ona doğru atılıyorum. Ona ulaştığımda hâlâ gülmekten iki büklüm. Hortumu kapıp tişörtünün yakasını çekiyorum ve suyu sırtından aşağı yolluyorum.

Sienna ığlık ığliğa dönüyor, sonra hortumu tutup bana çevirmeye çalışıyor ama en sonunda ikimiz de suratımıza suyu yiyoruz. Kahkahalarla gülmeye devam ederek gözlerimdeki suyu silmek için elimi kaldırıyorum ama hareketin ortasında duruyorum. Elim kırmızı. Tuttuğum hortuma bakıyorum. Ayaklarımın dibine kıpkırmızı sıvı boşaltıyor. Kan.

Gözlerimi açtım ve ter kokusu burun deliklerime nüfuz ederken tepemdeki beyaz tavana gözlerimi diktim. Evet... mutlu hatıra numarası asla o kadar da işe yaramıyordu.

Bay Miller içime girip duruyordu, zorlukla aldığı nefesler yüzüme vuruyordu ve ter damlaları üstüme damlıyordu. Yüksek sesle inledi, çıkardığı ses bana öfkeli bir devasa hayvanı hatırlattı. Aniden durdu ve içimden ıktı. Ağırlığı ekildi. Başımı yastıktan kaldırdığımda onu yatağın ayakucunda dizlerinin üzerine yığılmış halde gördüm, elleri göğsünü tırmalıyordu. Zorla nefes alıp veriyordu. Kocaman gözlerle bana bakarken yüzü kpkırmızıydı.

“Ha...haplar,” dedi boğulur gibi. “Ceketimin...cebinde.”

Yataktan fırlamadan önce ona bn bn baktım ve ardından koltuğun sırtına attığı ceketine doğru koştum. Sol cebindeki turuncu şişeyi bulup çıkardım. Bay Miller dört ayak üstüne yığılıp nefes almaya çabalıyordu.

“Bana...ver...” diye hırıldayarak kolunu bana doğru uzattı.

Elimdeki şişeye baktım ve geri çekildim, telaşlı yüzünü ve çapaklı gözlerini inceledim. Yavaşça daha da geriye çekildim. Bay Miller’in devasa gözleri bana dikildi. Sırtımda duvarı hissedene kadar birkaç adım daha geriledim.

Ve sonra, izledim.

İki dakikadan az sürdü. Hırılıtlar. Sığ, zor alınan nefesler. Ve en sonunda, bir boğulma sesi. Bay Miller yatakta yan tarafına devrildi, başı bana dönüktü, gözleri prtlemişti. Sanki konuş-

maya çalışıyor gibiydi ama kelimeler karmakarışıktı. Ne dediğini anlayamadım ama yüzünde gördüm. Yalvarıyordu. Olduğum yerde kalıp ilaç şişesini elimde tuttum ve bir adamın gözlerimin önünde ölüşünü izledim. Aldığı her nefesle, ruhumun kalıntılarının ya da içimde her ne kaldıysa onun, biraz daha öldüğünü hissettim. Ta ki kara delikten başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Sol tarafımdaki kapı pat diye açıldı ve şoför içeri daldı. Bay Miller'ın yatakta yatmaya devam eden bedenine doğru koştu ve parmaklarını adamın boynuna koydu.

“Siktir!” diye bağırdı ve bana döndü. “Ne yaptın, seni sürük?”

Onu görmezden geldim. Nedense gözlerimi yataktaki bedenden ayıramıyordum. Gözleri hâlâ açıktı ve onları net bir şekilde göremiyordum olsam da sanki hâlâ doğruca bana bakıyor gibiydi. Yüzümün yanına bir tokat indi.

“Uyan lan! Gitmemiz lazım,” diye kükredi şoför.

Ben hareket etmeyince kolumu kavrayıp beni sarsmaya başladı. Bir saniye sonra kolumu bir iğnenin delişini hissettim.

Hayır!

O delinme hissi, kendimi koruma dürtümden geriye ne kaldıysa onu uyandırdı. Elimdeki ilaç şişesi yere düştü. Kolumu çektim, arkama döndüm ve koridorda koşmaya başladım.

Gecenin ilerleyen saatleriydi ve bu yer terk edilmiş gibiydi. Halıda boydan boya uzanan iki geniş, sarı şerit yönümü bulmama yardım ediyordu, onları takip ederken çıkış arayışıyla birkaç koridor boyunca koştum. Görüşüm bulanıklaştı ve başım dönmeye başladı. Her adımım bir öncekinden daha zordu ve bacaklarım beton bloklarla ağırlaşmış gibi geliyordu. Köşeyi döndüm ve en sondaki kapıyı görene kadar koşmaya devam ettim. Üzerinde yeşil ışıklı bir tabela vardı. Harfleri okuyamadım ama sadece tek bir anlama geliyor olabilirdi. Çıkış.

Kapıya ulaşır ulaşmaz tokmağı kavrayıp dışarı fırladım. Bir yangın çıkışıydı. Çift görüyordum ve başım dönüyordu, her geçen saniye başım daha çok dönüyordu ama üçüncü denememde korkuluğu tutmayı başardım. Soğuk demiri kavrayıp mucizevi bir şekilde düşmeden basamaklardan indim. Çıplak ayaklarım yere değdiği anda sola dönüp karanlık bir sokağa doğru koşturdum. Sağımdan bir aracın korna sesi geldi ve tam zamanında dönüp kör edici ışıkların yüzümü aydınlatmasından sonra karanlık beni kucağına aldı.

“Siktir!”

Arabanın kapısını açtım ve dışarı fırlayıp aracımın önüne koştum. Yolda, ön tampondan bir metre kadar uzakta, tamamen çıplak bir kadın yatıyordu. Ona çarpmadığımı biliyordum. Ona ulaşmadan önce arabayı durdurmayı başarmıştım ama görünüşe göre onda bir sorun vardı. Sanki yüksek ateşi varmış gibi titriyordu.

Eğilip onu kollarıma aldım. Tutuşumu ayarlarken ekşi bir erkek parfümü kokusu burnuma doldu. Kadının teni alışılmadık şekilde soğuktü ve öyle çok titriyordu ki eğer onu göğsüme dayamasaydım ellerimden kayardı. Arkama dönüp onu arabaya taşıdım. Zayıf vücudunu kollarımda kaydırıp kapı koluna ulaşmayı başardım ve arka kapıyı açtım. Battaniyem yoktu, o yüzden onu nazikçe koltuğa bıraktıktan sonra ceketimi çıkarıp kızın çıplak vücuduna örttüm. Titremeler cılız vücudunu sarsmaya devam ederken, anında cenin pozisyonuna geldi. Direksiyonun başına geçer geçmez telefonumdaki hızlı arama tuşuna bastım ve gazı kökledim.

“Doktor!” diye bağırdım telefonu açar açmaz. “Arabamda nöbet geçiriyormuş gibi görünen bir kız var. Bir şey yapmaya çalışmalı mıyım, yoksa direkt hastaneye mi süreyim? Ya da sana mı getirmeliyim? Beş dakika uzaklıktayım.”

“Semptomlar?”

“Gerçekten çok fazla titriyor, kolları ve elleri seğiriyor.” Omzumun üstünden bir bakış attım. “Bilinci açık değil.”

“Ağzında köpürme var mı? Kusma?”

Tekrar kıza baktım. “Hayır. Şu anda yok.”

“Onu buraya getir,” dedi. “Eğer kusarsa arabayı durdur ve boğulmadığından emin ol. Epilepsi nöbeti ya da yüksek doz olabilir.”

“Tamam.” Telefonu yolcu koltuğuna attım.

Neyse ki trafik azdı, o yüzden doktorun dairesinin hemen altında, zemin katta küçük bir kliniğin olduğu binaya ulaşmam beş dakikadan kısa sürdü. Bratva için genelde ev ziyaretleri yaptığından, kliniği sadece ultrason veya röntgen gerekirse kullanıyordu.

Ön tarafa park ettim ve kızını arka koltuktan aldım. Uzuvarları hâlâ kontrolsüzce titriyordu ama kusmuyordu. Onu ceketime sarmalanmış bir halde kollarımda tutarak doktorun açık tuttuğu cam kapıya doğru koştum.

“Onu sedyeye koy,” dedi ve ilaç dolabına koşturdu. “Neden çıplak?”

“Hiçbir fikrim yok. Dengesini yitirmiş bir halde bir binadan koşarak çıktı ve caddenin ortasında yığılıp kaldı. Neredeyse ona arabayla çarpıyordum.”

Doktor bir enjektörle gelip kıza doğru eğildi ve göz kapaklarını yukarı çekti. “Aşırı doz. Kenara çekil.”

Birkaç adım geri çekildim ve ona bir şey enjekte ettiğini gördüm, ardından koluna serum taktı.

“Ne aldığını öğrenmek için kan örneği alacağım. Ama yarına kadar sonuçları alamam. Yaygın olanlardan biri olduğunu varsayıp tersine çevirecek bir şey verdim. Etkisini azaltacak.” Bir örtü alıp kızın üstüne örttü. “Eğer ağır bağımlı değilse birkaç saate iyi olacaktır. Onu bir sığınmaevine falan götür ve bırak onunla onlar uğraşsın.”

Kıza baktım. Uzun, koyu kahverengi tutamlar yüzüne düşerek onu saklıyordu. Battaniyenin altında titremeye devam ediyordu ama artık seğirmiyordu. Nefes alıp verışı kısmen daha iyi gibiydi. Ne sikim olmuştu bu kıza?

“Onu bu akşamlik kendi evime götüreceğim,” dedim gözlerimi kızıdan ayırmadan. “Sabah daha iyi hissettiğinde onu evine götürürüm.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet.” Başımı kaldırdığımda doktoru bana bakarken buldum.

“Bir uyuşturucu bağımlısını evine götüremezsin.”

“Onu bir çöp torbasıymış gibi sığınmaevine bırakmayacağım, Doktor.” Kızın kollarından biri dışarı sarktı. Ufak elini tutup battaniyenin altına sıkıştırdım. “Hem zaten sadece bu akşamlik olacak.”

Doktor iç geçirip başını iki yana salladı. “Eğer bir bağımlıysa, ki öyle olduğundan epey eminim, yoksunluk yaşamaya başlayacaktır. Ona verdiğim ilaç yüzünden muhtemelen hemen başlar. Ne aldığına ve ne kadar ağır bir bağımlı olduğuna bağlı olarak, geçmesi birkaç gün ile iki hafta arasında sürebilir.”

“Çıplak olmasına rağmen saçları temiz ve tırnakları manikürlü. Birinin ona cinsel saldırıda bulunmaya çalışırken uyuşturucu vermiş olması ya da istismarcı bir partnerden kaçıyor olması daha olası gibi.”

Doktor beni izledi, sonra başını salladı. “Pekâlâ. Tecavüz kitim var mı bakayım. Ayrıca temel muayene de yapacağım. Dışarıda bekle.”

Uyuyan kıza bir bakış atıp çıkışa yöneldim. Kar yağmaya başlamıştı. Duvara yaslanıp önümdeki caddeye bakarken o kıza ne halt olduğunu merak ettim.

On beş dakika sonra, doktor dışarı çıktı ve yanımda durdu.

“Ee?” dedim.

Başta hiçbir şey söylemedi, sadece geceye doğru baktı.

“Doktor?”

“Kıza tecavüz etmeye ‘çalışmamışlar,’” dedi en sonunda. “Onu mahvetmişler, Pavel.”

Başımı hızla yana çevirdim. “Açıkla.”

“Birisi zorla içine girmiş; kesinlikle zorlama nedenli oluşan travmanın kanıtları var. Ayrıca bu ilk defa olmamış da olabilir. Daha eski yara dokuları var. CYBH¹ testi için örnek aldım ve hamilelik testi yaptım.” İç geçirip gözlüğünü çıkardı. “Onu elimden geldiğince tedavi ettim ama ağrı kesicilere ihtiyacı olacak. Doz aşımını tersine çevirmesi için verdiğim ilaçlarla reaksiyona girmeyecek, bağımlılık yapmayan bir şey verebilir miyim kontrol edeceğim. Ayrıca çürükleri de var ama birkaç günlük gibi görünüyorlar. Kolunda sadece tek bir iğne izi var ve yeni. Muhtemelen aşırı dozun sebebi olan şeyi enjekte etmişler.”

“Test sonuçlarını alır almaz beni ara,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Onu gerçekten evine mi götüreceksin?”

“Evet.” İçeri döndüm.

“Pavel,” diye seslendi arkamdan. “Uyandığında kızın mental durumunun nasıl olacağını bilmiyorsun. Ona ne olduğunu sorma, sadece ailesine ulaştır. Ve onlara psikolojik desteğe ihtiyacı olacağını söyle.”

“Tamam.” Başımı sallayıp onayladım.

1 Cinsel yolla bulaşan hastalık -çn.

Tekli koltuğa oturup yatağımın ortasında kıvrılmış uyuyan kızı izledim. Başta onu diğer iki yatak odasından birine yerleştirmeyi düşünmüştüm ama sonra aksine karar verdim. Durumunun kötüleşme ihtimaline karşı yakınımda olması daha iyiydi.

Daha iyi görünüyordu. Nefes alıp veriş normal gibiydi ve titremeleri tamamen durmuştu. Başımı yana eğip kalın yorganın altındaki ufak bedenini izledim. Örtülerin altında hâlâ çıplaktı. Ona pijamalarımından birini giydirmek için kollarını ve bacaklarını oynatma riskine girmek istememiştım. Ya uyanıp da ona zarar vermeye çalıştığımı düşünürse ne olurdu?

Koltuğun kollarını kavrayıp derin bir nefes aldım. Nasıl hastalıklı bir pislik, bir kadını bu şekilde istismar edebilirdi? Özellikle de bu kadar ufak birini. Gözlerimi kapattım ve arabama koşup onu bulduğum yere geri dönme ve ona zarar veren orospu çocuğunu arama dürtümü bastırmaya çalıştım. Gerçi kızı yalnız bırakamazdım. Bir nöbet daha geçirirse ne olurdu? Ancak onu dövmeye ve tecavüz etmeye kalkan, çeşitli işkenceler yapan adamı bulacaktım. Ve ona bunu ödetecektim. Koltuğun kollarını tutuşum sertleşti ve peşinden ahşabın hafif gıcırdama sesi geldi. Uyuyan kız seğirdi, onu uyandırmak istemeyerek koltuğu bıraktım.

Bana ne oldu da onu evime getirmeye karar verdim bilmiyordum. Onu bir hastaneye bırakıp faturayı bana göndermelerini söyleyebilirdim. Mantıklı değildi ama onu bir yere bırakıp gidemezdim. Bir insanla herhangi türden bir bağ hissetmeyeli yıllar olmuştu, hatta bana en yakınlarla karşı bile. Fakat bu kızı böylesine incinmiş ve korunmasız görmek, ruhumun derinliklerindeki bir şeyi harekete geçirmişti. Onu tekrar incitme-

ye çalışabilecek her şeye karşı koruma ihtiyacı içgüdüsel olarak gelmişti ama bununla birlikte, yok etme dürtüsü de gelmişti. Bunca yıldan sonra, bu şiddet açlığının içimde tekrar yükselmesi tuhaftı.

Kız diğer tarafına döndü ve bacaklarından biri yorganın altından kaydı. Ayağa kalkıp bacağım tekrar örtünün altına soktum.

Şimdilik iyi görünüyordu, mışıl mışıl uyuyordu, o yüzden hızlıca duş almaya karar verdim. Odanın diğer tarafındaki giyinme odama girip siyah pijama altımı ve baksırımı bulmak için telefonumun fenerini açtım. Tam banyo kapısına vardığım sırada aklımda bir düşünce belirdi ve dolabıma dönüp bir de tişört aldım. Evdeyken genelde pijama altıyla gezerdim ama göğsümdeki dövmeleleri görünce kız korkabilirdi. Yabancı bir yerde uyandığında muhtemelen korkuya kapılacaktı ve onu gereken-den daha fazla ürkütmeye gerek yoktu.

Duşun suyunu soğuğa ayarlayıp açtım, birini öldürmek için hissettiğim ısrarcı dürtüden sıyrılmama yardım etmesini umuyordum. Pek yardımcı olmadı. Avuçlarımı fayans duvara dayayıp çenemi kaldırdım ve soğuk suyun yüzüme çarpmasına izin verdim. Dondurucu su bedenimden akarken beynimi kurcalayıp son dövüşlerimden birinin hatırasını yüzeye çektim. En şiddetli olandı çünkü birisini mahvetme dürtümle başa çıkacak bir yola ihtiyacım vardı. Rakibim ringe bıçak sokmuştu ve ben onu alt etmeden önce yan tarafımı iki kez kesmeyi başarmıştı. Belini kırıp, kendi bıçağını kabzasına kadar kafatasına gömerek bu hareketiyle ilgili ne düşündüğümü ona gösterdiğimden emin olmuşum. Şiddet keyif aldığım bir şey değildi ancak kendimi canavarın ininde bulduğumda, kaçınılmaz olarak dövüştüğüm canavarın kendisine dönüşüyordum. Hayatta kalmaktan başka bir şey değildi. O sahneyi yeniden yaşamak, yıkıma olan susuzluğumu dindirmeme yardım etti. En azından biraz.

Banyoda beş dakikadan fazla kalmadım, o yüzden kızın hâlâ uykuda olmasını bekliyordum. Bunun yerine yatakta dönüp duruyordu ve vücudu titriyordu. Koşup avucumu alnına koydum, ateşi vardı. Dişleri takırdadığı için tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Ne dediğini duyabilmek için başımı eğdim.

“Soğuk...” diye inledi küçük bir sesle. “Çok, çok soğuk.”

Yatağın ayakucundaki katlı battaniyeyi alıp üstüne örttüm, sonra da komodinin üstündeki telefonumu kaptım.

“Doktor,” dedim telefonu açar açmaz, “kızın ateşi var ve yaprak gibi titriyor, üşüdüğünü söylüyor.”

“Yoksunluk,” dedi. “Normal bir tepki.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey. Vücudunun bunu atlatması gerekiyor. Birkaç saate daha iyi olacaktır. Ama önümüzdeki birkaç gün bu tekrarlanabilir. Yarın ailesine bunu söylediğinden emin ol.”

“Tamam. Başka bir şey?”

“Muhtemelen yarın midesi bulanacaktır ama sıvı alması lazım. Uyanır uyanmaz su içirmeye çalış,” dedi. “Ah, Pavel, muhtemelen sana bunu söylememe gerek yok ama ona dokunmaman ya da kişisel alanına girmemen en iyisi olacaktır. Eğer sabah kendini kaybederse beni ara, Varya’yı getiririm. Ailesi gelip alana kadar kızla kalabilir.”

“Teşekkürler.”

Telefonu indirip yeniden kızı gözlemledim. Hâlâ titriyordu ama üstüne başka bir şey daha örtmem gerektiğini düşünmüyordum. Çok sıcak basardı. Tekrar mırıldanıyordu ama sırtını bana döndüğü için duyması zordu. Dizimi yatağa dayayıp eğilerek yaklaştım, anlamaya çalıştım. Ağlıyordu. İniltileri çok kısık, buruktu ve o ses acayip yürek parçalayıcıydı.

Doktor ona dokunmaya çalışmamam gerektiğini söylemişti ama sayıklıyordu ve muhtemelen etrafında olanların farkında değildi. Daha fazla hiçbir şey yapmamaya katlanamadım. Uzanıp elimi battaniyenin üstünden sırtına koydum ve hafifçe okşadım. Kendini çekmedi, o yüzden arkasından yatağa uzandım, vücudumun onunkine değmediğinden emin olarak sırtını sıvazlamaya devam ettim. Bir süre sonra ağlaması durdu. Elimi çektim, kalkma niyetindeydim ama kız aniden dönüp yüzünü göğsüme gömdü. Orada hareket etmeden uzandım, ona dokunmaya cesaret edemiyordum ama ayrıca uzaklaşamıyordum da. Sıcak nefesi göğsüme çarparken ellerini yumruk yapıp bedenlerimizin arasına soktu. Hâlâ titriyordu.

Zar zor duyulabilen bir fısıltı kulaklarıma ulaştı. “Daha fazla.” Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadan ona baktım. “Lütfen.”

Bunu söyleme şekli beni deşip geçti. Boğulan bir insandan gelen yardım çağrısıydı. Yavaşça, avucumu belinin olduğunu düşündüğüm yere yerleştirdim. Örtülerin altındaki halinden anlamam pek mümkün değildi. Elimi sırtından yukarı çıkardım, sonra aşağı indirdim. Kız iç geçirip daha da sokuldu ve burnunu boynumun kıvrımına soktu.

Çoktan şafak sökmüş olmalıydı ama pencerelere kalın perdeleri çektiğim için emin değildim. Biraz uyumalıydım. Bu öğlen Pakhan’la toplantım vardı, sonrasında da sabahın üçüne kadar kulüpte tıklı kalacaktım. Doktorun tavsiye edeceğinden emin olduğum şeyi, diğer odaya gitmeyi, yapmak yerine, ismini bile bilmediğim bir kızla olduğum yerde kaldım. Nefes alıp verişini düzene girip de o yeniden uykuya dalana kadar sırtını sıvazladım.

BÖLÜM

iki

Asya

KARŞI DUVARDAKİ KAPI KOCAMANDI VE BU ZAMANA kadar gördüğüm en koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Uyandığımdan beri bir saat geçmiş olmalıydı. Gerçi emin olamıyordum. Duvarda tik tak eden bir saat vardı ama yardımını yoktu çünkü akrep ve yelkovanın detaylarını göremiyordum. Perdelerin arasından gelen incecik ışığa bakılırsa gün ortası olmalıydı.

Çok fena çişim vardı ama bu yataktaki yerimden kalkmaya korkuyordum. Hatırladığım son şey, Bay Miller'ın odasından kaçtıktan sonra sarı koridor çizgilerini takip ettiğim ve çıkış tabelası olan kapıyı bulduğumdu. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Benimle ne yapacakları konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Vücudum titriyordu. Bacaklarımla arasındaki acı devam ediyordu ama önceki kadar güçlü değildi ve başım infilak edecekmiş gibi ağrıyordu. Onun dışında iyi hissediyordum. En azından, fizik-

sel olarak. Zihinsel olarak? Zihinsel yönden de iyi hissediyordum. Aslında bakılırsa kendimi harika hissediyordum.

Bu, iyi olamazdı.

Kapı açıldı ve birisi içeri girdi, sonrasında aniden duruverdi. Erkekti, bu mesafeden sadece o kadarını anlayabiliyordum. Uzun ve çok kaslıydı, üzerinde siyah bir tişört ve bol, siyah pantolon vardı. Saçları ya koyu sarı ya da açık kahverengiydi. Çıkarabildiğim her şeyin özeti buydu. Planlanan ikinci göz ameliyatıma bir hafta kalmıştı ama sonra...olanlar olmuştu. Doktor, miyopluğumu neredeyse tamamen düzeltmeyi beklediğini söylemişti.

Adam sadece orada durdu, bana daha ne kadar bakmayı planladığını merak ettim.

“Günaydın,” dedi en sonunda ve vücudumdan hoş bir ürperti geçip gitti. Hayatımda hiç sesi bu kadar derin bir adamla karşılaşmamıştım. “Nasıl hissediyorsun?”

Gözlerimi kısıp onu daha iyi görmeye çalıştım ama sadece bulanık bir şekil olarak kaldı.

Adam öne doğru temkinli bir adım attı. “Bana adını söyleyebilir misin?”

Söyleyebilirdim ama şu anda canım konuşmak istemiyordu. Nedenini bilmiyordum. Sadece istemiyordum. Bir adım daha. Artık odanın ortasındaydı.

“Ailen muhtemelen senin için endişeleniyordur. Onları aramam için numaralarını verebilir misin? Böylece seni eve götürmek için gelebilirler.”

Evet, ağabeyim ve kız kardeşim muhtemelen kafayı yemiş olmalıydı. İki aydır kayıptım. Benimle ilgili hiçbir bilgiye ulaşamadığı için Arturo çıldırmış olmalıydı. Beş yaşımızdan beri kız kardeşimle bana hem anne hem de baba olmuştu. Ve Sien-

na, ah Tanrım, onu düşünemiyordum bile. İyi olduğumu haber vermek için onları aramam gerekiyordu.

Bulantı boğazımı tırmaladı. Arturo'yu aramak istemiyordum çünkü neler olduğunu ona anlatmak zorunda kalacaktım. Ne yaptığımı. Ailemin, kız kardeşlerinin bir fahişe ve bağımlı olduğunu öğrenmelerini istemiyordum. Muhtemelen bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceklerdi. Bedenim titremeye başladı. Hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Bir daha hiçbir şey iyi olmayacaktı.

“Sorun ne?” diye sordu adam ve bana doğru bir adım daha attı.

Büyük ihtimalle öldüğümü düşünüyorlardı. Güzel. Öylesi daha iyiydi. Endişelerine değmezdim. Bir daha asla gözlerine bakamazdım. Onların tanıdığı kız kardeşleri artık yoktu. Gitmişti. Onun yerinde, durdurmak için hiçbir şey yapmadan insanların kendisine tecavüz etmesine ve bedenini satmasına izin veren bu iğrenç, pis yaratık vardı. Hiçbir şey yapmamıştım. Dişlerim takırdadı ve nefes alamadım.

“Lütfen, bana sorunun ne olduğunu söyle.”

Sesi çok dingindi. Başımdan geçenlerden sonra, tanımadığım bir adamla buradayken ödüm bokuma karışmalıydı. Korkmuyordum. Sorun şu ki, bana öyle iğrenç şeyler yapılmıştı ki beni incitmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arturo ve Sienna'nın öğrenmesinden duyduğum korku, tekrar tecavüze uğramaktan duyduğum korkudan fazlaydı. Daha derin nefes almayı denedim ama yapamadım. Sadece küçük nefesler almayı başarabildim.

Görüş alanıma bir el girdi ve bana vurmasını bekleyerek irkildim. Bunun yerine, adam omuzlarımdan düşen battaniyeyi alıp üstüme sardı. Avucu sırtımda kaldı, yavaşça sıvazladı. Aynı şeyi dün gece de yapmıştı. Uyandığımı ve donduğumu, sonrasında bir elin sırtımı okşamaya başladığını hatırlıyordum. Bana

kendimi güvende hissettirmişti, bir daha hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi. Dün gece hissetmişim.

Gözlerim etrafımdaki örtüye odaklandı çünkü şu anda ona bakamıyordum ama en sonunda ciğerlerimi doldurabildim. Gözlerimi kapattım ve zihnimin derinlerinde bir yerde, hafif bir melodi çaldı. Notalar yumuşaktı, zar zor tanımlanabilirdi ama yine de kalbim küt küt attı. Müziği kaybettiğimi sanmıştım. Sırtımdaki el yoluna devam edip bir aşağı bir yukarı hareket ederken, müzik bir daha yükseldi. Beethoven'ın *Ay Işığ*ı *Sonati*. Derin. Sakinleştirici. Tıpkı adamın sesi gibi.

“Sana biraz su getireceğim,” dedi adam ve geri çekildiğinde eli sırtımdan kayboldu.

Çığlık attım.

Donakaldım. Yanlışlıkla tenine mi dokunmuştum, yoksa onu tetikleyecek bir şey mi yapmıştım?

Ona dokunmamaya dikkat ederek yataktan uzaklaştım ama kız aniden bana doğru atladı. Kollarını boynuma sarıp mengene gibi sıkarken bacaklarını da belime doladı. Afallamış bir halde yatağın yanında durdum, üzerime koala yavrusu gibi asılan bir kız vardı. Yüzünü boynuma gömdü, bir şey mırıldanıyordu. Şimdi ne olacaktı? Onu yatağa geri bırakmaya çalışmalı mıydım? Yoksa kendisi inmeye karar verene kadar beklemeli miydim?

Beni bırakacak mı diye görmek için birkaç saniye daha bekledim ama inatla bana tutunuyordu. Görünüşe göre şimdilik onunla böyle kalmıştım. Dikkatli bir şekilde tek kolumu sırtına doladım ve doktorun verdiği ağrı kesici kutusunu komodinden

almak için eğildim. İlacı pijamamın cebine koyduktan sonra elimi baldırının altına yerleştirdim. Hâlâ tamamen çıplak olduğu için yataktan örtüyü aldım ve vücudunu sarıp kenarlarını çenesinin altına sıkıştırdım.

“Hadi gidip sana biraz su alalım,” dedim ve yatak odasından dışarı çıktım.

Kızı mutfağa taşıdım. Ben buzdolabından bir şişe su alırken ve bardak almak için mutfak dolabına doğru giderken beni bırakmadı. Diğer elimle kızı tuttuğum için hepsini tek elle yaptım, kayıp düşmesinden korkuyordum.

“Aşağı inip suyunu içmek ister misin?” diye sordum.

Boynumdaki kollarını daha çok sıkı. Tezgâha koyduğum bardağa, sonra da yanında duran şişeye baktım. Tamam. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Dinle, *mishka*, doktor bir şeyler içmen gerektiğini söyledi. Lütfen seni zorlamama sebep olma.”

Boynumdaki kollar sıkıştı, sonra gevşedi ve onu dikkatlice aşağı indirdim. Kız önümde durup battaniyeyi elleriyle kavradı. Başını eğdi, yüzünün iki yanından dökülen saçları onu saklıyordu.

“Al.” Su bardağını ona doğru itip cebimden ilacı çıkardım.

Hapları tezgâhın üzerine koyduğum anda kız geriye çekildi.

“Ağrı kesiciler. Bak.” Şişeden iki hapi alıp ağzıma attım, bir tane de ona uzattım.

Avucumdaki hapa gözlerini dikip tekrar geriledi ve mutfak adasına çarptı.

“Tamam.” Hapi ve şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp su bardağını uzattım. “Sadece su. Hepsini iç, lütfen.”

Suyu içip bardağı geri uzattığında başımı salladım ve bardağı aldım. “Güzel. Duş almak ister misin?”

Kız cevap vermedi.

Mutfakta pek ışık yoktu. Gün içinde genelde perdeleri kapalı tutardım çünkü ben bu saatlerde uyurdum. Başımı yana eğip kızın yüzündeki ifadeyi ölçmeye çalıştım. Kafası karışmış görünüyordu. Konuşabildiğini biliyordum, o yüzden sorularına niçin cevap vermediğini anlamıyordum.

“Duş almak ister misin?” diye denedim tekrardan.

Alt dudağını ısırды ve yüzünden hüsrana benzeyen bir şeyler geçti ama cevap vermedi. Başını bile sallamadı. Onunla ne yapacaktım ben? Sağ omzunda ve kolunda, biraz da saçında çamur vardı. Muhtemelen caddeye düştüğünde olmuştu.

“Pekâlâ, seni duş almaya götüreceğim. Başını salla, *mishka*.”

Kızın dudaklarından bir nefes çıktı ve başını salladı. Yatak odama doğru döndüğüm an tişörtümde bir çekiş hissettim ve omzumun üzerinden bir bakış attım. Kız tam arkamdaydı, tek eliyle battaniyeyi tutuyordu ve diğeriyle de tişörtümün kenarını kavriyordu.

Oturma odası boyunca beni takip edip yatak odama girdi, yol boyunca tişörtüme asıldı. Banyoya vardığımızda sağdaki dolaba doğru başımı salladım. “Orada havlular ve belli başlı banyo malzemeleri var.”

Kız tişörtümü tutmaya devam ederek arkamda kaldı. Çıkmak için döndüm ama kısık bir inilti beni olduğum yerde durdurdu. Omzumun üzerinden baktığımda kızı dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış ve kocaman gözlerle yüzümü incelerken buldum.

“Kalmamı mı istiyorsun?” diye sordum.

Cevap vermedi. Vermesini de beklemiyordum. Ancak karışmış, koyu renkli saç tellerinin arasından bakıp gözlerime kilitlenen gözleri yeterince şey söylüyordu. Düşünmeden saçını yüzünden çekmek için elimi uzattım ama ne yaptığımı fark edince hemen elimi geri çektim.

“Tamam. Burada bekleyeceğim.” Kapıya döndüm. “İşini bitirince bana haber ver.”

Önce hiçbir şey olmadı ama bir süre sonra tişörtümü bıraktı. Çişini yaptığını ve sifonu çektiğini duydum. Çok geçmeden duşun suyu açıldı.

Önümdeki kapıya bakarak düşündüm. Akıl sağlığı konusunda uzman değildim ama davranışının normal olmadığını biliyordum. Cinsel saldırıya uğrayan bir kadından beklediğimin tam tersi davranıyordu. Tanımadığı bir adamın on metre çapına yaklaşmak istemeyeceğini varsaymıştım. Bunu beklemiyordum ve nasıl davranacağımdan emin değildim.

Hızlı alınan nefes sesleri geldi, sanki hiperventilasyona girmiş gibiydi. Duşa bakmadan omzumun üzerinden, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Burnunu çekti ve daha ağır soluk sesleri geldi. En sonunda kabinin içine baktığımda, kızın battaniyeye sarılarak yerde oturduğunu gördüm. Lifle bacaklarının içini deli gibi ovalayıp duruyordu. Teni öyle kırmızıydı ki soyulmuş gibiydi.

“Siktir.” Koşup duşun içine girip önünde çömeldim. “Bu kadar yeter. Temizsin.” Elini tutup parmaklarını liften ayırdım. Neredeyse isteksizce bıraktı, aynı anda battaniyeyi de bıraktı. Islak kütle, omuzlarından aşağı düştü. “Sorun yok.”

Tepemizdeki fiskiye den üstümüze yağan su kaynardı ama o titriyordu. Onu kollarımın arasına alıp banyo dolabına doğru yürüdüm, dikkatli bir şekilde banyo tezgâhına oturttum. Daha önce kullandığım havlu yanımdaki duvardaydı. Onu alıp omuzlarına sardım.

“*Mishka*, bana bak,” dedim ve çenesini parmaklarımın arasına alıp başını kaldırdım. “Tişörtümü çıkarmam lazım, yoksa seni tekrar ıslatacağım.”

Kıyafetlerim tamamen sıırıslıkladı ama üstümü değiştir-meye gidip de onu burada yalnız başına bırakmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.

“Sorun olur mu?” diye sordum.

Kızarmış gözleri beni değerlendirdi, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi gözleri bir o yana bir bu yana baktı ama dudakları mühürlü kaldı. Sonra o dudakları araladı ve ufak bir nefes aldı, peşinden dişlerinin takırdama sesi geldi. Lavabonun üzerindeki parlak LED ışık doğrudan onu aydınlatıyordu. Havluma sarılmış ufak bedenine ve yüzünün yanından sarkan koyu kahverengi saçlarına baktım. Şu ana kadar onu bu kadar iyi görme fırsatını elde edememiştim, bu kadar genç görünüyor olması suratıma çarpıverdi.

“Tanrı aşkına, bebeğim. Kaç yaşındasın sen?” diye fısıldadım. Ve elbette, cevap yoktu.

Tişörtümün kumaşını sırtımdan kavradım ve çekip başımdan çıkardıktan sonra yere attım. “Korkma. Onlar sadece dövme,” dedim.

Derimi kaplayan sayısız grotesk deseni incelerken bakışları göğsümde gezindi. Gözlerini kısıp öne doğru eğilerek siyah şekilleri inceledi. Bakışları yukarı doğru hareket edip yüzümün önüne gelene kadar devam etti, iki kahverengi göz bana bakıyordu.

“Lütfen bir şey söyleyebilir misin?” diye sordum. “Adın ne?” Hiç.

“Ben Pavel. Fakat insanlar genelde bana *Pasha* der. Rusça bir lakap.”

Buna karşı gözleri büyüdü ama tek kelime etmedi.

“Tamam. Hadi seni yatağa götürüp ısıtalım.”

Sözler ağızımdan çıktığı anda yine bana asıldı, önceki gibi kollarını ve bacaklarını doladı. Lavabonun yanına düşen havluyu alıp omuzlarına sardım ve onu yatağıma taşıdım.

“Üstümü değiştirmem lazım,” dedim onu yorganla örterken. “Sana da giyecek bir şey getireceğim. Tişört olur mu?”

Hiç cevap vermediği haldè neden sorular sorup durduğumu bilmiyordum. Onu yatağa yatırdıktan sonra giyinme odama girdim. Pijama altımı değiştirip başka bir tişört giydim, sonra da daha ufak bir tişört bulmaya çalışarak rafları karıştırdım. Birkaç yıl önce Kostya’nın birkaç beden küçük bir tişört verdiğini biliyordum. Önüne özel olarak “Klas ama Anal” yazdırmıştı. Gerzek.

Bir ses duydum ve omzumun üstünden baktığımda kızı kapıda battaniyeye sarılmış halde buldum. İçeri bir adım attı ve tişörtlerimi tuttuğum rafa baktı. Pek tişörtüm yoktu, belki toplamda on tane falan vardı. Onları sadece spor yaparken giyiyordum. Gardırobumun kalanı iç çamaşırları, pijama altları, gömlekler ve takım elbiselerden oluşuyordu. Hiç kot pantolonum, eşofman üstüm ya da başka gündelik kıyafetlerim yoktu. Yıllar önce bir daha asla kot pantolon giymeyeceğime yemin etmiştim.

Bakışları ayakkabılarımı tuttuğum alt rafa indi, ardından sağdaki boylu boyunca uzanan rafa döndü. En az otuz takım elbise ve onun iki katı kadar gömlek vardı. Bunu gördüğü anda kasıldı, iki adım geriledi ve koşup gitti.

Raftan ilk tişörtü kapıp giyinme odasından çıktım, kızı yataкта sırtı bana dönük bir halde kıvrılmış yatarken buldum.

“Bunu senin için buraya bırakıyorum,” dedim ve katlanmış tişörtü yatağın ayakucuna bıraktım. Tepki vermedi.

Ona bir şeyler yedirmem gerekiyordu ama bekleyebilirdi. Uykuya daha fazla ihtiyacı vardı. Yatağın kenarına oturup onun ufak şeklini izledim. Battaniyenin kenarı alnına kadar çekiliydi. Elimi battaniyenin üzerinden sırtına yerleştirip sıvazladım. Ufak bir sesle iç geçirdi ve avucumun altında hafifçe rahatladı. Yatağın ta diğer ucundaydı, o yüzden yatağa çıkıp ondan biraz uzağa uzandım ve sırtını okşamaya devam ettim

Sıcak bir şey yan tarafıma dayandı. Gözlerimi açtığımda kızı bana sokulmuş bir halde buldum. Kolunu göğsüme atmıştı ve yüzü de kolumun üstüne dayalıydı. Görünüşe göre ikimiz de uyuyakalmıştık. Odanın karşısındaki saat öğleden sonra dördü gösteriyordu. Siktir.

Olabildiğince dikkatlice kendimi uyuyan kızıdan sıyırdım ve işe hazırlanmak için banyoya yöneldim. On beş dakika sonra oradan çıktığımda kız hâlâ uyuyordu. Gitmem gerektiğini haber vermek için onu uyandırmayı düşündüm ama rahatsız etmemeye karar verdim.

Mutfakta ya da buzdolabında fazla bir şey yoktu çünkü genelde yemeği dışarıdan sipariş ediyordum ya da işte yiyordum. Biraz yumurta, bir somun ekmek ve biraz da reçel bulup onun için tezgâhın üzerine çıkardım. Bunu da bitirince işe gittiğimi ve yemek yemesini söyleyen bir not karaladım. Ardından yatağın yanındaki komodinin üzerine notu bıraktım. Örtü üstünden kaymıştı, o yüzden üstünü tekrar örttüm ama hemen çıkıp gitmek yerine birkaç uzun an boyunca onu izlemeye devam ettim.

Asya

Soğuk. Çok soğuktu. Battaniyeyi etrafıma sıkıca sarıp yatakta oturdum. Etrafta kimse yoktu. Neredeydi bu adam? Belki de diğer odadaydı. Bir ses, herhangi bir ses, duymaya çalıştım ama sadece sessizlik vardı. Yatağın yanındaki abajur açıktı, komodi-

nin üzerinde duran kâğıdı aydınlatıyordu. Kâğıdı alıp yüzüme yaklaştırdım. Hayatım boyunca miyoptum; yazıyı doğru düzgün okuyabilmek için gözlerime iyice yakın tutmam gerekiyordu.

Notta bu akşam geç saatlere kadar geri dönmeyeceği yazıyordu. Kâğıdı komodine geri bıraktım. Beni dairesinde yalnız bırakmıştı. Titreyip battaniyeyi kendime daha çok sardım. Saat kaçtı? O geri dönene kadar ne kadar beklemem gerekecekti? Köşeye büzülene kadar yatakta geriye doğru kaydım, yatak başlığı ile duvar arasına sokulup gözlerimi yumdum.

Bana neler oluyordu böyle? Bu sabah uyandığımda, o ailemden bahsedene kadar kendimi gayet iyi hissediyordum. Onların bana neler olduğunu öğrenme fikri bile kendimi kaybetmeme sebep olmuştu. Adeta birisi beni karanlık bir boşluğa atıvermişti. Karanlık fazla tanıdıktı. Son iki ayımı geçirdiğim boşluğun aynısıydı, etrafımda olan ya da bana olan her şeyden tamamen kopmuş haldeydim. Sanki beni bir lokmada yutacakmış gibiydi. Görünmez, zehirli bir gaz gibi, zehirli fısıltısı zihnimi kuşatmış, içeri girmesine izin vermemi istiyordu. *Pis*, diye fısıldamıştı. *Kirli. Bir daha kimse sana dokunmak istemeyecek.* Ama sonra, *Pasha* sırtımı okşamıştı. Beni tiksindirici bulmamıştı. Ses kesilmiş ve kara delik kapanmıştı.

O yakındayken o hissin tekrar gelmeyeceğine dair tuhaf bir inanç doğmuştu içime.. Fakat şimdi o burada değildi.

Ağabeyin olanları öğrendiğinde tiksinecek, diye fısıldadı ses kulağıma. Artık seni sevmeyecek. Böyle sefil bir yarattığı kimse sevmemez. Yabancıların seninle ilişkiye girmesine izin verdin, karşı koymak için hiçbir şey yapmadın. İğrençsin.

Yavaşça nefes alıp vererek sesi engellemeye çalıştım. İşe yaramadı.

Hepsi senin suçun. Bunu kendi başına sen açtın. O adamla gitmek senin kararındı.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve sesi kafamdan çekip çıkarmak istercesine saçlarıma asıldım. Ama devam etti.

Adamın iyi olduğunu düşündün. Sana tecavüz edip fuhuş çetesinin içine atan bir sapıktı, sen onun iyi olduğunu düşündün! Sende muhakeme yeteneği yok.

Pasha'nın bıraktığı notu almak için uzandım ve ilk birkaç cümlesine odaklandım.

Uyandığında daireyi dolaşabilirsin. Mutfak tezgâhının üzerine yiyecek bir şeyler bıraktım. Ye.

Bu bir talimattı. Soru değildi. Kendim karar vermek zorunda değildim. Sadece onun söylediği şeyi yapmam gerekiyordu. Rahat bir nefes aldım. Elimdeki notu tutarak yataktan aşağı indim, bıraktığı tişörtü alıp odadan çıktım.

Pasha'nın evi çok lükstü. Her şey, modern, koyu renkli mobilyalardan, yumuşak, kalın halılara ve kalın perdeler kadar, pahalı görünüyordu. Dağınıklık yoktu, raflarda küçük ıvır zıvırlar ya da o türden şeyler yoktu. İki yatak odası daha buldum, uyuduğum odadan daha ufaktı. Kullanılmıyorlar gibi görünüyordu.

Oturma odası dairenin en geniş alanıydı; duvara monte edilmiş bir televizyon, karşısında da bir kanep ve tekli koltuk vardı. Odanın ortasında durup etrafıma bakındım. Bir kitaplık. Duvarlarda birkaç modern tablo. Güzeldi ama hepsi sanki bir iç tasarım dergisi veya satış yeri için düzenlenmiş, kurgulanmış gibi duruyordu. Böyle bir yerde bulunmak garip hissettirdi.

Evdeyken tüm raflarımız ve duvarlarımız Sienna ve benim, nadiren de bizimle fotoğraf çekilmeye ikna etmeyi başardığımız Arturo'nun fotoğraflarıyla doluydu. Sienna'nın moda dergileri ve benim nota kâğıtlarım etrafa dağılmış olurdu. Kanepeye atılan kırlentler uyumsuzdu. Her yerde köpek oyuncakları vardı. Saç ürünleri ve vücut kremleri, mutfak tezgâhı ya da TV rafı

gibi tuhaf yerlerde olurdu. Evimi düşününce göğsümde bir şey sıkıştı. Sanki evim başka birine aitmiş gibi yabancı hissettirdi.

Elimdeki kâğıdı daha sıkı tutup mutfağa yöneldim. Tezgâh parlak ve siyahtı, hiç kullanılmamış gibi görünen cam bir ocak vardı. Siyah buzdolabının ebadı on insana bir hafta yetecek kadar yiyecek barındırabilirmiş gibi görünüyordu ama açtığımda içinde sadece birkaç su şişesi, bir kutu süt, üç domates ve bir paket açılmamış peynir kutusu vardı.

Tezgâh duvara kadar uzanıyordu ama üzerindeki tek şey, bir kahve makinesiydi. Baharat kavanozları yoktu, fincanlar için askı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece bir kahve makinesi. Ada tezgâhın üzerinde benim için kahvaltılık bırakmıştı. Biraz yumurta mı pişirmeliydim, yoksa ekmeğe biraz reçel mi sürmeliydim? İçime tatsız bir his yayıldı. Ya yumurta ya reçeldi; ikisini de yiyebileceğimi sanmıyordum. Ama birini seçmeyi düşündüğüm anda karnımdaki anksiyete yoğunlaştı.

Benim sorunum neydi ki böyle aptalca ufak bir kararı bile veremiyordum? Bu sabah *Pasha* duş almak isteyip istemediğimi sorduğunda da aynı şey olmuştu. Kirliydim. Duş almam gerekiyordu. Ama bana sorduğunda, bir karar verememiştim. Adanın kenarım kavradım ve benim için bırakılan şeylere baktım. Yumurta mı, reçel mi? Basit bir karardı, kahretsin! Neden karar veremiyordum?

Yirmi dakikalık bakışmanın sonrasında, yumurtayı pişirirken bir parça reçelli ekmeğe yedim ve tüm süre boyunca kendimi salak gibi hissettim.

En azından ateşim düşmüştü.

Yemeğimi bitirdiğimde dışarıyı kararmıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum. Notta daireyi dolaşmam ve yemek yemem yazıyordu. Ondan sonra ne yapacağım yoktu. Uyumaya geri dönebilir ya da bir şeyler okuyabilirdim. Oturma

odasındaki kitaplıkta bir sürü kitap vardı. Gözlüğüm yokken önünde durmadığım sürece televizyonu izleyemezdim. Okumak mı? Uyku mu? Yine bir karar vermem gerekiyordu ama yapamadım!

Başımı kavrayıp saçlarımı çektim ve dudaklarımdan hüsrana dolu bir inilti kaçtı. Notun son kısmını tekrar okudum.

İşe gidiyorum ve gece üçe kadar geri dönmeyeceğim. Eğer kaçmayı düşünüyorsan, lütfen yapma. Ben geri dönene kadar bekle.

Onu beklememi söylüyordu. Basit. Net. Sorgusuz. Göğsümdeki baskı dağıldı. Dış kapıdan birkaç adım ötede durdum. Ve bekledim. Şu anda bana bakan birisi eğitilmiş bir köpek gördüğünü düşünebilirdi. Umurumda bile değildi. Şu anda umurumda olan tek şey, bu boğucu endişeyi daha fazla hissetmemektir. Berbat ruh halimle daha sonra ilgilenecektim. Yere oturup kollarımı bacaklarıma doladım ve kapıya baktım.

Pakhan'ın evinin önündeki uzun araç sırasının sonuna arabamı park ederken telefonum çaldı. Sıranın en sonunda büyük, kırmızı bir motosiklet duruyordu. Roman, Sergei de dahil tüm üst rütbelileri çağırdığına göre büyük bir olay olmalıydı. Yolcu koltuğundaki telefonumu alıp cevap verdim.

“Doktor?”

“Kızın sonuçlarını aldım. Cinsel yolla bulaşan hastalık yok, hamilelik de negatif. Kan tahlili biraz anemik olduğunu gösteriyor ama hepsi bu.”

“Peki ya uyuşturucu?”

“İşin ilginç kısmı da bu. Sisteminde bulunan madde listede yok. Yeni bir şey olabilir gibi görünüyor, henüz revaçta olmayan bir şey.”

“Bu çok garip.”

“Bekle, dahası var. Vladimir’in geçen gün bıraktığı hapların test sonuçları geldi. Aynı mal.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Roman’a söyledin mi?”

“Söyledim. Az önce onunla konuştum.”

Kasıldım. “Yani...ona kızdan bahsettin mi?”

“Tabii ki bahsettim. Neden? Anlatmamalı mıydım?”

“Hayır, sadece sordum,” dedim ve parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu sıktım. Roman’a kızdan bahsetmesi bana kendimi pek iyi hissettirmedi ve bu hiç mantıklı değildi. Bir şeyi asla Pakhan’dan saklama ihtiyacı hissetmemiştim.

“O nasıl?” diye devam etti doktor. “Ailesi onu almaya geldi mi?”

“Hâlâ benim evimde.”

“Ne? Neden ailesini ya da başka birini aramadın?”

“Konuşmuyor. Aslında, tek kelime bile etmedi.”

“Kahretsin. Çok korkmuş olmalı. Ailesi gelene kadar Varya’nın onunla kalmasını sağlamalıydık. Muhtemelen o oradayken sen de uzak kalmalısın.”

“Şu mesele...” Boynumu sıvazladım. “Benden korkuyor gibi değil. Aslında bu sabah uyandığı andan beri bana yapışmış durumda. Gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor. Hatta o duş alırken banyoda kalmam konusunda ısrar etti.”

“Hımm. Bu benim uzmanlık alanım değil ama tecavüz kurbanlarının çeşitli şekillerde tepki verebildiğini biliyorum. Sen yaklaştığında ürküyor mu?”

“Ona bir bardak su getirmek için odadan çıkmaya çalıştığım da çılglık atıp kollarıma atladı. Çıplaktı,” dedim. “Ne yapmam gerektiği konusunda bir tavsiyen var mı? Ailesine ulaşana kadar ona nasıl davranmalıyım?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben psikolog değilim. Ama birkaç arama yapacağım, bir şeyler bulduğumda haber veririm.”

“Teşekkürler, Doktor.”

Telefonu ceketimin cebine koydum ve saatime baktım. Onu yalnız bırakmamalıydım ama tüm bunlar benim için yeniydi. Daha önce endişelenecek kimsem olmamıştı. Asla biriyle ilgilenmek zorunda kalmamıştım ve hiç kimse benimle ilgilenmemişti, o yüzden ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Tahmin ettiğim gibi, Bratva'nın üst düzeyinden neredeyse herkes buradaydı.

Güvenlik şefi Dimitri, Roman'ın masasının yanında duruyordu, Mikhail ise pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Mikhail, Bratva'nın uyuşturucu işlerini içeren sevkiyatları takip ediyordu, ayrıca bilgi almadan da sorumluydu. Diğer bir deyişle, gerekli olduğunda işkence yapıyordu. Pakhan'ın başka anneden olan kardeşi Sergei kapının yanındaki duvara yaslanıyordu, elindeki bıçağı çevirip duruyordu. Tedarikçilerimiz ve alıcılarımızla yapılan müzakereleri yönetirdi. Arada sırada da onları öldürürdü.

“Fyodor'un kızı Ruslana ölü bulundu,” dedi Maxim, Pakhan'ın sağ koluydu. Roman'ın önüne sarı bir dosya bıraktı. “Cesedi banliyödeki bir çöp konteynerinde bulundu. Evsiz bir adam tesadüfen bulmuş.”

“Ölüm nedeni?” diye sordu Roman.

“Aşırı doz şüphesi.”

“Ruslana iyi bir çocuktur. Üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi. Uyuşturucuya bulaşmak onun yapacağı bir şey gibi gelmiyor.” Roman başını dosyaya doğru salladı. “Ne zaman ortadan kaybolmuş?”

“Geçen ay. Babası kızın mağazaya gittiğini ve bir daha geri gelmediğini söyledi.”

“Kayıp ihbarı yapmış mı?”

“Evet. Hiçbir şey çıkmamış. Kız sanki yeryüzünden yok olmuş gibiydi. Ama asıl garip olan şey bu değil.” Maxim dosyadan bir kâğıt daha çıkarıp Roman’a uzattı. “Adli tabibin raporu. Eroinle kafayı bulmuş ama ayrıca tanımlanamayan bir madde izine rastlamışlar. Araya birilerini soktum ve sonuçları Ural’daki satıcıdan alınan haplarla karşılaştırdım. Aynısı.”

Roman kısa bir süre yazarları inceledikten sonra, “Eroinin örtbas olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Muhtemelen.” Maxim başını salladı.

“Uyuşturucu dondurma değildir. Gidip de birisinin mutfağında yeni bir aroma bulamazsın.” Roman parmaklarını masaya vurdu ve sağında oturan Mikhail’e baktı. “Pavel’in yakaladığı satıcıdan bir şey öğrenebildin mi?”

“*Pasha*’ya söylediklerini tekrarlayıp durdu,” dedi Mikhail. “Bir arkadaşı, borçlarının silinmesi karşılığında ona hapları vermiş. Arkadaşının hapları nasıl aldığını ya da ne olduğunu bilmiyormuş. Elimizde arkadaşının adından başka hiçbir şey yok. Ama görünüşe göre arkadaşısı ortadan kaybolmuş. Yuri’nin adamlarının gözleri herifin evinin üzerinde. Ortaya çıkar çıkmaz, onu getirecekler.”

Birkaç yıl önce Mikhail’i bir adamın üzerinde çalışırken izlemiştim. İşkenceyi bir sanat formuna dönüştürmüştü. Eğer

Mikhail satıcıdan başka bilgi almadıysa, bu başka bir şey olmadığı anlamına gelirdi.

Roman dosyayı bir kenara koydu ve öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. “Şimdi ikinci konuya gelelim. Sizin derdiniz ne de rastgele bilinçsiz kadınları toplayıp evlerinize götürüyorsunuz?”

Bütün başlar sağımında oturan Sergei’ye doğru döndü.

“Ah, bana bakmayın!” Kahkaha attı, “Ben benimkini yıllar önce aldım ve defteri kapattım.”

“Ve hepimiz onun sonucunda olan o muazzam boku hatırlamıyor muyuz?” Roman tersledi. “Sandoval yerleşkesinde olanlarla ilgili spekülasyonlar hâlâ bütün Meksika’da dolaşüyor. Bazı insanlar hükümetin deprem olduğu konusundaki saçmalığına inanmıyor ve meteor düştüğünü düşünüyorlar.”

“Şey, *Pasha* patlayıcılar hakkında bir bok bilmediği için iyi durumda olduğumuzu söyleyebilirim.” Sergei bana pis pis güldü. “Roman’ın, evine götürdüğünü söylediği kızla ilgili bir şeyler paylaşmak ister misin?”

Herkesin dikkati anında bana çevrildi.

“Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Konuşmuyor,” dedim. “Ama onu bulduğumda kıza Ural’da satılan pislikle aynı şeyden verilmişti.”

“Bu yeni uyuşturucuyla ilgili bilgiye ihtiyacım var,” dedi Roman. “Kimin, ne amaçla yaptığını bilmek istiyorum. İşlerinin bitmesini istiyorum. Fyodor’un kızı iyi bir çocuktü. Onun ölümünde herhangi bir şekilde parmağı olan herkes bunun bedelini ödeyecek. Kanla.”

Başını kapıya doğru salladı, bu da toplantının sona erdiği anlamına geliyordu. Kostya ve Mikhail ofisten önce çıktılar, geri kalanımız onları takip etti.

Fuayeden ön kapıya doğru geçerken tiz kadın çığlıkları duydum. Arkama döndüm ve Kostya'yı köşeye sinmiş, ellerini korumacı bir şekilde kafasına doğru kaldırırken gördüm. Olga ve Valentina onu kısırmış, ağlıyor ve mutfak bezleriyle ona vuruyorlardı. Görünüşe göre hâlâ ikisinden de ayrıldığı gerçeğinin üstesinden gelemiyorlardı. Zavallı piç, onlara aralarındaki şeyin bittiğini söylediği gün fiziksel zarar görmemek için malikânenen taşınmak zorunda kalmıştı. Kostya'yı kendi sefaletine terk edip dışarı çıktım.

Arabama binerken telefonum çaldı. Doktor arıyordu. "Neredesin?"

"Pakhan'ın evinden çıkıyorum, Ural'a gidiyorum," dedim. "Neden?"

"Az önce psikolog bir arkadaşım ile konuştum. Sık sık saldırı mağdurlarıyla çalışıyor. Ona durumu açıkladım ve kızın davranışlarını anlattım."

"Ve?" Telefonu hoparlöre aldım ve arabayı geri vitese taktım. "Neler olduğu hakkında bir fikri var mıydı?"

"Şaşırmadı ve kızın sana karşı bir bağ geliştirdiği konusunda tahmin yürüttü," dedi. "Bazı kurbanlar erkeklerden uzak durmaya meyilli oluyormuş. Özellikle de yabancılardan, hatta bazen aile üyelerinden bile. Ancak bazıları da onları kim kurtarırsa onunla güçlü bir bağ kuruyormuş. Koruyucuları erkek bile olsa ona tutunuyorlarmış."

"Anlamıyorum," dedim.

"Cinsel saldırıya uğramanın travması şiddetle dolu bir deneyimdir. Kişinin güvenlik duygusunu, dünyaya bakış açısını ve diğer insanlarla olan ilişkilerini dönüştürür. Görünüşe göre, bu kız güven duygusunu seninle bağdaştırmaya başlamış. Dünyanın geri kalanını güvensiz olarak görüyor. Kurtarıcısı olarak sen onun 'güvenli bölgesi' oldun."

“Onu ben kurtarmadım. Kendini kurtardı. O binadan kaçtı.”

“Gerçekçi konuşmak gerekirse, evet. Ama onun gözünde sen onu kurtaran kişisin. Ne kadar süre esir tutulduğunu ve tecavüze uğradığını bilmiyoruz. Onu evine götürdüğünde günlerdir ilk kez kendini güvende hissetmiş olmalı. Haftalar. Belki de aylardır.”

“Lanet olsun.”

“Eve git. Konuş onunla. Profesyonel yardıma ve ailesine ihtiyacı var,” dedi ciddi bir sesle. “Ve o yalnız bırakılmamalı.”

Telefonu kapatır kapatmaz Ivan’ı arayıp onu Ural’a yolladım. Roman’ın evinden benim evime bir saatlik yol vardı ve tüm bu süre boyunca doktorun söylediklerini düşündüm. Kızla kalmalıydım. Ya uyandıysa ve gittiğim için korktuysa? Akli başında hiç kimse kızı o durumda yabancı bir yerde bırakmazdı. Düşünememiştim.

Direksiyona vurdum ve gazı kökledim.

Ön kapıyı açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Hâlâ uyuyor olabilir miydi? Uzanıp ışığı açtığımda olduğum yerde kalakaldım. Kız kapıdan birkaç adım ötede yerde oturuyordu, kollarını bacaklarına dolamıştı. Vücudu kontrolsüzce titriyordu.

“Siktir.” Onu kucağıma alma niyetiyle yanına çömeldiğim an kollarıma atladı. Yine koala gibi kendini bana dolayıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Baldırlarının altından tutup kızı yatak odama taşıdım. Onu nazikçe yatağa bırakma niyetim, kollarını ve bacaklarını etrafımda sımsıkı sarmasıyla hiç de planladığım gibi gitmedi.

“Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm,” diye fısıldadım ve yatağın kenarına oturdum.

Yanımda battaniye yığını vardı, ona uzanıp kızın omuzlarına sardım. Hareket etmedi, sadece titremeye devam ederek bana tutundu.

“Güvendesin.” Elimi ensesine koydum ve diğer elimle de yatıştırıcı olduğunu umduğum bir hareketle sırtını sıvazladım. “Güvendesin.”

Dudaklarından ufak bir nefes çıktı ve kollarımda rahatladı. Rahatlatıcı okşayışlarımı en az yarım saat daha sürdürdüm, sonra başını omzumdan kaldırdı. Komodindeki lambaya uzandım, biraz daha ışık gelsin diye loş tuşuna bastım. Kız, birden gelen parlaklığa uyum sağlamak için gözlerini birkaç defa kırptırdı, sonra doğruca gözlerime baktı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

Cevap vermedi, sadece birkaç saniye daha yüzüme baktı. Yüce Tanrım, çok gençti. Kollarını boynumdan çekip ellerini omuzlarımdan göğsüme indirdi, ceketimin yakasında durdu. Gözleri ellerinin olduğu yere indi ve vücudu birdenbire kaskatı oldu. Bakışlarını takip ettiğimde kravatıma odaklandığını gördüm. Tekrar titremeye başladı ve dudaklarından bir inilti çıktı.

“Sorun ne?”

Kızın nefes alıp verışı daha hızlı ve daha yüzeyseldi, gözleri dehşet içinde kravatıma bakıp duruyordu.

“Bana bak.” Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve göz göze gelene kadar başını geriye eğdim. Koyu kahverengi gözlerinde panik vardı. “Güzel. Şimdi, nefes al.”

Denedi ama nefesi sıkıştı. Bir daha denedi. Alt dudağı titredi ve yumuşak bir fısıltı duydum ama ne dediğini çıkaramadım.

“Seni duymadım bebeğim. Tekrar deneyebilir misin?”

Gözlerini kapatıp öne doğru eğildi. Kulağımın dibindeki sözleri belli belirsizdi, “Onlar hep...takım elbise giyerlerdi.”

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Anladığımdaysa omurgamdan aşağı ürpertici bir soğukluk indi. “Onlar” demişti. Çoğul. Ona uyuşturucu veren manyağın tekiyle istismar dolu bir ilişkide olabileceğini düşünmüştüm.

Yüzünü bırakıp ceketimi hızla çıkardım, onun göremeyeceği tarafa doğru fırlattım. Sonra kravatımı çıkarmaya başladım. Kız aşağı baktı, bakışları düğümü çözen ellerime takılıp kaldı ve titremeleri yoğunlaştı.

“Bana bak.” Kelimeleri dile getirmeyi başardım, onu korkutmamak için düz bir şekilde konuşuyordum. Bu zordu çünkü içimde patlamaya hazır bir öfke vardı. “Gözlerime bak. Aferin kızım. Atıyorum, tamam mı?” Kravatın yere düşmesine izin verdim.

Kravat gözden kaybolduğu anda vücudu biraz rahatladı ama hâlâ titriyordu.

“Gömlek de mi?” diye sordum, cevap vermesini beklemeden düğmeleri açmaya başladım.

Kız alt dudaklarını ısırıp başını salladı.

“Tamam, bebeğim.” Son düğmeyi de açıp gömleği çıkardım. “Daha iyi mi?”

Kızarmış gözlerinin içine baktım, Tanrım, öyle kaybolmuş görünüyordu ki. Tekrar aşağı baktı ve elini yavaşça çıplak göğsüme yerleştirdi. Parmağının ucu dövmelemin başladığı köprücük kemiğimi takip etti, sonra yavaşça aşağı indi. Tüy gibi bir dokundu, derimdeki mürekkebin şeklini çıkarıyordu.

“Korkarım ki onları çıkaramam, mishka,” dedim.

Gözlerini kaldırdı ve beni izlerken dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı.

“O bir gülümseme mi?”

Omzunu silkti.

Ufacık bir gülümsemeydi ama yine de gülümsemeydi. Yüzü tamamen bir dönüşüm geçirdi, başına gelenlerden önceki hâlini görmemi sağladı.

“Adın ne bebeğim?”

Adını, onunla ilgili en ufak detayları öğrenme ihtiyacı beni canlı canlı yiyordu.

“Adım Asya,” dedi ufacık bir sesle. Alışılmadık bir isimdi.

“Asya,” diye denedim. Ona uyuyordu. “Çok güzel bir isim. Peki soyadın?”

“DeVille,” diye fısıldadı.

Kaşlarımı havaya kalktı. “İtalyan mısınız?”

Başını salladı.

Soyadı tanıdık geldi ama çıkaramadım. “Şikago’lu musun?”

“New York.”

Bunu söylediği anda jetonum düştü. “Arturo DeVille ile akrabalığın var mı?”

“O benim ağabeyim.” Dudağını ısırıldı. “Arturo’yu tanıyor musun?”

New York Cosa Nostra Ailesi’nin sağ kolu. Lanet olsun. Arturo DeVille’le tanışmamıştım ama Roman her zaman Bratva’nın, bizimle herhangi bir şekilde bağlantısı olan herkes hakkında istihbaratı olduğundan emin olurdu.

“Ben Rus Bratva’sının bir üyesiyim, *mishka*. Senin Don’unun karısı, bizim infazcılarımızdan birinin karısının kız kardeşi,” dedim. “Hemen ağabeyini arayıp burada olduğunu haber vermeliyiz.”

Asya’nın vücudu kaskatı kesildi. “Lütfen...yapma.”

“Neden?” Mide bulantısıyla dolarken sordum. “Başına gelenlerle onun bir ilgisi mi var?”

Başını iki yana sallayıp kollarını boynuma doladı ve göğsüme sokuldu. “Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur. O şekilde kalmasını istiyorum.”

“Ama o senin ağabeyin. Korkudan kafayı sıyırmış olmalı.” Koyu kahverengi tutamların arasından elimi geçirdim. “Ona iyi olduğunu söylemen lazım.”

“Ben iyi falan değilim!” diye bağırdı, sonra da kucığımdan aşağı indi ve bakışlarını üstüme dikti. “O insanlar aylarca bana uyuşturucu verip durdular ve bedenimi sattılar. Ve ben onlara izin verdim! Hiçbir şey yapmadım! Ne tür zavallı bir varlık karşı koymadan bunun olmasına izin verir?”

Bağırırken ağlıyordu. Ben de ona izin verdim. Öfke iyiydi. Her türlü tepki iyiydi. O yüzden bir şey yapmadım. Onu sakinleştirmeye çalışmadım. Yatağın kenarına oturup sessizlik içinde onu izledim.

“Dün gece beni bulduğunda, ilk defa kaçmayı denediğimi biliyor musun?” diye devam etti. “Ağabeyime bunu söylememi mi istersin? O beni lanet olası bir paspas olmaktan daha iyi yetiştirdi! Beni neye dönüştürdüklerini öğrenmesindense onu bir daha asla görmemeyi tercih ederim!”

Derin bir nefes alıp yerde ayaklarının yanında duran gömleğimi aldı. Kenarına basıp iki eliyle birden kumaşı çekti, bütün ağırlığını eline verip gömlek yırtılana kadar devam etti. Sonra parçalamaya başladı. Hayret içinde onu izledim. Onun uysal ve narin olduğunu düşünmüştüm ama görkemli öfkesini gözlemledikçe ne kadar yanıldığımı anlıyordum. Onun içinde ateş ve şiddetli bir yaşam vardı. Ona zarar veren, onun ruhunu kıran insanlar, onu tamamen yok edememişlerdi. Ve ben her birini bulup bunu onlara ödetecektim.

“Onlardan nefret ediyorum! Onlardan çok ama çok nefret ediyorum!” diye kükredi ve bana baktı. “Ya sen? Neden orada öylece oturuyorsun? Nasıl olur da benim sinir krizi geçirmemi izleyip hiçbir şey yapmazsın?” Yırtık bir kumaş parçasını yüzüme fırlattı ve hareket etmediğimde hayal kırıklığıyla çığlık attı.

“Senin sorunun ne be?” Ellerini göğsüme koyup beni itti. “Beni sakinleştirmeye çalışman gerekmiyor mu?”

“Hayır,” dedim.

“Hayır mı? Öylece dağılmamı mı izleyeceksin?” diye beni tekrar itti. Sonra bir kez daha.

“Dağılmıyorsun Asya.” Uzandım ve başparmağımla çenesinin çizgisinin izini sürdüm. “Kendini toparlıyorsun.”

“Toparlamak mı?” Gözleri büyüdü ve bir anda histerik bir kahkaha attı. “Uyandığımda, yumurtayı mı yoksa reçeli mi yemeliyim karar veremedim! En temel kararı veremedim. Yirmi dakika boyunca tezgâhın üzerinde bıraktığın şeylere baktım ve seçemediğim için ikisini de yemek zorunda kaldım!”

Son sözleri ağlama krizinin içinde kayboldu. Omuzları çöktü ve çıplak ayaklarına baktı. İşaret parmağımla çenesinin altına koydum, gözlerimiz buluşana kadar başını yukarı kaldırdım.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı ve iki damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü.

“Ölmelerini mi istiyorsun?”

Keskin bir nefes aldı ama cevap vermedi. Sorumu bir ifadeye dönüştürerek tekrarladım.

“Onların ölmesini istiyorsun.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başıyla onayladı.

“Ölecekler,” dedim. “Başka ne istiyorsun?”

Cevap yoktu.

“Ailenin seni böyle görmesini istemiyorsun.”

Bir kez daha başını salladı.

“Asla eskisi gibi olamayacağım,” diye fısıldadı.

“Hayır, olmayacaksın.” Çenesini hafifçe çimdikledim. “Ve bunda sorun yok. Seni aynı şekilde sevecekler. Sana olanlar seni değiştirdi, Asya. Herkesi değiştirirdi. Geri dönülmez şe-

kilde. Sen dönüştüğün kişiyi kabullenmelisin. Sen hâlâ sensin. Değiştin, evet ama bu seni, seni önemseyen insanlardan uzak tutmamalı.”

Burnunu çekip tekrar kucağıma çıktı. Yine kollarıyla bacaklarını bana dolayıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Dudaklarından zorlukla duyulabilecek bir mırıltı çıktı ve onu daha iyi duymak için başımı yana doğru eğdim. Cümlesini bitirdiğinde, uzun süre boyunca yatak odasının karşı duvarına gözlerimi dikip az önce bana sorduğu şeyi düşündüm.

Eğer Roman öğrenirse sonuçları iyi olmazdı. Cosa Nostra ile iyi bir ilişkimiz vardı ama kalmasına izin verirsem bu savaş anlamına gelebilirdi. Eğer Asya'nın ağabeyi öğrenecek olursa muhtemelen beni öldürürdü.

Nefes aldım ve başımı salladım. “Tamam, *mishka*. Kalabilirsin.”

BÖLÜM

üç

Asya

“REÇEL OLUR MU?” DİYE SORDU *PASHA* VE *KAVANOZU* tezgâha bıraktı.

Bana doğru dönerken tişörtünü daha sıkı tuttum.

“Burada başka bir şeyim yok ama sonra markete uğrayıp daha fazla yiyecek alırım. Nadiren evde yemek yerim. Senin için de birkaç kıyafet sipariş ederiz.”

Başımı yukarı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. “Teşekkür ederim.”

Üzerimde yine onun tişörtlerinden biri vardı, altımda bir şey yoktu. Külot da. Sütyen de. Tuhaf geliyordu.

Bu sabah uyandığımda yine ateşim vardı. *Pasha* beni bir battaniyeye sarıp göğsüne doğru çekmişti. Titremelerim durana kadar saatlerce yatağında kalmıştık. Beni banyoya taşımış ve ben işimi halledip duş alana kadar orada beklemişti. Dişlerimi fırçaladıktan sonra beni pofuduk bir havluyla sarmalayarak ya-

tağa geri götürmesinin ardından, o duş alırken gözlerimi banyonun kapısına dikip beklemiştim.

“Kahve ister misin?”

Kahve makinesine baktım, kendimi dünya üzerindeki en acınası kişi gibi hissettim. “Bilmiyorum.”

Pasha'nın avucu hafifçe sırtıma dayandı, yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket etti. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Gözlerinde isteksizlik yoktu. Sitem yoktu. Ve acıma da yoktu.

“Daha önce kahve içtin mi?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Çaya ne dersin? Papatya çayı var sanırım.” Mutfak dolabını açıp metal bir kutu çıkarıp önüme koydu.

Sadece gözlerimi dikip baktım.

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. “Çay içmeyi sever miydin, Asya?”

“Evet.”

“Hâlâ öyle olduğunu varsayalım.” Gülümsedi ve çok güzeldi. “Daha önce kahvaltıda ne yemeyi severdin?”

“Kuru üzümlü mısır gevreği,” dedim. “Bazen, onun yerine biraz çikolata parçaları olandan.”

“O zaman onlardan birkaç tane alacağım. Peki ya diğer yiyecekler? En sevdiğin yemekler hangileriydi? Bir şeye alerjin var mıydı?”

Ağlama isteğimi bastırmaya çalışarak burnumu çektim. Soruları benim cevap vermemi kolaylaştıracak şekilde soruyordu. Endişemi artıracak şekilde seçmemi istemiyordu, daha ziyade bana gerçekleri soruyordu.

“Brokoli ve bezelyeyi hiç sevmezdim. Diğer şeylerle sıkıntım olmazdı,” dedim. “Yiyecek alerjim de yok.”

“Dışarıdan söylemeyi mi, kendin pişirmeyi mi tercih ederdin?”

“Yemek yapmayı severdim.”

Başını salladı. “Bana malzemelerin bir listesini yap, ben de yarın markete gidip alayım. Bugün dışarıdan bir şeyler söyleriz ama yarın yemeklerinden birini hazırlayabilirsin.”

Alt dudağımı ısırđım. Bu, birçok şeyden birini seçmeyi gerektirecekti.

“Yarın için lazanyaya ne dersin? Daha önce hiç denediğimi sanmıyorum. Lazanya yapmak hoşuna gider miydi?”

Göğsüme baskı yapan ağırlık dağıldı. Başımı salladım.

“Güzel. Gidip telefonumu getireyim, sen de onun için liste yap ama önce kahvaltımızı yapalım. Olur mu?”

“Olur.”

O çaydanlığı kaynaması için koyup ekmeği çıkarırken mutfakta onu takip ettim. Reçeli ekmeğin üzerine güzelce sürüp tüm dilime eşit şekilde dağıttığından emin oldu.

Parmak eklemlerini kaplayan çok sayıda küçük yara izi vardı. Elleri ve tamamen dövmeli kolları, gösterişli, neredeyse kusursuz çevresiyle çelişiyordu. Bu fırsatı yüzünü daha iyi incelemek için kullandım; güçlü çenesini ve belirgin elmacık kemiklerini inceledim, alnında ve çenesinde birkaç yara izi fark ettim. En sonunda gözlerine baktım. Ancak benden en az otuz santim kadar uzun olduğu için gözlerinin rengini çıkaramadım.

Pasha yaptığı işi bırakıp bana baktı. Neden gözleri bu kadar üzgündü? Tişörtünü bırakıp avucumu ön kolunun üzerine koydum. Parmaklarımdaki kaslar gerildi ve kendini çekmesini bekledim ama çekilmedi.

Onu daha sıkı tuttum ve büyük bedeninin sıcaklığına biraz daha yaklaşmak için yanına yaslandım. Müziğin zayıf sesi bana

ulaştı. Muhtemelen komşulardan biri televizyonun sesini fazla açmıştı, hiç düşünmeden, melodiyle birlikte mırıldandım.

Asya yorganın altında kıvrılmıştı. Titremeleri durmadığı için üstüne fazladan battaniye örtmüştüm. Şimdi uyuyordu ama ben tamamen uyanıktım, nefes alıp verişini dinliyordum.

Bu sabah iyiydi ama öğle yemeğinden sonra hastalanmıştı ve tuvalete zamanında yetişmeyi zar zor başarmıştık. O midesini tuvalete boşaltırken saçlarını tuttum, sonra dişlerini fırçalamasına yardım edip onu yatağa taşıdım. Ateşi tekrar yükselse de önceki kadar kötü değildi. Termometrem yoktu, o yüzden beş dakikada bir elimin tersini alnına dayayıp duruyordum ama ateşi sadece hafifçe yükselmiş gibiydi. Bir saat önce ateşi düşmüştü ve en sonunda yatakta dönüp durmayı bırakmıştı.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve Kostya'ya bir mesaj yazıp kulüplerdeki durumu sordum. Bir dakika sonra cevabı aldım; bir sürü Rusça küfür, benim için yavaş ve acılı bir ölüm dileği. Görünüşe göre yerimi alma konusunda mutlu değildi.

Bugün Pakhan'ı arayıp birkaç günlüğüne izin istediğimde, yerime Ivan'ın bakmasını önermiştim. Roman gülmüş ve kulüpleri Kostya'ya vereceğini çünkü sadece kadın peşinde koşmak ve düzenli olarak tabanları yağlamak dışında gerçek bir iş yapmaya başlama zamanının geldiğini söylemişti.

Kostya henüz yirmi yaşındayken abisiyle birlikte çalışmaya başlamıştı, Bratva'nın mali işlerine yardım ediyordu ama her zaman problem çocuktur. Kostya yakın çevredeki en genç kişi ol-

duğu için, Roman'ın ona bir zaafı vardı. Sanırım hepimizin vardı. Kostya herkesin küçük kardeşi gibiydi ve utanmazca bunu kendi çıkarları için kullanıyor, yaşı yüzünden durmadan paçayı sıyrıyordu. Yerime bakarken aklına çılgınca fikirler gelmemesini umdum. Eğer kulüplerimi striptiz kulübüne dönüştürmeye karar verirse onu boğardım.

Asya yanımda kıpırdandı ve hemen alnına dokundum. Ateşi yoktu, şükürler olsun. Parmaklarımı çektiğimde elimi tutup göğsüne koydu. Görünüşe göre yine onunla aynı yatakta uyuyacaktım. Yanına yayılıp yüzünü izledim. Ağabeyini aramama izin vermemesindeki mantığı bir nevi anlıyordum ama bir yandan da anlamıyordum. Onun için evine dönmek daha kolay olmaz mıydı? Aile dinamiklerini hiç yaşamamıştım ama ağabeyi ve kız kardeşinin benden daha iyi iş çıkaracağından emindim.

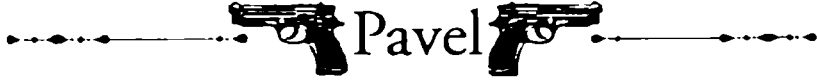
Uzanıp lambayı kapattıktan sonra gözlerimi yumdum. Ancak uyku benden kaçıp durdu. Asya Şikago'ya nasıl gelmişti? Onu kaçıran ve saklayan insanlar kimdi? Fyodor'un kızıyla bir bağlantısı var mıydı? Çok fazla sorum ve sıfır cevabım vardı.

Başımı yana eğerek Asya'nın uyuyan halini izledim. Hâlâ elimi tutuyordu. Sabah ilk iş yiyecek almam lazımdı. Üç gün üst üste ona reçelli ekmek yediremezdim. Ayrıca ona birkaç banyo malzemesi de almam gerekiyordu. Ve kıyafet. Gerçi onu tişörtlerimle görmek hoşuma gidiyordu.

Kahverengi bir tutam yüzüne düşmüştü, o yüzden uzanıp dikkatli bir şekilde kenara çektim. Neden kalmasına izin vermiştim ki?

BÖLÜM

dört

BANYO AYNASININ ÖNÜNDE DURDUM. Gri kot pantolon ve siyah tişört, lavabonun yanındaki tezgâhta katlanmış duruyordu. Beni iğrendiriyorlardı. Kot pantolon giymeyeli ne kadar olmuştu hatırlamıyordum, muhtemelen on yıldan fazlaydı.

Sorun kıyafetlerin kendisi değildi, daha ziyade atılmış giysi yığınlarını, çoğunlukla da kot pantolonları, üzerime uyacak bir şeyler bulabilmek için karıştırırken yaşadığım anılardaydı. Her zaman yırtık ve kirlilerdi, onları giymeden önce yıkayacak param yoktu. Metroya bindiğimde insanlar benden kaçınca utançım neredeyse elle tutulur hale geliyordu.

Yasa dışı dövüşlerden ciddi paralar kazanmaya başladığım anda ikinci el kıyafetlerimin hepsini kumaş pantolonlar ve gömleklele değiştirmiştim. En sonunda da takım elbiselere geçmişim. Zaman geçtikçe daha lüks kıyafetlere geçiş yapmış ve pahalı saatlerle diğer aksesuarları eklemişim. Tüm bunlar

hayatımın ilk yirmi yılını unutmak için bir araçtı. O hayatım çöplüktü. İnsanların çabucak sırtını döndüğü, varlığını görmezden geldiği biriydim. İşin komik yanı, neredeyse on beş yıl geçmiş olmasına rağmen kıyafetlerin ve restoranların arka sokaklarındaki çöp kutularından çıkardığım yarısı çürümüş yemeklerin leş kokusunu hâlâ alıyordum, her zaman etrafımı sarıyorlardı.

Aynada yüzüme bakıp şakaklarımdaki ufak yara izlerini, burnumun kemerini ve çenemi inceledim. Artık solup gitmişlerdi, zar zor fark ediliyorlardı ama yine de bana her izi veren dövüşü hâlâ hatırlıyordum. Burnumun kaç defa kırıldığından bile emin değildim. Yedi miydi? Herhalde daha fazlaydı.

Para için dövüşmeye başladığımda daha on sekizime yeni basmıştım. Başta ağızma bir lokma yemek girmesinin bir yoluydu ama zaman geçtikçe başka bir şeye dönüştü. İzlemeye gelen, tezahürat eden insanlar... ruhumda daima hissettiğim derin bir özlemi beslediler. Ait olma ihtiyacını. Bir yere. Herhangi bir yere. Kalabalığın benim için bağırırken duyduğu heyecan bana kendimi daha az yalnız hissettirdi.

Dövüşlerimin birinden sonra Yuri yanıma gelip de bana Bratva'da bir pozisyon teklif ettiğinde neden evet dediğimden emin değildim. Belki kökenlerime yakın hissetmek istediğim içindi. Büyürken yanlarında yaşadığım koruyucu ailelerde hiç Rus çocuk yoktu. Sistemden çıkacak yaşa geldiğimde ana dili mi neredeyse unutmuştum. Bratva'yla geçirdiğim yıllar yeniden öğrenmeme yardımcı olmuştu, o yüzden dille artık sorunum yoktu. Ancak aynı değildi. Artık ana dilim gibi hissetmiyordum ama konuştuğum dil de öyle değildi.

İşaret parmağımla çenemin sol tarafındaki daha belirgin bir izi takip ettim. Geçmişini saklamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görünür ya da görünmez hatırlatıcılar daima kalacaktı.

Asya'nın kalmasına o yüzden mi izin veriyordum? Belki de geçmişinden kaçmaya çalışan benzer ruhu tanımış ve yardım etmek istemiştim. Sonuçta, sığınacak kimsenin olmamasının nasıl hissettirdiğini biliyordum. Ancak tek sebebin bu olmamasından korkuyordum. Asıl motivasyonum çok ama çok daha bencilceydi. Ben hayatım boyunca yalnızdım ve buna alışkındım. Ben böyleydim. Fakat Asya yoluma çıktıktan sonra ne kadar yalnız olduğumu ve onun burada, evimde olmasından ne kadar keyif aldığımı fark etmiştim. Onun varlığının bana getirdiği rahatlığın tadını çıkarıyordum. Hatta bunu o kadar çok arzuluyordum ki, sağ olduğunu ailesinden saklamayı kabul etmiştim.

Uzanıp pantolonu aldım. Takım elbiselerin Asya'nın üzerindeki etkisini fark ettikten sonra dün internetten sipariş ettiğim beş kot pantolondan biriydi. Bütün gün pijamayla dolaşıp duramazdım ve mağazaya kesinlikle onu giyip gidemezdim.

Derin bir nefes alıp kot pantolonu giydim.

—••••• Asya •••••—

Tezgâhın üzerinde en az on beş torba kusursuz bir sıra halinde diziliydi. *Pasha* çok fazla şey almıştı.

Bir saat önce marketten döndüğünde her şeyi getirmek için iki kez arabaya geri dönmek zorunda kalmıştı. Son torbayı uzun sıranın sonuna yerleştirdikten sonra getirdiği sebzeleri kaldırıp öğle yemeğini hazırlamamı söylemişti. Ardından yapacak işleri olduğunu söyleyerek dizüstü bilgisayarını alıp yatak odasında kaybolmuştu.

İlk poşetten malzemeleri çıkardım, lazanya için gereken malzemeleri tezgâhın üzerinde bırakıp gerisini kaldırdım. Market

listesi konusunda daha net olmam gerekirdi. Eline hangi makarna ya da domates sosu gelirse onu alır sanmıştım ama onun yerine marketteki her markadan bir tane almıştı. İlk torbada dört farklı lazanya eriştesi, üç domates sosu, altı farklı makarna çeşidi ve en az on çeşit peynir vardı.

Sonraki üç torbadan mısır gevreği kutularını çıkarıp saydım. On iki farklı çeşit vardı; yulaf, soya, buğday, kuru meyveli veya kuru üzümlü, biri ballı, diğerleri ise çikolatalı ve birkaç tane de bademli.

Omzumun üzerinden yatak odasının kapısına baktım. *Pasha*'nın mutfakta ya da oturma odasında kalmasını umuyordum ama geri dönmedi. Ancak benimle aynı odada olmasa bile, burada olduğunu bilmek kafamdaki korkunç sesi geri çekiyordu.

Malzemeleri yerleştirmeyi bitirdikten sonra tezgâhın üzerindeki son torbalara baktım. Geniş kurdeleden sapları olan büyük butik torbalarıydı. *Pasha* bana giymem için bir şeyler alacağını söylemişti. Birkaç eşofman ve tişört bekliyordum ama önümdeki paketler kıyafetlerle doluydu. Bunları da açmalı mıydım? Aldığı şeyleri kaldırmamı söylediğinde sadece yiyeceklerden bahsetmişti. Arkama döndüm ve lazanyayı hazırlamak için mutfak adasına gittim.

Başka birinin tişörtüyle ve altımda hiçbir şey olmadan öğle yemeği hazırlamak tuhaf hissettiriyordu. Özellikle de gerçekten tanımadığım bir adama ait olan bir mutfakta. Tuhaftı ama aynı zamanda özgürleştiriciydi. Önümdeki göreve odaklanırken aklımın gerisinde hafif bir melodi çaldı.

“Hayır, alıcıları Ural’a getiremezsin, Sergei,” dedim telefona ve iç çektim.

“Ne diye olmuyormuş? Dışarı baktın mı? Donuyor amına koyayım. Onları ısıtıcısız depoya götürüp on dakikadan fazla dırdırlarını dinlemek zorunda kalırsam taşaklarım düşer.”

“Kulübümde toplantı düzenlediğin son seferde, temizlik ekibi VIP kabinindeki kanı ve beyin parçalarını yıkamak için iki saat harcadı.”

“O yıllar önceydi *Pasha!*” diye bağırdı. “Hem geçen ay döşemeleri koyu deriyle değiştirdin. Kanı çıkarmak çocuk oyuncağı olur.”

“Hayır dedim.”

“*Mudak!*” diye mırıldanıp telefonu kapattı.

Başımı iki yana sallayıp dizüstü bilgisayarımın incelediğim içki siparişine geri döndüm. Kulübe gitmeyeceğim için en acil işlerle ilgilenmek zorundaydım ve kalanı hakkında da Kostya’ya bilgi vermem gerekiyordu. Sayılarla arası iyi olabilirdi ama lojistik güçlü olduğu alan değildi. Ekranın köşesindeki saate göz attım ve öğleni biraz geçtiğini gördüm. Asya’yı yine kontrol etmeliydim.

Son üç saattir yatak odamdaki masaya kapanmış haldeydim ama her on beş dakikada bir iyi olduğundan emin olmak için Asya’ya göz atıyordum. Öğle yemeği pişirmeye dalmış görünüyordu ve rahat duruşu bu durumdan keyif aldığını gösteriyordu. Onu en son kontrol ettiğimde, karmaşık bir melodiyi mırıldandığını duymuştum. Bu defa da onu mutfakta vızır vızır bulmayı bekliyordum ama görünürde yoktu.

“Asya?” Oturma odasına doğru aceleyle ilerlerken seslendim ama cevap gelmedi.

İki kişilik tabakların ve salata kâselerinin olduğu yemek masasının yanından geçtim. Aralarında kare kare kesilmiş büyük bir lazanya tepsi yer alıyordu. Mutfak adasının etrafından

1 Rus. Göt herif. -çn.

döndüm ve olduğum yerde durdum. Asya sırtını mutfak dolabına yaslayarak yerde oturuyordu, kollarını bacaklarına sıkıca dolamıştı. Uzak duvardaki pencereye gözlerinde panikle bakıyordu.

“Asya?” Yanına çömeldim ve elimi ensesine koydum. “Sorun ne?”

“Kar yağıyor,” diye fısıldadı, gözleri önündeki sahneye kilitlenmişti.

“Karı sevmez misin?” diye sordum.

“Artık sevmiyorum,” diye zar zor duyulabilen bir cevap verdi.

“Asya, gözlerini bana çevir bebeğim.” Başparmağımla yanğını okşadım. “Lütfen.”

Derin bir nefes alıp başını çevirdi. Gözlerinde öyle kasvetli bir bakış vardı ki. Bunu görmek beni tam göğsümden vurdu.

“Perdeleri kapatacağım,” dedim. “Tamam mı?”

“Tamam.”

Mutfaktaki perdeleri hızla kapattıktan sonra oturma odasının kalın perdelerini kapatıp aceleyle geri geldim. Asya kıınıldamamıştı ama şimdi gözleri yerdeydi.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıp ıslak gözlerle bana baktı.

Önünde çömelip yüzünü iki elimle kavradım. “Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Ben çok omurgasız bir insanım,” dedi ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

Yüzümüzün arasında birkaç santim kalana kadar öne eğildim. “Hatırlatan şeyler yüzünden böyle tepki veriyorsun. Zihnin çeşitli şeylerle tetikleniyor ama bu senin zayıf olduğun anlamına gelmiyor. Anlıyor musun?”

İç çekip gözlerini yumdu. Onu böyle yenilmiş görmek içimdeki bir şeyleri kırdı. Dişlerimi sıktım. Şu anda Asya'nın iyiliği

için sakın kalmam gerekiyordu ama eninde sonunda, ona bunu yapan orospu çocuklarını yok edecektim.

“*Mishka*. Bana bak.”

Gözleri açıldı.

“Sen zayıf değilsin,” dedim. “Savaşacaksın ve daha iyi olacaksın. Söz veriyorum.”

Birkaç dakika beni izledi, sonra öne eğilip ağzını kulağımın hemen yanında tuttu, bunu yaparken de ellerimden kaydı.

“Bir adam öldürdüm,” diye fısıldadı. “Kaçtığım gece. Müşterimi öldürdüm.”

Öfkemi içimde tutmak için dişlerimi sıktım. “Güzel,” dedim dişlerimin arasından.

“Pişman değilim. Pişman olmalıyım. Ama pişman değilim.” Yanağını yanağıma bastırırken kolunu boynuma doladı. “Bu beni kötü bir insan yapar mı?”

“Hayır. Sana korkunç şekilde saldıran bir tecavüzcüye karşı kendini savundun. Aslında, ona bir iyilik yaptın.”

“İyilik mi?”

“Evet. Çünkü onu sen öldürmeseydin, ben öldürecektim. Ve inan bana, her ne yaptıysan benim yapacağım şeyin yanından bile geçemez.” Enselerini hafifçe sıktım. “Hadi bana ne hazırladığını göster. İlk defa birisi benim için yemek pişirdi.”

Asya arkasına yaslandı, yüzü benimkinin tam önündeydi ve elini yanağıma koydu. “Teşekkür ederim. Her şey için.”

BÖLÜM

bes

Asya

PASHA'NIN BENİM İÇİN ALDIĞI PİJAMAYI GIYİP YATAK odasının aynasında kendime baktım. Üstü o kadar kötü değildi, belki bir ya da iki beden büyüktü. Altı bambaska bir hikâyeydi. Belini kıvırmak zorunda kaldım, yürürken takılmayacağımdan ve öyle kalacağından emin olmak için iki defa katladım. Etiketini kontrol ettiğimde orta beden olduğunu gördüm. Ben genelde ekstra küçük giyiyordum.

Aldığı kıyafetlerin kalanı katlı bir halde lavabonun yanındaki uzun tezgâhta duruyordu. Onların da hepsi orta bedendi. Ya *Pasha* daha önce hiç kadın kıyafetleri için alışveriş yapmamıştı ya da ölçüleri tahmin etmekte o kadar iyi değildi. Banyonun diğer tarafındaki dolapta iki boş raf fark etmiştim, o yüzden kıyafetleri oraya koydum. Onun alanına, zaten olduğumdan daha fazla müdahil olmak istemiyordum. Kalmama izin verdiğine hâlâ inanamıyordum.

Banyodan çıktığımda *Pasha* giyinme odasından çıkıyordu, üzerinde koyu gri pijama altı ve siyah bir tişört vardı.

“Kapıyı açık bırakacağım,” dedi. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, koridorun karşısındaki odada olacağım.”

Sözlerini duyunca vücudum kaskatı kesildi. Kollarımı kendime dolayıp başımı salladım ve yatağa doğru ilerledim.

“Asya? Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Yatağa çıktım ve yüzümü duvara dönüp battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Oda bir an sessizliğe gömüldü ama sonra yaklaşan çıplak ayak seslerini duydum.

“Sorun ne?”

Elimle battaniyeyi kavradım. “Yine burada uyuyabilir misin?”

“Burada mı? Bu yatakta?”

“Lütfen.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerimi sımsıkı kapattım, sordüğüm için kendimden nefret ediyordum. Muhtemelen benim zayıf biri olduğumu düşünüyordu. Hayatını ve alanını gasp ediyor olmam yetmiyormuş gibi, benimle aynı yatakta uyumaya devam etmesini istiyordum. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki arkamdaki yatak çöktü.

Ona doğru dönmemi ve göğsüne sokulmamı durduracağını umarak ellerimi yastığın altına kaydurdum. Ona karşı hissettiğim bu açıklanamaz çekim kafamı karıştırıyordu ama aynı zamanda kendimden iğrenmeme de sebep oluyordu. Saldırıya uğramış ve en aşağılayıcı şekillerde kullanılmıştım, o yüzden *Pasha*'ya ve diğer erkeklere karşı hissetmem gereken şey nefret, korku ve tiksinti olmalıydı. Bunlar yerine, ben ondan etkileniyordum. Ancak burada olduğum süre boyunca tek bir şey bile denememiş, cinsel sayılabilecek şekilde bana dokunmamıştı.

Çünkü sen kirlisin, diye fısıldadı zihnimdeki ses. *Hiçbir erkeğin dokunmak istemeyeceği bozuk malsın. İçine kaç alet girdi? Sayılamayacak kadar çok mu?*

Yüzümü yastığa döndüm. Durmasını istiyordum!

Sen nesen biliyor musun? Bir sürtük. Pis, iğrenç bir fahişe.

Pasha kalın kolu belime dolayıp sırtım göğsüne dayanana kadar beni kendine doğru çekti.

“Konuş benimle,” dedi saçlarıma doğru.

Yakınlığından dolayı bedenimden bir ürperti geçti ve bu kötü bir ürperti değildi.

“Neden ağabeyimi arayıp benden kurtulmadın?” diye sordum.

“Çünkü sorunlarınla kendi başına uğraşma ihtiyacını anlıyorum. Ve insanların senden kurtulmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Belimdeki kolunu sıktı. “Bunu birine asla yapmam.”

“Burada benimle tıklılıp kaldın. İşe gitmen gerekmiyor mu?”

“Yerime birini gönderdim. Ama yarın *Pakhan*’la yapacağımız bir toplantı için gitmem lazım. Uzun sürmez.”

Karın boşluğumda panik yükselirken vücudum kaskatı kesildi. Ona bu şekilde bağlanmam hiç doğal değildi ama onun yakınımda olmaması fikriyle içimde oluşan korku hissinden kurtulamıyordum.

“Tamam,” diye fısıldadım.

“Psikiyatristle konuşmayı tekrar düşünecek misin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı iki yana salladım. *Pasha* sabahtan beri beni akıl sağlığı uzmanıyla konuşmaya ikna etmeye çalışıyordu. Uzmanın benimki gibi vakalarda tecrübeli olduğunu söylemişti. Bunu yapamazdım. *Pasha*’dan başka biriyle bunu konuşma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

“Pekâlâ, *mishka*. Birkaç gün daha bekleyelim.”

“Bunun bir anlamı var mı? *Mishka*?”

“Yavru ayı demek.”

Bana yavru ayı diyordu. Ne tuhaf bir sevgi ifadesiydi. Başımı kaldırıp ona baktım. “Sana sarılmayı sevdiğim için mi?”

“Evet.” Yüzüme dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama geri çekti. “Hadi uyuyalım.”

Başımı çevirip duvara geri döndüm, uyumaya çalışıyordum gibi davrandım. Beni aileme göndermek yerine kalmama izin vermesini istediğimde evet demiş olduğu gerçeğini aşamıyordum. Bu istek o kadar aşırıydı ki reddedeceğinden yüzde yüz emindim. Etmemişti. Kim olduğumu kimseye söylememeyi kabul ettiğine de inanmakta zorlanıyordum.

Başımın arkasında tüy gibi bir dokunuş oldu. Ne olduğundan emin değildim ama bir öpücük gibiydi.

BÖLÜM

III

OFİSİNE GİRDİĞİM ANDA, “ŞU KIZ HÂLÂ SENİN EVİNDE Mİ?” diye sordu Roman.

“Evet.” Başımı sallayıp Maxim’in yanına oturdum.

“Güzel. Ona uyuşturucuyu nasıl aldığını sorman gerek. Yuri hapları temin eden adamı hâlâ bulamadı, bu yüzden senin kız tek ipucumuz.”

Pakhan’ımın bakışlarına karşılık verdim ve başımı iki yana salladım. “Olmaz.”

“Olmaz mı?” Gözlerini bana dikti.

“Bana kendisi bir şey söylese sana haber veririm. Ama o istemediği sürece onu konuşturmayacağım.”

“Neden istemesin ki?”

“Doktor sana söylemedi mi?” diye sordum.

“Neyi söylemedi mi? Kızı bulduğunu, onun aşırı doz aldığı-
nı ve senin onu eve götürdüğünü anlattı.”

“Kız tecavüze uğramıştı, Roman. Sanırım onu kaçırانlar bir fuhuş çetesi yönetiyordu.”

Roman bana baktı, çenesinde bir kas seğırdi. Elinde tuttuğı kalem ikiye bölündü. İstismara uğrayan kadınlar onun için hep hassas bir konuydu.

“Kız iyi mi?” diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

“Daha iyi.”

“İyi. Ona bir şey sorma.” Başını salladı ve dikkatini Maxim’e çevirdi. “Arnavutlarla ilgili konuşmak istediğın sorun ne?”

Maxim gözlüğünü çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Görünüşe göre aniden çok büyük miktarda para ele geçirdiler. Anton’un adamlarından biri, Dushku’nun damadını Cosa Nostra kumarhanelerinden birinde uçuk bir meblağ harcarken gördüğünü haber verdi.”

“Ne kadar?”

“Gece başına on binler. Birkaç gece üst üste.”

“Julian kendisi tek kuruş kazanmamış bir aptal. Yıllardır Dushku’dan para sızdırıyor.”

“Görünüşe bakılırsa birdenbire harcayabileceğinden fazla parası olmuş,” dedi Maxim. “Bu yeni uyuşturucu işine karışmış olabilir mi?”

“Olmasa iyi olur. Çünkü eğer Arnavut suç örgütünden birisi benim bölgeme uyuşturucularını getirmeye cüret ettiyse kararlarının sonuçlarından pek hoşlanmayacak. Birkaç ay önce İrlandalılarla olan rezaletlerinden sonra Dushku’yla yaptığımız küçük sohbette ona her şeyi çok açık bir şekilde anlattım.”

“İrlandalılarla ne oldu?” diye sordum. Çoğunlukla kulüpleri yönetmeye odaklandığım için diğer işlerle ilgili konulardan her zaman haberdar olamıyordum. İrlandalılarla ilgili hatırladığım son şey, birkaç yıl önce Bratva’yı ortadan kaldırmaya çalıştıkları ve neredeyse Kostya’yı öldürecekleriydi. Sergei liderlerini ve

birkaç üst düzey adamlarını ortadan kaldırmıştı, Roman da kalanları Şikago'dan kovmuştu.

Roman, "New York'a yerleştiler," dedi. "Don Ajello birkaç ay önce bana bir mesaj gönderip Dushku'nun İrlandalılarla iş yapmaya başladığını ve onlara büyük miktarda silah sevkiyatı yaptığını söyledi. Dushku bunu İrlandalılara karşı tutumumu çok iyi bilerek yaptı."

"Sadece bir sevkiyat mıydı?" diye sordum. "Yoksa Dushku hâlâ onlarla çalışıyor mu?"

"Sadece bir tane. Olaydan kısa bir süre sonra Ajello, İrlandalıların icabına baktı çünkü aptal Fitzgerald karısını kaçırdı. Ajello kafayı sıyırdı."

"Fitzgerald'ı o mu öldürdü?"

"Onu kendi elleriyle doğradı." Roman sırıttı. "Adamı tanımıyorum ama şimdiden sevdim."

"Arnavutlarla ne yapmayı planlıyorsun, Roman?" diye araya girdi Maxim.

"İçeride ne yaptıklarına göz kulak olabilecek birileri var mı? O paranın nereden geldiğini bilmemiz gerek."

"Baykal'ın garsonlarından biri düzenli olarak Dushku'yu ziyaret ediyor," dedim. "Belki onu işi hakkında konuşmaya ikna edebilir."

"Şimdilik bunu deneyelim." Başını salladı. "Eğer işin arkasında Dushku varsa, onun bağırsaklarını bizzat deşeceğim."

Arabamdan inip apartmanımın önüne doğru ilerlerken girişin dışında park etmiş tanıdık bir araç fark ettim. Yuri beyaz cipinin içinden bana el sallıyordu.

Yolcu koltuğuna geçerken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Dirseklerini direksiyona dayadı ve beni bakışlarıyla yerime yapıştırdı. “Bilmem. Sen söyle.”

“Bir şey yok. Ne oldu ki?”

Başını iki yana sallayıp ön camdan caddenin ötesine baktı. “Seni on yıldır tanıyorum, *Pasha*, o yüzden bana bu saçmalıkla gelme. Bratva’dan ayrılmayı mı planlıyorsun?”

“Hayır. Neden böyle düşündün ki?”

“Kostya’nın kulüplerini almasına izin verdin. Resmen Ural’da yaşıyordun ve kimsenin senin yerine bakmasına izin vermiyordun, hem de hiç. Birkaç ay önce ara vermen için seni ikna etmeye çalıştığımda, çalışmıyorsan işlevsiz olduğunu söylemiştin.”

“Pekâlâ, o arayışı şimdi vermeye karar verdim.”

“Yani geri dönecek misin?”

Koltuğumda geriye yaslanıp binama baktım. Roman’la toplantım için evden çıktığımdan beri yaklaşık üç saat geçmişti ve ben bu zamanın her saniyesini Asya’yı düşünerek geçirmiştım. İyi miydi? Yemek yemiş miydi? Acıkıp da ne yapacağına karar verememiş olabilir miydi? Yalnız bırakılmaktan korkuyor olabilir miydi? Eve gidersem ve onu orada bulamazsam ne olurdu?

“Geri geleceğim, Yuri. Merak etme.”

“Ne zaman?”

“Kız gittiğinde,” dedim ve üçüncü kattaki pencerelere doğru baktım. İçerideki ışıkları göremiyordum çünkü perdeler kapalıydı. Ya yine korktuysa? Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum.

“Kız? Evindeki kız mı?”

“Evet.”

“İkinizin...bir ilişkiniz mi var?”

“Hayır.”

“Anlamıyorum.”

Arkadaşıma baktım. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve gözlerinde endişe vardı. Altmış beş yaşındaki Yuri, Bratva'nın en yaşlısıydı. Altında çalışan askerler için baba figürü olmuştu ama aynı zamanda Bratva'daki adamların kalanı için de, pozisyonları ne olursa olsun, son derece korumacıydı. Dünyada kendi kanından ve canından olanları umursamayan insanlar varken, onun ailesinden olmayan adamlar için bu kadar büyük bir özen gösterebilmesini hep tuhaf buluyordum.

“Sana sanki kayıp parçanmış gibi hissettiren biriyle hiç tanıştın mı?” diye sordum. “Onlar hayatına girene kadar eksik olduğunu bile bilmediğin bir parçanın?”

“Hayır, pek sayılmaz. O kızın seninki olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Onu bir haftadır tanıyorum.”

“Onu sormadım.”

“Biliyorum. Ama ciddi önemi yok. Zaten yakında gidecek.” Kapı kolunu kavradım. “O gider gitmez işe geri döneceğim.”

“Belki gitmez istemez.”

“Ya, tabii,” dedim ve arabadan çıktım.

BÖLÜM

yedi

Asya

DUŞAKABİNİN ORTASINDA DURMUŞ KÖŞEDEKİ RAFTA duran iki şişeye bakıyordum. Buraya geldiğimden beri erkekler için olan siyah şişeyi kullanıyordum. Biraz narenciye ve ada çayı içeren odunsu bir kokusu vardı. Başından beri oradaydı ve tekti. Şimdi, yanında farklı bir duş jeli vardı. Üzerinde çiçekler olan pembe bir şişe. *Pasha* onu benim için alıp buraya bırakmış olmalıydı. Derin bir nefes alıp uzandım ama parmaklarım şişeye yaklaştığı anda göğsümde bir endişe yükseldi. Siyah şişeye baktım ve elimi ona uzattım. Anksiyetem arttı. Elimini indirdim. O duş jellerini izleyerek on beş dakikadan fazla zaman harcadım ve dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem acıdı. En sonunda ikisini de aldım ve banyonun karşısına fırlattım, duvara çarpıp yere düştüler.

Kapıdan bir bangırtı sesi geldi. “Asya!”

Nefesim kesik kesik çıkarken sırtımı fayans duvara yasladım. *Pasha* banyoda yanımda olmadan ilk defa duş almayı deniyor-

dum. Benimle içeri gelmesine gerek olmadığını söylerken kendimle çok gurur duymuştum. Hafifçe gülümseyip ne olur ne olmaz diye kapının önünde kalacağını söylemişti.

“Asya?” Bir bangırtı daha. “İçeri geliyorum!”

Kapı pat diye açıldı ve *Pasha* koşarak içeri girip etrafına baktı. Gözleri yerdeki şişelere çevrildikten sonra bana döndü. Başta düşündüğüm gibi açık mavi değil de metalik gri olan gözlerinin derinlikleri beni baştan aşağı inceledi, sorguladı, değerlendirdi...endişeliydi. Bakışlarının yoğunluğu beni içine çekti, kaygımı hafifleten bir şekilde beni sakinleştiriyordu.

“Hangi lanet duş jelini kullanacağımı seçemedim,” dedim ve tamamen yenilmiş hissederek gözlerimi kapattım.

“Siktir,” diye mırıldandı *Pasha*. Birkaç saniye sonra, sert avucu yanağımı okşadı. “Özür dilerim. Düşünemedim.”

“Benim kaçık olmam senin suçun değil.” İçimi çektim.

“Sen kaçık değilsin, *mishka*.”

“Evet, tabii.” Homurdandım. “Beni en yakın akıl hastanesine götürüp bırakmalısın.”

“Asya, bana bak.”

Gözlerimi açtığımda onu karşımda dururken buldum. Bir eli hâlâ yanağımdaydı, diğeri de başımın yanından duvara dayalıydı.

“Daha iyi olacak,” dedi. “Söz veriyorum.”

“Bunu bilmiyorsun.”

“Biliyorum. Sen bir savaşçısın. Zaman alacak ama daha iyi olacaksın. Hadi, seni yıkayalım. Olur mu?”

İsteksizce başımı salladım.

“Güzel. Gidip şu duş jelini getireyim.”

Banyonun diğer ucuna doğru yürümesini ve şişeleri yerden almasını izledim. Sonra duşakabinin içine geri döndü.

“Bu benimki,” dedi siyah şişeyi yerine koyarken, “ve pembe olan da senin. Bunu kullanacaksın.”

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Sanki benim sinir krizi geçirmem onu zerre kadar rahatsız etmemişti.

“Şimdi, başka sorun ne?” Bana baktı.

Alt dudağımı ısırđım. “Havlular.”

“Havlular mı?”

“Banyo havluları. Mavi ve beyaz olanlardan var.” Duştan sonra el havlularını kullanıyordum çünkü onların hepsi beyazdı.

“Ben maviyi kullanacağım. Beyaz senin. Olur mu?”

Başımı salladım, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. *Pasha*'nın parmakları hafifçe çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. “Banyoyla ilgili başka herhangi bir sorun var mı?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Tamam. Burada bekleyeyim mi?”

Gitmesini istemiyordum ama yine de başımı iki yana salladım. Kolay değildi ama talimatlarından sonra duşun üstesinden yalnız başıma gelebilirdim çünkü onun hâlâ yakında olacağını biliyordum.

Gülümsedi. “Duş al. Giyin. Dışarıda bekliyorum, işin bitince kahvaltı ederiz.”

Pasha'nın başparmağı çenemde hafifçe gezindikten sonra eli yüzümden çekildi. Arkasını dönüp banyodan çıktı. Elimi yavaşça kaldırdım ve dokunuşunun geçtiği yerleri takip ettim.

Mısır gevreği kutusunu tezgâhta *Asya*'nın önüne koydum ve sütü almak için buzdolabına gittim. Süt kutusunu gevreğin yanına koyduğumda ona uzandı ama elini tuttum.

“Henüz değil,” dedim.

Boştaki elimle mutfak dolabını açtım ve reçel kavanozunu çıkardım. Mısır gevreğinin yanına koydum, fıstık ezmesi ve ekmeğe de çıkarıp her şeyi tezgâha dizdim. Asya başını yana eğerek beni izledi.

Arkasına geçip başımla tezgâhtaki şeyleri işaret ettim. “Kahvaltıda ne yemek istersin?”

Asya yiyecek çeşitlerine bakıp dudaklarını büzdü.

İki haftadır buradaydı. Her sabah ona bir mısır gevreği ve süt vermiştim, her defasında farklı bir gevrek verdiğimden emin oluyordum. Asya her zaman ikimize de bir kâse hazırlıyordu ve yemek odasında kahvaltı ediyorduk. En önemsiz kararı bile vermesi gerektiğinde strese giriyordu, o yüzden işleri onun için kolaylaştırmak adına elimden geleni deniyordum. Fakat birazcık bile olsa konfor alanını zorlamasının vaktiydi.

Dişlerinin arasından, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu. “Neyi?”

“Benden seçim yapmamı istiyorsun.”

“Eğer yapamazsan, sana yardım edeceğim.” Elimi onun beline koymak için uzandım ama kendimi tuttum ve onun yerine avucumu soğuk tezgâha koydum. “Ama belki deneyebilirsin. Sadece yemek. Yanlış bir seçim yapamazsın, o yüzden endişelenme.”

Önündeki tezgâhın kenarını kavrayıp gözlerini malzemelere dikti. Bir dakika geçti. Sonra beş daha.

“Sorun yok,” dedim. “Acele etme.”

Sırtını okşama ya da saçlarına bir öpücük kondurma ihtiyacı beni diri diri yiyordu. Bir defasında kendimden geçip başının arkasından öpmüştüm. Neyse ki uykuya dalmıştı da fark etmemişti. Eğer ona ilgi duyduğumu öğrenirse muhtemelen iğrenirdi. Bu, birçok yönden yanlıştı. Geçen gün on sekiz yaşında olduğunu söylediğinde durum daha da kötüleşti. Benden on

beş yaş daha küçüktü. Mesafemi mümkün olduğunca korumam gerekiyordu.

“Yapamam.” Daha sıkı kavradığında tırnakları tezgâhın üstünü kazıdı, bakışları mısır gevreği kutusuna sabitlendi.

“Elbette yapabilirsin,” dedim ona dokunma ihtiyacıyla savaşırken.

Onu en basit seçimler yaparken bile zorlanırken görmek her defasında beni kahrediyordu. Hâlâ psikologla konuşmak istemiyordu, o yüzden yol göstermesi için onu iki günde bir ben arıyordum. Psikolog, Asya'nın küçük kararlar vermesini gerektirecek bir durum yaratmamı önermişti ama eğer onu çok rahatsız ederse ısrar etmemem gerekiyordu. Doktor her seferinde Asya'nın iyiye gitmesi için profesyonel yardım alması gerektiğini söylüyordu. Ancak bu sadece Asya kabul etmeye hazırsa olabilirdi.

Birkaç saniye sonra, Asya'nın sağ elinin öne çıktığını, gevreğe doğru gittiğini ve sonra durduğunu gördüm. Kutuyu yaklaştırdım ama yine de uzanmasını gerektirecek kadar uzak olduğundan emin oldum.

“Evdeyken mısır gevreği yemeyi sevdiğini söylemiştin,” dedim. “Tercihlerinin değiştiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman mısır gevreğini seçeceğini söyleyebiliriz. Hadi, sadece birkaç santim daha.”

Asya dudaklarını büzüp eliyle kutu arasındaki mesafeyi kapattı. Kutuyu alıp sanki son derece değerli bir şeymiş gibi göğsüne bastırdı.

“Başardım,” diye mırıldandı.

“Gördün mü? Daha iyi olacak.”

Dönüp boştaki elini bileğime sararken bakışları gözlerimden ayrılmadı. Avucunu kolum boyunca yukarı çıkardı.

“Teşekkür ederim,” dedi ve hafifçe bana doğru eğildi.

“Ne zaman istersen, *mishka*.” İsteksizce bir adım geri çekildim. “Hadi yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Eli düşerken Asya'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Arkasını döndü, sütü ve mısır gevreğini siyah kâselere koyarak kendini oyaladı. O gelmeden önce bunları kullandığımı hiç sanmıyordum. Aslına bakılırsa, mutfak eşyalarının yarısından fazlası kullanılmamıştı, çekmecelerde ve mutfak dolaplarında düzenli bir halde duruyorlardı. Sahip olduğum onca şeyin arasından sadece iki tabak, birkaç bardak ve bir iki kahve kupası kullanıyordum. Emin değildim ama ocağı yalnızca bir veya iki defa kullanmış olabilirdim.

Asya mısır gevreğini dökmeyi bitirdiğinde, kâseleri yemek odasına taşıdım. Bir adım arkamdan takip ediyor, tişörtümün kenarını tutuyordu, hâlâ çoğu zaman yaptığı şeylerden biriydi. Sadece masaya geldiğimizde tişörtümü bıraktı ve sağımdaki sandalyeye geçti.

Hep çok sessizdi. Yemek yerken. Evimde dolaşırken. Yemek yaparken bile. Tencere veya kaşık çatalların çınlaması yoktu, kendi kendine mırıldanması dışında hiç ses olmuyordu. Şarkıyı çıkaramıyordum ama melodi tanıdık geliyordu.

Daha önce bu kadar sessiz miydi, yoksa başına gelenlerin bir sonucu muydu merak ediyordum. Fakat içinde hâlâ ateş vardı. İçinde derinlere bastırılmış olabilirdi ama oradaydı. Ona her kim zarar verdiyse o ateşi tamamen söndürememişti.

BÖLÜM

sekiz

“HAZIR MISIN?” DİYE SORDUM.

Asya yatak odasının ortasında duruyordu, kollarını karnına sarmıştı. “Hayır.”

“Sana kıyafet almamız lazım. Benim aldığım hiçbir şey üstüne olmuyor.” Üzerindeki en az iki beden büyük tişörte doğru başımı salladım. Kot pantolonun paçaları da kıvrılmıştı. Bu kadar batırmayı nasıl başarmıştım? Kıyafetleri satın alırken bana hepsi ufak görünmüştü. Asya sadece kısa süreliğine benimle kalıyor olabilirdi ama durmadan kollarını çekiştirerek dolaşmasına izin vermeyecektim. Kendini rahat hissetmesini istiyordum. “Mağaza yakında ve orada sadece biz olacağız.”

Asya yere bakarak alt dudaklarını ısırıyor.

“Asya. Bana bak bebeğim,” dedim, o da isteksizce başını kaldırdı. “Ne olursa olsun elini bırakmayacağım. Güvende olacaksın.”

“‘Güvende olacaksın,’ dedin,” diye mırıldandı. “‘Her şey yolunda gidecek,’ demedin. Neden?”

“Çünkü muhtemelen iyi gitmeyecek. Yaklaşık üç haftanın ardından ilk defa insan içine çıkacağın için korkabilirsin. Hatta çıldırabilirsin.” Elini sıktım. “Ama tüm süre boyunca güvende olacaksın. Ne dediğimi anlıyor musun, *mishka*?”

Asya'nın gözleri benimkileri buldu ve bir an için, o gözlerin derinliklerinde gördüğüm güvenle afalladım. Roman, kulüpleri yönetmem için beni görevlendirdiğinde bana güvenmişti. Fakat daha önce kimse bana hayatını emanet etmemiştir. Güvende hissetmek en temel insani ihtiyaçlardan biriydi ve o, az önce bana güvenmişti.

“Arabayla mı gitmek istersin yoksa yürüyerek mi?” diye sordum. “Sadece iki sokak ötede.”

Dudaklarını sımsıkı sıkarak beni izledi. Görünüşe göre hâlâ kendi başına karar vermekte zorlanıyordu ama iyiye gidiyordu. Bu sabah buzdolabını açtığında kahvaltı için süt çıkarmıştı, muhtemelen düşünmeden yapmıştı. Bugünden önce sadece buzdolabını açar, ben gelip de sütü onun için alana kadar öylece durup bakardı. Bunu asla itiraf etmezdim çünkü tamamen bencilceydi ama bu gizliden gizliye hoşuma gidiyordu.

Asla birine ihtiyacım olmamıştı ya da daha doğrusu, kendime birine ihtiyaç duyma izni vermemiştim. Ve kimse de bana ihtiyaç duymamıştı. Bu kavram şu ana kadar bana tamamen yabancıydı. Asya'nın bana ihtiyacının olması, daha önce adlandıramadığım bir özlemi besliyordu.

Hâlâ aynı yatakta yatıyorduk. İlk birkaç gece diğer yatak odalarından birini kullanmayı düşünmüştüm ama gitmeyi denediğimde gözlerindeki korkuyu görüp yanına geri yatmıştım. Bir noktada denemeyi de bıraktım. Bir kâbustan uyandığında bana sokulmasına bayılıyordum, sanki bana yakın olması canavarları uzaklaştırmaya yetecekmiş gibiydi.

“Öyleyse yürüyerek gideceğiz,” dedim ve elini sımsıkı tutup peşimde onunla odadan çıktım.

Seçtiğim küçük butiğin tek müşterisi bizdik. Sahibini daha önce arayıp işimiz bitene kadar kimsenin içeri alınmayacağını talimat vermiştim. Ayrıca kasadaki görevli dışında bütün personellerin çıkarılmasını rica etmiştim, ona da yerinden hiç ayrılmaması söylenmişti.

Asya mağazanın ortasında durup etrafına bakındı. Gözleri uzun giysi askılarında ve ayakkabı raflarında gezindi. Her şeyi süzdü, derin bir nefes aldı ve elimi sıktı.

“İç çamaşırlarıyla başlayalım,” dedim ve onu mağazanın en uzak köşesine yönlendirdim.

Asya askılardaki çamaşırlara göz attı ama bir şey almak için hareket etmedi. Gözleri iç çamaşırının üzerinde geziniyordu, bazılarının üzerinde diğerlerinden birkaç saniye daha uzun kalıyordu. Genelde parlak renkler dikkatini çekiyordu. Beyaz parçaların üzerinden sanki orada yoklarmış gibi geçiyordu.

İç çamaşırlarına bakarken bakışlarına dikkat ettim, gözünün diğerlerinden bir saniye daha uzun takıldığı her şeyi not ettim. Askılardakilerle işi bittikten sonra dikkatini çeken her ürünün en küçük bedenini aldım.

“Her şey yolunda mı?” Başımı eğip ona baktım ve beni izlediğini gördüm. Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Elimin tersiyle yanağını okşadım, sonra başımla solumdaki rafı gösterdim. “Hadi şimdi gömleklere geçelim.”

Bu zorlu sınavı mağazanın her bölümünde tekrarladık, ellerim kıyafetlerle dolduğu için Asya ceketimin kolunu tutmaya başladı. Soyunma kabinine ulaştığımızda içeri girdim ve kıyafet

yığınınını, yaklaşık bir dakikadan uzun süre gözünü dikip baktığı sarı paltoyu ve iki çift ayakkabıyı aynalı bankın üzerine bıraktım.

“Ceketimi bırakıp her şeyi deneyebilirsin,” dedim.

Başını salladı ama bırakmadı.

Yığınının üzerindeki ilk gömleğe uzanıp ona verdim. “Güvendesin, *mishka*. Ben buradayken kimse sana zarar veremez.”

Asya'nın dudaklarının kenarları hafifçe kalktı ve yavaşça kolumu bıraktı.

Her şeyi denemesi yarım saatten fazla sürdü, sadece birkaç parça çok büyük geldi. Uyan kıyafetleri tek kolumun altına sığacak şekilde yerleştirip elini tuttum, soyunma kabininden çıktık. Ben kasada ödeme yaparken kapının üzerindeki ziller arkamdan çınladı. Tam zamanında arkama dönüp gri takım elbiseli yaşlıca bir adamın mağazaya girdiğini gördüm.

“Bay Morozov!” diye gülümseyerek bize doğru yürüyordu. “Umarım alışverişiniz istediğiniz gibi geçmiştir.”

Asya kasıldı, eli benimkini çalgınca sıkıyordu. Ona baktığımda mağaza müdürüne gözlerinde korkuyla baktığını gördüm.

“Gel bebeğim,” dedim kolumu beline dolayıp. Üstüme atlayıp kollarıyla bacaklarını tanıdık bir pozisyonla bana doladı.

“Her şey istediğiniz gibi miydi?” Sersem bize yaklaşırken saçmalamaya devam etti. “Özellikle—”

Boştaki elimle herifi gömleğinin yakasından kavradım, diğer elimle Asya'yı tutuyordum. Herifi sarsıp kasanın yanındaki beton sütuna çarptım.

“Ne dedim lan ben sana?” diye bağırdım suratına.

“Ben...ben... lütfen!”

“Biz gidene kadar buraya sadece bir kişi, bir kadın, girebilir dedim.” Onu yine sütuna yapıştırdım, sonra bir kez daha. “Sen bir kadın mısın?”

“Hayır...lütfen...”

“Hayır. Değilsin!” diye bağırdım.

Parmaklar saçlarımın arasından geçti. Bir defa. İki defa. Başımı hafifçe yana çevirdim ve yanağımı Asya'nın yanağına dayadım.

“Kötü bir niyeti yoktu,” diye fısıldadı kulağımın dibinden.

“Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir,” dedim.
“Bu sözü biliyor musun?”

“Evet.” Saçımı bir kez daha okşadı. “Hem doğru hem de aptalca. Bırak adamı gitsin.”

“Kimse seni korkutup ceza almadan kurtulamaz.” Mağaza müdürünün gömleğini bıraktım ve elimin tersiyle vurup paketlerimizi almak için tezgâha döndüm.

Mağazadan kucağımda Asya'yla çıktım ve evime giden iki sokak boyunca onu taşıdım. Yanından geçtiğimiz birkaç kişi şaşkın şaşkın bize doğru baktı ama yüzümdeki kızgın ifadeyi gördüklerinde hemen gözlerini kaçırdılar. Asya'nın gerginliğinin çoğu mağazadan çıktıktan kısa bir süre sonra dağılmıştı ama yüzünü boynumun kıvrımından ayırmadı, kolları ve bacakları tüm gücüyle bana tutunuyordu. Aptal orospu çocuğu, onu korkuttuğu için boynunu kırmalıydım. Hâlâ o kadar öfkeliyim ki, arkama dönüp tam olarak bunu yapma isteğime direnmek zorunda kaldım.

Binama vardığımızda, lobideki güvenlik görevlisine selam bile vermedim, doğruca asansöre yöneldim ve dirseğimle üçüncü katın düğmesine bastım. Evime girer girmez çantaları yere bıraktım ve oturma odasına yürüdüm. Kanepeye otururken Asya hâlâ bana yapışmış durumdaydı.

“Bırakabilirsin, *mishka*,” dedim ve avucumu saçlarında gezdirdim.

Sadece başını iki yana salladı ve yüzünü boynuma daha çok soktu. Ağzından yumuşak bir nefes kaçıverdi ve sonra tenimde ıslak bir şey hissettim.

“Lütfen üzülme bebeğim.”

Asya derin bir nefes alıp geriye çekilerek bana baktı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, gözleri kızarmış ve şişmişti. Ancak üzgün görünmüyordu. Acayip kızgın görünüyordu.

Dişlerinin arasından, “Bundan çok sıkıldım,” dedi ve ceketimin önünü kavradı. “Çok. Fazla. Sıkıldım.”

“Biliyorum.”

Elleri ceketimi bıraktı ve yüzümü iki elinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “Alışveriş merkezine gitmek istiyorum.”

Bakışlarımız kilitlendi. Gözlerinin karanlık derinliklerinde sanki boğulacakmışım gibi hissettim, doğru düşünmeyi zorlaştırıyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Asya.”

“Ben böyle yaşayamam. En basit şey yüzünden panikleterek. Burada, senin evinde saklanarak.” Ellerini başımın arkasına kaydırıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Hayatımı geri istiyorum. Kendimi geri istiyorum.”

Son cümlesi zar zor duyuldu. Elimi kaldırıp başparmağımla yanağından akan yaşları sildim. “Tamam.”

Asya başını salladı, gözleri dudaklarıma indi. Elleri hâlâ saçlarımın arasındaydı. Ben onu izlerken derin bir nefes aldı ve öne doğru eğildi. Beni öpecekti. Tanrım, günlerdir onu öpmeyi düşünüyordum, bu fikri aklımdan geçirdiğim için kendimden nefret ediyordum. Çok gençti ve korkunç şekilde incinmişti. Beni öpmesine izin vermek, travma yaşamış bir kıza hamle yapmamdan daha iyi değildi.

“Asya,” diye fısıldadım. “Lütfen yapma bebeğim.”

.. .. . Asya

Pasha'nın sözleriyle vücudum kaskatı oldu. Başımı kaldırdığımda beni endişeyle izlediğini gördüm. Dudaklarımızın arasında

sadece birkaç santim vardı. Eğer hızlı davranırsam o istemese bile hızlıca bir öpücük kondurabilirdim.

Ancak bu düşünce aklıma girer girmez peşinden bir başkası geldi. Hayır, bir şeyin isteğin dışında elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bunu ona yapamazdım.

“Neden olmaz?” diye sordum. “Bozuk mal istemiyorsun değil mi, sorun bu mu?”

Pasha'nın gözleri kocaman oldu ve eli yukarı fırlayıp çenemi tuttu. “Bunu bir daha sakın söyleme,” dedi dişlerinin arasından. “Asla.”

“O zaman neden, *Pasha*? Seni öpmek istemem kötü bir şey mi?” Eline doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kapatmak niyetindeydim ama bana izin vermedi.

Hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı, derin nefes alışverişleri burun deliklerini genişletiyordu. Sol eliyle beni uzakta tutarken sağ eliyle hâlâ yanağımı okşadığının farkında olup olmadığını merak ettim. İç geçirip doğruldum, saçlarını bıraktım.

Cebindeki telefonu çaldı. Telefona uzanıp kulağına dayadı, diğer taraftaki kişinin dediklerini dinledi. Diğer taraftan gelen hafif sesleri duyabiliyordum. Erkek sesiydi ve telaşlı gibiydi ama ne dediğini anlayamıyordum çünkü Rusça konuşuyordu.

Pasha İngilizce, “Geleceğim,” diye cevap verip telefonu kapattı.

“İşe mi gitmen gerekiyor?”

“Evet. Bratva'nın kulüp işlerinden ben sorumluyum. Birkaç saat içinde döneceğim.” dedi. “İyi olacak mısınız?”

Gitmesini istemiyordum ama yine de başımı salladım.

“Marketten bir şeyler sipariş ettim; ön kapıya bırakacaklar. Yemek yapmaktan yorulduysan sokağın karşısındaki restorandan sana bir şeyler söylerim.” Parmağının ucuyla çenemin yanını okşadı. “Ama eğer akşam yemeği için bir şeyler pişirmek

istersen ve ne yapacağına karar veremezsen, yatak odasındaki komodinin üstünde bir bilgisayar var. Google'dan hızlı yapılan yemekler diye arat ve çıkanlardan nasıl yapacağını bildiğin ilk yemeği seç. Tamam mı?"

Yine başımı salladım. Çenemi bırakmadı. Parmakları çenemden enseme doğru kayıp orada saçlarıma gömüldü.

"Yatak odasındaki şifonyeri boşalttım, yeni giysilerini oraya koyabilirsin."

Yani giyinme odasındaki takım elbiseleri gördüğümde çıldırığımı fark etmişti. "Gerçekten gitmen gerekiyor mu?"

"Uzun sürmez." Duvardaki saate baktı. "Kulüp saat onda açılmadan önce Kostya ile bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor. On buçukta dönmüş olurum."

"Saati indirebilir misin?"

Pasha bana baktı ve gözlerindeki soruyu görebiliyordum.

"Ben miyopum," dedim.

Ensemdeki eli çeneme doğru ilerledi ve başımı yukarı kaldırdı. "Neden bana söylemedin?"

Omzumu silktim.

"Gözlük mü yoksa lens mi kullanıyorsun?"

"Gözlük. Lensler gözlerimi tahriş ediyor."

Diğer eliyle yüzümü kavradı ve avucunu yukarı doğru kaydırıp başparmaklarını kaşlarımin üzerinde, ardından gözlerimin altındaki hassas deride gezdirdi. "Yarın alışveriş merkezine gittiğimizde sana gözlük alacağız."

Yüzümü bırakıp kol saatini çıkardı. "Bu işe yarar mı?" diye sordu.

Elime tutuşturduğu pahalı altın saate baktım. Onun tenine değdiği için hâlâ sıcaktı. "Evet," dedim boğuk sesle.

"Tamam." Başını salladı. "Bir duş al. Üç çift pijaman var; hepsi birbirinin aynısı, o yüzden seçim yapmana gerek yok."

Yeni kıyafetlerini kaldır. Yemek ye. Beni bekle. Yatakta, kapının önünde yerde oturarak değil.”

Kucağından indim ve gidişini izledim, ardından banyoya girip duş aldım.

Elimdeki kol saatini kavradım. On bir buçuktu. İki buçuk saattir yatakta oturmuş bu şeye bakıyordum ve her geçen dakikayla birlikte karın boşluğumdaki panik artıyordu.

Pasha'nın yapmamı söylediği her şeyi bir saat içinde yapmıştım, tavuklu risotto hazırlamak da bunlara dahildi. Google aramamda çıkan ilk yemek oydu. Evdeyken yemek hazırlamak genelde benim görevimdi. Yemek hazırlamaktan epey zevk alıyordum, o yüzden deniz ürünleri haricinde hemen hemen her şeyi hazırlayabiliirdim. Deniz ürünlerinin ellerimdeki o kaygan hissi beni hep iğrendiriyordu, o yüzden ondan Arturo sorumluydu. Ağabeyim harika bir aşçıydı ve bana her şeyi öğreten oydu. Sienna'yı da öğrenmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama kız kardeşim her şeyi yakıyordu. Hem yemek pişirip hem de sosyal medyaya düzinelerce fotoğraf atmaya aynı anda beceremediği için olduğunu düşünüyordum.

Tekrar başımı eğip saate baktım. Gece yarısına yirmi dakika vardı. Neredeydi bu adam?

BÖLÜM

dokuz

Üç saat önce

HERKES GÖZLERİNİ DİKMİŞ BANA BAKIYORDU. Kulübün arka tarafındaki iki güvenlik görevlisi. Masaların arasını silen temizlikçi kadın. Barmen. Onları görmezden gelip dar merdivenden dans alanına tepeden bakan, idari birimlerimizin olduğu kata çıktım.

İki güvenlik görevlisinin ekranların önünde eğilip kamera görüntülerini izlediği odayı geçip ofisime girdim. Kostya masamın arkasında oturuyor, monitöre bakıyor ve fareye öfkeyle tıklıyordu. Tüm masa kâğıtlarla kaplıydı. Yan tarafta iki tane boş kahve fincanı vardı ve yarısı yenmiş sandviçin kırıntıları her yere saçılmıştı.

“Tam bir domuzsun.” Başımı iki yana salladım.

“Tatile çıkmak için en kötü zamanı seçtin,” diye mırıldanıp fareye vurmaya devam etti. “İçki tedarikçilerinin sözleşmeleri-

nin yenilenmesi gerekiyor. İki garson hasta ve bir diğeri de doğum iznine ayrılacak. Kamera sistemi dün iki kez çöktü. Sipariş vermeyi unuttum...” Yukarı bakıp beni tepeden tırnağa süzdü. “Sen de kimsin lan ve Pavel’e ne yaptın?”

Masanın üzerindeki dağınıklığa doğru başımı salladım. “Bu pisliği temizle de oturup başka neleri batırdığına bakabileyim.”

“Kot pantolon mu? Gerçekten mi? Ve lanet olası bir kapüşonlu?” Kaşlarını kaldırdı, sonra kahkahalara boğuldu. “*Pasha*, tatlım, sen iyi misin?”

“Çok komik. Kalk ayağa.”

“Yuri aradı,” dedi ve bardakları topladı. “Hapları temin eden adamı bulmuşlar. Onu buraya getiriyor.”

“Güzel.” Oturdum ve masada etrafa saçılmış sözleşmeleri sıraladım. Bazılarının üzerinde yuvarlak kahverengi lekeler vardı. “Onları aşağıda bekleyin, geldiklerinde adamı arka odaya götürün.”

“Tamam. Kafanı kontrol etmesi için doktoru aramamı istemediğine emin misin?”

“Siktir git, Kostya.”

Kostya’nın yaptığı pisliği neredeyse bitirmek üzereyken aşağıdan patlayan silah sesini duydum. Çekmeceden silahımı kapıp hemen kamera odasına koştum.

“Neler oluyor?” diye bağırdım.

“Yuri ve iki adamımız iki dakika önce içeri girdiler, yanlarında bir adam vardı. Şu araçlar onların peşinden geldi,” dedi güvenlik ve arka sokağı gösteren ekranı işaret etti. Camları filmli iki araba sokağın köşesine park etmişti. “Sekiz adam dışarı çıktı, korumaları öldürüp kulübün içine girdiler.”

“Dimitri’yi ara. Ona desteğe ve doktora ihtiyacımız olduğunu söyle. Sonra aşağı in. Hemen!” Aşağıdan silah sesleri duyulmaya devam ederken kapıya doğru koştum.

Dans pisti kanla kaplıydı. Üç düşman yerde seriliydi ve iki adım ötede, bir garsonun cesedi yerde yüzüstü yatıyordu. Karşı tarafta iki ceset daha vardı, muhtemelen Yuri'yle gelen adamlarımızdı. Kostya barın arkasına çömelmiş, girişin yanındaki iki adama ateş açıyordu. İlkine nişan alıp kafasından vurdum. Diğer bana doğru döndü ama Kostya'nın kurşunu boğazını delip geçince devrildi.

“Kalanlar?” diye bağırdım merdivenden aşağı koşarken.

“Arka tarafa gittiler.” Kostya barın üzerinden atlayıp depoya giden koridora doğru koştu. “Yuri orada yalnız!”

Kostya'nın peşinden koşarken silah sesi duymadım. Bu iyi değildi. Sola döndü ve ben de birkaç adım geriden takip ettim. Arka odaya aynı anda daldık, silahlarımız havadaydı.

Düşmanlardan biri, temizlik malzemelerinin bulunduğu metal dolabın yanında yerde yüzüstü yatıyordu. Sağ tarafta ise iki adam daha vardı. Biri açıkça ölmüştü, alnında bir delik, arkasındaki duvarda da büyük kırmızı bir leke vardı. Onun yanındaki hâlâ hayattaydı ama baldırından ve omzundan vurulmuştu. Ona doğru yürüyüp onun ve yoldaşının silahını aldım. Kargo pantolonlu ve kareli gömleli başka bir adam ortada yatıyordu, sırtında birkaç kurşun vardı. Elleri bağlıydı. Muhtemelen uyuşturucuları temin eden adamdı.

“Yuri!” Kostya arkamda bir yerden bağırdı. Arkama döndüğüm anda üstüme bir ürperti çöktü.

Yuri sırtını duvara dayamış, yerde oturuyordu. Bütün gövdesi kanla kaplıydı. Koşarak Kostya'nın yanına gidip diz çöktüm, gömleğini yırtıp Yuri'nin karnındaki yarasının üzerine bastırdım. Ben de kapüşonlumu çıkarıp tortop yaptım ve Yuri'nin göğsünün ortasındaki diğer deliğe bastırdım. Kostya'nın beyaz gömleği Yuri'nin karnından akan kanla hemen sıırılsıklam oldu ve parmaklarının arasından kan sızdı.

“Doktor hangi cehennemde?” diye bağıırıp Yuri’yi ensesinden kavradım. “Yuri! Aç gözlerini!”

Gözleri yavaşça açıldı ama bakışları odaklanamadı.

“Bizimle kal! Yuri! Doktor geliyor,” diye bağırdım.

Bana bir şey söylemeye çalıştı ama sesi çok zayıftı.

“Yapma.” Ensesini sıktım. “Doktor seni tedavi etmeye geldiğinde konuşuruz.”

Kostya telefonunu çıkarıp birini aradı. Yüce Tanrım, çok fazla kan vardı. Ellerimi dikkatlice Yuri’nin göğsünde ve yanlarında gezdirirken kalçasının üzerinde başka bir delik daha buldum.

“Siktir.” Telaşla tişörtümü çıkarıp yaranın üzerine bastırdım. “Yuri, hayır. Gözlerini kapatma. Bizimle kal.”

Zayıf bir nefes aldı ve kolumu kavramak için elini kaldırıp beni kendine çekti.

“Arnavutlar,” dedi kulağıma doğru, sonra öksürdü. “Onları...birbiriyle konuşurken duydum.”

Yuri’nin kolumdaki eli gevşedi ve yere düştü. Koyu mavi gözleri hâlâ üzerimdeydi ama cam gibilerdi. Ağzının iki tarafından kan akıyordu.

“Yuri!” diye bağırdım suratına. “Sakın kollarımda ölme! Yuri!”

“*Pasha*,” dedi Kostya. “O gitti.”

Hayır! Yuri bana sahip olduğum tek aileyi, Bratva’yı vermişti. Gitmiş olamazdı.

“Yuri!” Onu sarstım.

Arkamdan boğuk bir ses, “Pavel, dur,” dedi, döndüğümde doktoru orada dururken buldum.

“Geç kaldın!” diye bağırdım.

Yere doğru başını sallayarak, “Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu,” dedi doktor. “Çok fazla kan kaybetmiş.”

Yuri'yi yavaşça yere yatırdım, ayağa kalktım ve odanın karşı tarafına doğru ilerledim. Yaşayan tek Arnavut'u boynundan kavrayıp yüzüne tüm gücümle yumruk attım.

"Neden?" diye sordum, sonra tekrar yumrukladım. "Neden buradaydınız?"

"Davis'ten...kurtulmak için," diye mırıldandı.

Kafasına tekrar yumruk attım. Ve tekrar.

"*Pasha!* Bu kadar yeter!"

Kostya'nın bağırışlarını duymazdan geldim ve kan kokusu burun deliklerimi işgal edene kadar o orospu çocuğuna vurmaya devam ettim. Birisi beni uzaklaştırmaya çalıştı ama onlardan kurtulup Arnavut'un yüzünden geriye kan ve kırmızı etten bir yağın kalana dek yumruklarımı indirmeye devam ettim.

İşim bittiğinde cesedin yere düşmesine izin verdim ve dolaplardan birine doğru yürüdüm. İki beyaz keten masa örtüsü çıkarıp doktorun Yuri'nin bedeninin yanında diz çöktüğü yere götürdüm. Örtülerden birini arkadaşımın yüzündeki kanı silmek için kullandım, sonra gözlerini kapattım ve onu dikkatlice temiz ketenle örttüm.

"*Prashchay, bratan!*" dedim, sonra dönüp kapıya gittiğim sırada Kostya'nın yanından geçtim.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Kostya, çıplak ellerimle öldürdüğüm adamın cesedine bakıyordu. "Kusacağım."

Ofisime geri dönünce mini bardan bir votka alıp doğrucu şişeden büyük bir yudum içtim. Tadı hatırladığımdan daha berbattı. Mini barın yanındaki tekli koltuğa oturup bir yudum daha içtim. En son ne zaman sarhoş olduğumu hatırlamıyordum.

Aşağıdan birisi bağırdı. Görünüşe göre Roman gelmişti. Şişeyi kaldırıp tekrar içtim. Beş dakika sonra daha fazla ses geldi,

1 Rus. Hoşça kal kardeşim. -ed.n.

bir şeyler kırılıyordu. Birisi mobilyaları etrafa fırlatıyor gibiydi. Daha fazla bağıriş oldu.

“Dimitri,” diye kükredi Roman, “Angelina’yı ara. Hemen!”

Sergei de buradaydı demek ki. Elimde şişeyle ayağa kalktım ve aşağıdaki manzaraya bakan cam duvara doğru yürüdüm. Sergei dans pistinin ortasında duruyordu, elinde kırık bir bar taburesi tutuyordu. Roman ona doğru dönüktü, avucunu elindeki tabureyi her an onun kafasına geçirecekmiş gibi görünen kardeşine doğru uzatmış, bir şeyler söylüyordu. Dimitri onlara diğer taraftan yaklaştı, elinde bir telefon tutuyordu. Sergei’nin başı hızla telefona döndü, gözleri cihaza kilitlendi. Tabure yere düştü. Sergei telefonu Dimitri’nin elinden alıp kulağına dayadı ve birkaç saniye dinledi. Telefonu Dimitri’ye geri attıktan sonra da gitti.

Muhtemelen kalıp yardımına ihtiyaçları olup olmadığına bakmalıydım ama bu fikri midem kaldırmıyordu. Yuri gitmişti. Hayatının son birkaç saniyesindeki bana bakan bakışları, hayatımın geri kalanı boyunca peşimi bırakmayacaktı. Başımı sallayıp yangın merdivenine doğru yola koyuldum.

Kostya’yı arka çıkışa yakın bir yerde duvara yaslanmış halde buldum. Önce bana, sonra elimdeki şişeye baktı.

“Ne zamandan beri içki içiyorsun?” diye sordu.

“Bugünden beri.” Başımı arabasına doğru eğdim. “Beni bırakman lazım.”

Evime giden yarım saatlik yol boyunca hiç konuşmadık, ikimizin de bakışları önümüzde uzanan caddede idi. Yine kar yağmaya başlamıştı ve kendimi gökten düşen beyaz tanelere odaklanmış halde buldum. Sanırım artık ben de karı sevmiyordum.

Gözlerimi yumup koltukta arkama yaslandım ve şişeden koca bir yudum daha aldım.

.. .. Asya

Dış kapı gürültüyle açıldı ve rahatlayarak soluk verdim. Geri dönmüştü. Bir saniye sonra bir şey yere düştü.

“*Pasha?*” diye bağırdım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra sesi geldi

“Benim, *mishka.*” Sesi garipti. Boğuktu.

Yatak odasına gelmesini bekledim ama gelmedi. Açık kapıya baktım. Sonra bir camın kırılması ve gürültü sesi geldi.

“*Pasha?*”

Ses gelmedi. Gerildim. Bir şey olmuştu. Örtüyü attım, onu aramaya niyetlendim ama kendimi hareket ettiremedim. Onu yatakta beklememi söylemişti. Burada kalmalı mıydım? Yoksa gidip neler olduğuna bakmalı mıydım? Karar veremedim.

“*Pasha?*” Tekrar seslendim. Cevap yoktu.

Ellerim titremeye başladı. Kötü bir şey olmuştu. Biliyordum çünkü bu hiç onluk bir hareket değildi. Yatağın kenarına geldim ve ellerimdeki titreme yoğunlaşırken mide bulantısı boğazımdan yukarı tırmandı. Yataktan ayrılma düşüncesi ağlamak istememe sebep oluyordu. Çarşafı avuçlayıp sıktım ve safrayı yutmaya çalıştım. En sonunda son hızla koşarak yatak odasını geçtim, kapıya dirseğimi vurdum. Mesafeyi yanlış hesaplamıştım. Acıyı görmezden gelerek oturma odasına daldım.

“*Pasha?*”

Köşedeki lamba odayı loş, alaca karanlıkvâri bir parıltıyla aydınlatıyordu. Ön kapı ardına kadar açıktı. *Pasha*'nın anahtarlarını bıraktığı kapının yanındaki dar masa yere devrilmişti. *Pasha* görünürde yoktu.

Devrilmiş konsola doğru yöneldim, çıplak ayaklarımın altındaki zeminde ıslak ve yapış yapış bir şey hissettim. Işık düğ-

mesinin yakında olduğunu biliyordum, o yüzden elimle duvarı yoklamaya başladım. Görüşüm yeterli ışık yokken daha da kötü oluyordu. Hem ışık düğmesi hem de duvar beyaz olunca bulması zorlaşıyordu. Bulduğumda ışığı açtım ve etrafıma bakındım.

Pasha, sırtını fırının kapağına yaslamış, mutfakta yerde oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Her yere cam parçaları saçılmıştı ve havada alkol kokusu vardı.

“*Pasha?*”

Gözlerini açtı, başını yana eğerek bana baktı. “Özür dileirim, geciktim.”

Camlara basmamaya dikkat ederek mutfağa geçip bacaklarının arasına çömeldim. Kendisi gibi görünmüyordu. Saçları dağınıktı ve üzerinde sadece kot pantolon vardı. Çıplak göğsüne kurumuş kana benzer bir şey sıçramıştı. Ve sarhoş olduğundan emindim. Uzanıp yüzünü avuçlarımın içine aldım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gözlerini kapatıp alını benimkine değene kadar öne eğildi.

“Biri öldü, *mishka*,” diye fısıldadı.

Ellerimi koyu sarı saçlarının arasından geçirdim. Bir tutam saçı gözüne doğru düşüp duruyordu.

“Kim?” O saç tutamını çekmeye çalıştım ama tekrar yüzüne düştü.

“Yuri. Bratva'nın infazcılarında biri. Bir dostum.”

“Ne oldu?”

“Üç hafta önce kulübümüzde uyuşturucu hap satan bir adam yakaladık. Sende kullanılanla aynı maddeydi. Yuri hapları temin eden adamı buldu ve sorgulanması için kulübe getirdi.”

“Bazı cevaplar alabildin mi?”

“Hayır. Bir grup adam onları takip etti ve içeri dalıp ateş açtılar. Beş adamımızı öldürdüler, sonra Yuri'nin mahkûmla bir-

likte olduğu arka tarafa gittiler.” Başını iki yana salladı. “İkisini de öldürdüler.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım ve öne doğru eğilerek alnının ortasına bir öpücük kondurdum. “Çok üzgünüm.”

Sonra bana baktı, gözlerimiz çok yakındı ve gözlerine bakarken kalbim çırpındı. Göğsümde bir kelebek hapsolmuş gibiydi. Onu öpmeyi ya da becerebildiğim şekilde onu teselli edebilmeyi istedim. Onun da bana yaptığı şekilde. Fakat hoş karşılayacağından emin değildim. O yüzden sadece parmaklarımın tersini yanağında gezdirdim.

“Hadi yatağa gidelim, *Pasha*.”

Derin bir nefes aldı ve yavaşça kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. İkimiz de ayağa kalkınca cam kırıklarıyla kaplı mutfak zeminine baktı.

“Kahretsin. Lütfen bana kendini kesmediğini söyle.”

“Ben iyiyim. Hadi gidelim.”

Pasha'nın bakışları çıplak ayaklarıma indi. “Ayaklarımdan üstüne bas.”

“Neden?”

“Bu haldeyken seni taşımanın akıllıca olduğunu sanmıyorum, *mishka*.”

Kendi başıma dönebileceğimi söylemek üzereydim ama fikrimi değiştirdim. Kollarımı *Pasha*'nın beline dolayarak sağ ayağımı ayakkabısının üzerine koydum, sonra da solu. Sol elini sırtımdan kaydırıp beni kendi bedenine yaklaştırdı.

“Yavaş gideceğiz,” dedi. “Sıkı tutun.”

“Tamam,” diye mırıldandım ve yanağımı göğsüne bastırdım. Muhtemelen yüzüm kan içinde kalacaktı ama umurumda değildi.

Pasha boştaki eliyle tezgâhın yan tarafını kavradı ve bir adım attı. Sonra bir tane daha. O mutfakta ilerlerken kendimi vü-

cluduna yapıştırdım. Her adımıyla ayakkabılarının altında cam parçaları eziliyordu. Oturma odasına vardığımızda avucunu duvara dayadı ve bana baktı. Mutfaktan bu kadar uzakta cam yoktu ama ayaklarımı onunkilerin üstünden çekmedim. Bunun yerine, belini sıkıca kavradım. Aramızda bir şey geçti, tek kelime edilmeden yapılan bir değiş tokuş gibiydi. O bana sessizce onu bırakmamın güvenli olduğunu söylüyordu ama ben de ona sarılmam için hiçbir neden olmasa bile onu bırakmayacağımı söylüyordum. Sanki dile getirilmeyen cevabımı kabul ediyormuş gibi başını salladı ve yatak odasına kadar yürümeyi sürdürdü.

Yatağa vardığımızda belini bırakıp yorganın altına girdim. Yorganın köşesini kaldırıp yanımdaki yastığa vurdum. *Pasha* birkaç saniye beni izledikten sonra ayakkabılarını çıkarıp örtülerin altına girdi.

“Bana arkadaşından bahset,” deyip ona sokuldum. “Nasıl biriydi?”

“Yuri’yle on yıl önce tanıştım. Dövüşlerimden birine gelmişti. Maç bittikten sonra yanıma gelip enerjimi ve yeteneğimi başka bir şeye odaklamak isteyip istemediğimi sordu.”

“Dövüş mü?” diye sordum.

Sessiz duraklayışı neredeyse bir dakika sürdü. “Ben Bratva’ya katılmadan önce, yeraltı dövüş karşılaşmalarında dövüşerek para kazanıyordum,” dedi en sonunda. Yüzünü göremiyordum ama sesi gergindi. Hayatını kazanma şekli yüzünden onun hakkında kötü düşüneceğimden mi endişe ediyordu?

Elimi göğsünün ortasına bastırıp yüzümü boynuna gömdüm. “Yuri seni Bratva için mi işe aldı?”

“Evet. Alt kademedekilerden sorumluydu. Üç yıl sonra kulüpleri yöneten adam öldürüldüğünde, Pakhan üç parçalı takım elbisemin diğer adamları tedirgin ettiğini söyleyerek beni terfi ettirdi. Ancak Yuri hep etrafımdaydı, çocuklarla dışarı çıkmam

için beni dürtüp duruyordu. Gevşemeye ihtiyacım olduğunu söylüyordu.”

“Peki yaptın mı? Tavsiyesine uydun mu?”

“Hayır. Ben pek insan sever biri değilim, *mishka*.”

Evet. Ben de öyle bir izlenim edinmiştim. Elimi yukarı kaldırdım ve parmaklarımı saçların arasından geçirdim. Aklıma bir melodi geldi. Yanni'den *The Rain Must Fall*. Yavaş ve hüzünlü. Huzur verici. Parmaklarımı *Pasha*'nın saçlarının arasından geçirirken melodiyi mırıldandım.

“Neden burada kalmama izin verdin?” diye sordum.

Pasha iç geçirdi ve çenesini başımın üstüne koydu. “Bilmiyorum. Neden kalmak istedin?”

Kendime haftalardır bu soruyu soruyordum. “Ben de bilmiyorum.”

BÖLÜM

on

Asya

ASANSÖR KAPILARI ÖNÜMDEYKEN İÇİMDE BÜYÜYEN paniği çaresizce kontrol etmeye çalıştım. Berbat şekilde başarısız oluyordum.

Boğazımdan yukarı safra çıkarken, “Elimi bırakma,” diye fısıldadım.

“Bırakmayacağım,” dedi *Pasha* yanımdan.

Alışveriş merkezinin zemin katma ulaştığımızı söyleyen bir zil sesi geldi. Kapılar açıldı. Etrafta dolaşan insanlara göz attığım anda hızla geri çekildim. *Pasha*’nın eli yana fırladı ve kapıları kapatmak için tuşa bastı.

“Bunu yapabilirsin, *mishka*,” dedi. “Ama eğer hazır değilsen önümüzdeki hafta tekrar deneriz.”

Hayır, hazır değildim. Hiçbir zaman da hazır olacağımı sanmıyordum. Ama yine de yapacaktım. Ve bunu bugün yapacaktım.

“Kapıyı aç lütfen,” dedim boğuk sesle ve *Pasha*’nın elini sık-tım.

İlk dakika en kötüsüydü. Saat erkendi, o yüzden alışveriş merkezi çok kalabalık değildi ama yine de sadece burada olmak bile boğulacakmışım gibi hissettiriyordu. Böylesine kapalı bir alanda insanları görmek, çıkardıkları sesleri duymak, görünüşleri... Her şey çok fazlaydı. *Pasha* elimi sıktı ve bir adım attı.

Birisi kahkaha atıyordu. Uzakta, koridorun aşağısındaydı ama sanki tam yanımdaymış gibi geldi. Ayakların yere vuran sesleri ve gelişigüzel konuşmalar kulaklarımda yankılandı. Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Yüzümde hafif bir dokunuş oldu, *Pasha*'nın parmağının ucu çenemde dolaştı. Bir nefes daha aldım ve gözlerimi açtım. Önümde duruyor, geniş bedeniyle kalabalığı görmemi engelliyordu.

“Sorun yok bebeğim,” dedi. “Ben buradayken kimse sana zarar veremez. Sadece gözlerimin içine bak.”

Elini enseme koyup bir adım geriye çekilerek beni de beraberinde çekti. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan bir adım attım. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bir adım daha attı, sonra bir tane daha. Takip ettim. Hâlâ insanları duyabiliyordum ama artık sesler beni o kadar rahatsız etmiyordu çünkü bütün dikkatim önümdeki adamın üzerindeydi.

Birinin *Pasha*'yı güzel olarak tanımlayacağını sanmıyordum. Yüzündeki çizgiler çok sertti. Sağ kaşını ince bir izle ikiye bölünüyordu. Burnu fazla büyük ve hafif yamuktu. Randevuya çıkma teklifinde bulunmak isteyeceğin bir adam gibi görünmüyordu, daha ziyade karanlık bir sokakta yürürken yanında isteyeceğin biriydi. Gerçi, eğer birisi bana mükemmel bir adamın nasıl görünmesi gerektiğini sorsaydı, onlara önümde duran adamı gösterirdim.

İki adım daha. Hızına ayak uydurdum. Gözümün ucuyla, insanların meraklı yüzlerle bize doğru baktıklarını gördüm. Birkaç adım daha attıktan sonra *Pasha* durdu.

“Geldik.” *Pasha* başıyla sağındaki mağazayı gösterdi.

İçeri hızla bir bakış attım. Gözlükçüydü.

“İçeri şimdi mi girmek istersin, yoksa daha sonra mı gelelim?” diye sordu.

“Şimdi.” Başımı salladım ve ona doğru bir adım daha atıp vücudumu ona yapıştırdım.

Eli ensemden saçıma doğru kaydı, vücut ısısının bana sızdığını hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Avucumu göğsünün ortasına yerleştirdim. İnsanlar yanımızdan geçiyordu, yollarında durduğumuz için bir şeyler mırıldanıyorlardı ama ikimiz de kıpırdamadık. *Pasha*'nın başı hafifçe eğildi ve beni öpecek mi diye merak ederek nefesimi tuttum. Öpmedi. Onun yerine saçımı bıraktı ve bir adım geri çekildi.

“Hadi gidip sana gözlük bulalım,” diyerek mağazaya girdi.

Pasha, gözlüğüm hazırlandığında gönderecekleri adresi mağaza görevlisine verirken yanında duruyordum, o sırada mağazaya bir adam girdi ve güneş gözlüklerine doğru yöneldi. Telefonunu kulağına dayamıştı, birisiyle konuşuyordu. Gözlerim kumaş pantolonunda, beyaz gömleğinde gezindi ve parlak kırmızı kravatında duruverdim. Başka tarafa bakmalıydım. Arkama dönüp başka bir şeye odaklanmalıydım. Yapamadım. Gözlerimin adamın boynundaki kırmızı kumaşa yapışıp kaldığını hissettim. Müşterinin benim üzerimde kullandığı kravat kırmızıydı. Alt dudacağımı acıtana kadar ısırardım ve *Pasha*'nın elini sıktım.

“*Mishka*? İyi misin?”

Gözlerimi kapattım, vücudum yatağa bastırılırken çaresizce boynumdaki kravatı tırmalayışımın hatırasını bastırmaya çalış-

tım. Nefes alışım hızlandı. Sığılaştı. Yeterince hava alamadım. Sanki boğuluyordum.

“Asya?” *Pasha* kolunu belime doladı ve arkasını dönüp bakışlarımı takip etti. Kravatlı adam hâlâ güneş gözlüklerinin yanında duruyor, vitrindeki ürünlere bakıyordu.

“Burada bekle bebeğim,” dedi *Pasha* kulağımın dibinden ve beni bırakıp adama doğru yürüdü.

Adamdan gitmesini isteyeceğini düşünmüştüm. Onun yerine, *Pasha* gömleğinin arkasından adamı yakaladı ve kapıya doğru itti. Adam çırpınarak bağırdı. *Pasha* ona hiç aldırmış etmedi, adamı çıkışa doğru itmeyi sürdürürken kolunu arkasına doğru kıvırdı. Arkamdaki mağaza çalışanı bir çığlık attı ve muhtemelen güvenliği aramak için telefonu aldı. Ellerimi yumruk yaptım, bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum, sonra derin bir nefes aldım ve mağazadan dışarı çıkıp *Pasha*'nın adamı gömleğinden tutmaya devam ettiği yere gittim.

“*Pasha*,” diye fısıldadım ve elimi koluna doladım. “Lütfen.”

Başını eğip bana baktı, adamı bıraktı ve itip uzaklaştırdı. Adam sendeledi, sonra arkasını dönüp bize doğru küfürler savurdu. *Pasha* ona doğru bir adım attı ama kolunu daha sıkı tuttum.

“Lütfen, yapma,” dedim. “Hadi geri dönelim.”

Kravatlı adama birkaç saniye daha dik dik baktıktan sonra elimi tuttu ve asansörlerin olduğu koridora doğru yöneldi.

Bir restoranın yanından geçerken gözlerim mekânın girişindeki yükseltilmiş platformun üzerinde duran ufak nesneye takıldı. Olduğum yerde durdum, ayaklarım yere kök salmış gibiydi ve enstrümana bakakaldım.

Asya'nın dikkatini çeken şeye göz attım ve gözlerim duvarın yanında duran piyanoyu buldu. Şu küçük versiyonlardan biriydi, beyaz ahşaptan yapılmış ufak, kuyruklu bir piyanoydu. Kapağı açıktı ve tuşların üzerindeki küçük standın üzerinde müzik notaları vardı. Önündeki tabure boştu.

Asya platforma doğru tedirgin bir adım attı ve bir saniyelikliğine durdu. Sonra hızla o tarafa doğru yürürken beni de beraberinde çekti. Piyanoya ulaşınca elimi bırakıp enstrümanın önündeki tabureye oturdu. En az beş dakika boyunca gözleri tuşlara yapışmış halde orada oturdu. Yakınında durdum, tek gözümü onun üzerinde tutarken, birisi gelip de ondan gitmesini istemek gibi aptalca bir şey yaparsa diye etrafımızı görebileceğim şekilde döndüm. Garsonlardan bir tanesi başını kaldırıp bize doğru bir adım attı. Kollarımı önümde kavuşturup ona döndüm, dik bakışlarımla bir şey demesi için ona meydan okudum. Adam beni ölçüp biçti ama çabucak yaptığı işine geri döndü. Aferin ona.

Arkamdan tek bir nota çaldı. Peşinden bir nota daha. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından bir melodi başladı. Arkamdaki yavaş tınılar ağır bir tempoya dönüştüğünde vücudum taş kesildi. Melodi tanıdıktı. Popüler bir klasik parçaydı ama hangisi olduğunu hatırlayamadım. Arkama dönüp çalışını izlemek istedim ama dikkatini dağıtacağımdan korktum. Bunu yapmak yerine nöbet tuttum, etrafımızdaki masalarda oturan insanları izledim. Hepsi yaptıkları şeyi bırakmıştı, yemeklerini öylece bırakarak Asya'ya bakıyorlardı. Melodi bitti ama başka bir şarkıyla devam etti. Bunu biliyordum. *The Flight of Bumblebee* parçasıydı. İnanılmaz derecede hızlıydı. Meslekten olmayan biri için bile, onun amatör olmadığı çok açıktı.

Dürtülerime daha fazla karşı koyamadım. Onu çalarken görme ihtiyacım çok güçlüydü, o yüzden arkama dönüp gözlerimi ona diktim. Sadece sade bir kot pantolon ve lacivert bir bluz giyiyor olabilirdi ama bir konser salonundaymışım da yıldız piyanistlerini izliyormuşum gibi hissettim. Vücudunun duruşu, ellerinin tuşların üzerinde zarifçe hareket edişi ve duruşundaki özgüven çok etkileyiciydi. Ancak beni en çok şaşırtan şey yüzündeki ifadeydi; neşe, sevinç, mutluluk. Yüzündeki gülümseme öyle genişti ki sanki bütün vücudu parlıyormuş gibi hissettiriyordu. Hareket edemedim. Doğru düzgün nefes alamadım. Onu bu şekilde görünce, sanki onu ilk defa görüyormuşum gibi hissettim. Bu maestro ile evimde kalmasına izin verdiğim, hâlâ evde her yere peşimden gelen ve gömleğimin ucunu tutan korkmuş kızın hiçbir ortak noktası yoktu.

Onun bu yanının boğulduğunu düşündüğümde içimde öfke kabardı. Onun ruhunu kıran kişiye bunu ödetecektim. Kanla.

Asya melodiyi bitirip başını kaldırdığında gözlerime baktı. Etrafımızda alkış koptu. İnsanlar bağırıp daha fazlasını istiyorlardı. Asya sesleri dikkate almadan yavaşça ayağa kalktı ve göz temasını kaybetmeden bana doğru yürüdü.

“Bana piyano çalabildiğini söylememiştin.” Elimi uzattım ve birkaç saç telini yüzünden uzaklaştırdım. O hâlâ platformda duruyordu, bu da bizi neredeyse aynı boya getiriyordu.

Asya sadece omzunu silkti ve bir adım daha atıp vücudunu bana yapıştırdı. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı.

“Hangi parçaydı?” diye sordum. “İlk çaldığın.”

“Beethoven.” Elini kaldırdı ve parmağının ucuyla çenemi okşadı. “Adı *Ay Işığı Sonatı*. Bana seni hatırlatıyor.”

Sağ tarafımızdaki pencereden düşen ışık saçlarını parlattı. Dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme vardı. Ellerimi

onun siyah saçlarına gömme ve dudaklarımı onunkine yapıştırma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

“Gitmeliyiz,” dedim ama geri dönmek için harekete geçmedim. “Neredeyse öğlen oldu. Kalabalıklaşacak.”

Asya'nın eli yüzümden aşağı kaydı, parmaklarını ceketimin koluna sürttükten sonra benim parmaklarıma doladı. Avucumun sertliğiyle kıyaslandığında onun derisi yumuşacık geldi.

“Yarın tekrar gelebilir miyiz?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. “Çalmayı özledim.”

Sanki bana böyle bakarken ona hayır diyebilirmişim gibi. “Elbette, *mishka*.”

Yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı, kendimi sıcaklığıyla yıkıyormuş gibi hissettim. Daha fazlasını istedim. Onun daha fazlasını. Uzanıp ellerimi kalçasına koydum. “Hoplamak ister misin?”

Başını yana eğerek beni inceledi.

“Az önce iş yerinden bir grup gelmiş gibi sanki,” diyerek yalan söyledim, sonra da başımla koridorun sol tarafını gösterdim. “Mağazalardan birine girdiler.”

Asya'nın eli benimkini sıktı ve bir saniye sonra kollarıma atladı. Bacakları belime dolandı, burnunu boynumun kıvrımına soktu. Etrafımızdaki insanların bakışlarını görmezden geldim, dönüp asansörlere doğru yürürken tek elimle Asya'yı baldırlarının altından destekledim ve diğer kolumu da beline sarıp onu kendi vücuduma sıkıca yapıştırarak tuttum.

Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama hissetmedim. Onun vücudunun benimkine dayanmasından duyduğum tatmin, hissedebileceğim her türden vicdan azabına baskın geliyordu. Bencilce olduğunu biliyordum ama umurumda bile değildi.

BÖLÜM

on bir

BUZDOLABINDA İKİ KUTU SÜT VARDI. BİRİ NORMAL SÜTTÜ, diğeri yağsızdı. *Pasha* genelde normal, yağlı süt alıyordu. Buzdolabının kapısını siktim ve rafta masumca duran kutulara dik dik baktım. Benimle alay ediyorlardı.

Kahrolası süt!

Bir el belimi okşadı. “Sütle sorun mu yaşıyorsun?”

“Evet,” deyip lanet şeylere tepeden baktım. “Markette sütte bir alana bir bedava mı vardı?”

“Hayır. Yağsız seviyor olabilirsin diye bu defa ondan da aldım.” *Pasha* arkamda durdu ve dirseğime dokundu, sonra da elini kolum boyunca indirip elimin üstüne gelene kadar devam etti. Elimi yavaşça raftaki süt kutularına doğru kaldırdı. “Hangisini istiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Tabii ki biliyorsun.” Elimi biraz daha itip parmaklarım ilk kutunun tepesine değene kadar devam etti. “Ben yağsız sütü hiç sevedim. Tadı su gibi. Sen?”

“Ben de sevmiyorum.” Üzerinde düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

“İşte. O kadar zor değilmiş.” Elimi diğer süt seçeneğine doğru hareket ettirdi. “Bununla devam edeceğiz. Benim için de biraz yulafli gevrek hazırlayabilirsin.”

Elini indirdi, benim elimi kutunun üzerinde durur halde bıraktı. Sütü raftan aldım. “Geçen sefer yediğimizde tadının karton gibi olduğunu söylemiştin.”

“Bir kez daha denemeye hazırım.”

Arkama dönüp ona baktım, yeni gözlüğümle gözlerimi kısmak zorunda kalmadan onu net bir şekilde görmekten zevk alıyordum. *Pasha*'nın yüzünün her hattını net bir şekilde görebilmek, etrafımdaki diğer her şeyi çarpıcı detaylarla görme tatminime baskın çıkıyordu.

Islak saçından birkaç tel alnına düşmüştü. Geriye doğru itmeye çalıştım ama gözlerine düşüp durdu.

Bir kez daha denerken, “Saçını kestirmen gerek,” dedim.

Pasha başını yana eğip bana baktı, sonra sol tarafındaki çekmeceyi açtı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan çekmeceyi karıştırdı ve bir makas çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Makas kocamandı, beyaz plastikten sapları vardı. Makarna paketlerini ve diğer şeyleri açmak için kullanıyordum.

“O kâğıt makası,” dedim makasa bakarken.

“Biliyorum.”

Saçını kesmemi istiyordu. Bakışlarımı tekrar onun çarpıcı gri gözlerine çevirdim. “Ben daha önce kimsenin saçını kesmedim, *Pasha*. Ya batırırsam? Saçını yapabilecek bir kuaförün ya da berberin yok mu?”

“Var. Ama senin yapmanı istiyorum,” deyip elinin tersiyle yanağımı okşadı, “Yapar mısın?”

Kalbim küt küt attı. Sütü tezgâha bırakıp makası aldım. *Pasha* dönüp mutfaktan çıktı. İki dakika sonra tek elinde bir sandalye ve diğer elinde de pembe tarağımla geldi. Sandalyeyi mutfağın ortasına yerleştirdi ve sırtı bana dönük şekilde oturdu.

Kalp atışlarım iki katma çıkararak hızlanırken titrek bacaklarımıyla ona doğru yürüdüm. Arkasına geçtiğimde tarağı tutan elini kaldırdı. Alt dudağımı ısırıp tarağı aldım ve koyu sarı tellerin arasından geçirmeye başladım. Saçları çok uzun değildi, sadece üst kısmındaki fazla uzamış kısmı kısaltmam gerekecekti. Ancak kesmeye başlamak yerine saçını taramaya devam ettim. *Pasha* tek kasını bile oynatmadı ama diğer elimin parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğimde hızla aldığı nefesi duydum. Uzun tellerin birazını yukarı doğru çektim, bir santimden biraz fazla kestim ve parmaklarımı aralardan geçirmeyi sürdürdüm.

“Birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerekiyor,” dedi kısık bir sesle ve dokunuşuma yaklaşmak için başını hafifçe arkaya yatırdı. “Yuri’nin cenazesi.”

“Tamam.” Başımı salladım ve bir tutam daha kestim.

“Takım elbise giymem gerekecek. Diğer odada üstümü değiştireceğim. Ben gidene kadar yatak odasında kalabilirsin.”

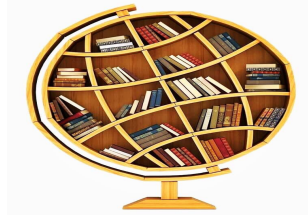
Başımı hafifçe eğip onun kokusunu içime çektikten sonra elimi sonraki saç kümesine daldırdım. “Yakın mıydınız? Arkadaşınla?”

Hemen cevap vermedi. Yüzüne baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarının incecik kaldığını gördüm. “Bir bakıma,” dedi en sonunda.

Son kısmı da kesmeyi bitirdim ve makasla tarağı tezgâhın üzerine bıraktım. *Pasha* hâlâ gözleri kapalı halde oturuyordu. Öne doğru eğilip çenemi omzuna koydum ve yanağımla yanağını okşadım. “Arkadaşını kaybettiğin için çok üzgünüm.”

Elini kaldırıp yanağımı avuçladı. “Herkes gider, *mishka*. Öyle ya da böyle,” deyip başparmağıyla yanağımı okşadı. “Bu sadece bir zaman meselesi.”

Ayağa kalkmasını ve sandalyeyi de yanında götürerek mutfaktan çıkmasını izledim. O son cümleyi söylerken ses tonunda tuhaf bir tını vardı. Sanki sadece ölen arkadaşından bahsetmiyordu.

BÖLÜM

on iki

CENAZELERDEN NEFRET EDİYORDUM.

Sanırım herkes ederdi ama beni temel düzeyde rahatsız ediyordu. İnsanların yüzlerindeki ifadeler. Keder. Ağlamalar.

Yuri'nin tabutunu indirmeye başladıklarında ve kız kardeşi yıkılıp çamurlu zemine dizlerinin üzerine düştüğünde, daha fazla dayanamadım. Arkama dönüp park alanına doğru yürüdüğüm sırada arımdan ağlamalar ve acı dolu haykırışlar yankılandı. Arabama binip eve dönerken bile onları zihnimin derinliklerinde duyabiliyordum. Saldırının arkasında kimin olduğuna dair hâlâ bir ipucumuzun olmaması saldırıyı sindirmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Asya'nın daire kapısını açmak için pıtır pıtır gelişini duyma hevesiyle zile uzandığımda, üzerimde hâlâ takım elbise olduğunu fark ettim. Takımın üzerinde siyah bir palto vardı ama yine de Asya'yı rahatsız edebilirdi. Yanıma yedek kıyafet almayı

planlamıştım ama aklımdan çıkmıştı. Eğer birkaç ay önce birisi bana yedekte kot pantolon ve tişört tutacağımı söyleseydi suratlarına gülerdim. Asya'nın gelişinden bu yana kot pantolona olan nefretim bir kenara itilip çözülmüştü. Takım elbise yerine gündelik giysi giymenin ona yardım ettiğini bildiğim içindi, o yüzden yıpranmış *Levi's* fikri artık beni rahatsız etmiyordu.

Elimi zilden çekip paltomu çıkardım ve ceketimin düğmelerini açtım. Ceket, yelege ve gömleği çıkardıktan sonra zile tekrar uzandım. Bir saniye sonra anahtarımı kullanmam gerektiği aklıma geldi. Çok geçti.

Asya kapıyı sonuna kadar açtı. Bakışları çıplak göğsümde dolaştı, elimde tortop olmuş kıyafetlere kayan gözleri kocaman oldu. Yavaşça diğer elime uzanıp beni içeri çekti.

Ardında benimle oturma odasına doğru yürürken mırılda-narak, "Donacaksın," dedi.

Kanepeye ulaştığımızda, oturmam için beni hafifçe aşağı itip gözden kayboldu. Kıyafet yığını kanepenin diğer ucuna doğru atıp kapalı televizyon ekranına boş boş baktım. Yuri'nin kız kardeşinin çamurda dizlerinin üzerindeki görüntüsünü hâlâ aklımdan çıkaramıyordum.

Omzumdaki hafif bir dokunuş beni sersemliğimden çekip çıkarırken, Asya gelip önümde durdu. Elinde bir tişört ve gri bir kapüşonlu vardı. Kıyafetlerimi ortalıkta bırakmazdım. Onları almak için giysi odama girmiş olması gerekiyordu. Takım elbiselerimin olduğu yere. Tişörtü elinden alıp üstüme geçirdim. Kapüşonluyu da giydikten sonra Asya kucağıma tırmanıp kollarını boynuma doladı.

"Kötü müydü?" diye sordu kulağımın dibinden.

Elimi başının arkasına koydum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken nefes aldım. "Evet."

“Saldırganların kim olduğu hakkında daha fazla şey öğrenebildin mi?”

“Hayır. Ölmeden hemen önce Yuri onların Arnavut olduğunu söyledi ama elimizde başka bilgi yok. Uyuşturucuyu temin eden adam öldü. Başka ipucu olmadan, hiçbir bağlantı kuramayız.”

Beni tutuşu sıkılaştı. Derin bir nefes aldığında göğsünün şiştiğini hissettim, sonra da fısıldamaya başladı.

... .. Asya

“Beni kaçıran adam Arnavut değildi. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum.” Sesim titriyordu.

“*Mishka*, yapma.” *Pasha* elini yanağıma koydu. “Eğer istemiyorsan bu konu hakkında konuşmak zorunda değilsin.”

“Kız kardeşimle bir bardaydım,” diye devam ettim. “İçeri girmek için sahte kimlik kullandık. Tek yapmak istediğimiz dans etmektir. Bir adam bize yaklaştı. Yakışıklıydı. Karizmatikti. İkimizi de güldürdü. Aksanlı konuşmuyordu; eğer aksanlı konuşsaydı hatırlardım. Sienna eve erken gitmeye karar verdi, ertesi sabah pilates dersi vardı. Ben kaldım.”

“Yanınızda korumalarınız yok muydu?”

“Hayır. Evden gizlice çıktık ve bir taksiye atlayıp bara gittik. Bunu yaptığımızda Arturo hep öfkelenirdi.”

Parmakları çenemde gezindi.

“Komik olduğunu düşündüm. Şu adamın,” dedi. “Adının Robert olduğunu söyledi. Bir saat kadar konuştuk ve eve gitmem gerektiğini söylediğimde benimle dışarı çıkıp bir taksi durdurmam için eşlik etmeyi teklif etti. Bunu çok centilmence buldum.”

Ne kadar aptal olduğuma neredeyse gülecektim.

“Yüzüme bir şey bastırdı. Keskin kokusu olan ıslak bir bezdi. Uzaklaşmaya, onunla mücadele etmeye çalıştım. Benden daha iriydi. Daha güçlüydü. Çok geçmeden bilincimi yitirdim.”

Sesim titriyordu. Gözlerimi kapattım, devam etmek için kendimi cesaretlendiriyordum.

“Karanlıkta kendime geldim. Soğuk zeminde yatıyordum, üzerimde diz çökmüş haldeydi ama zihnim hâlâ bulanıktı. Sonra...onu...bacaklarımın arasında hissettim.” *Pasha*'nın boynuna sardığım kollarımı sıktım ve yüzümü ona gömdüm. Çok hızlı, sığ nefesleriyle hareket eden göğsü dışında vücudu son derece hareketsizdi. “Acıdı. Hem de çok. Benim ilk seferimdi.”

Kollarının sırtıma dolandığını ve beni kendine bastırıldığını hissettim. Bunu konuşmak midemi bulandırıyor ama şimdi başlamışken duramıyordum. Sanki içimden çıkmak için can atıyordu. “Donakaldım. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremedim; sanki birdenbire felç olmuşum.”

O an hissettiğim mutlak çaresizlik hissini, dehşeti... asla unutabileceğimi sanmıyordum.

“Sonra... Ondan kurtulmayı başardım ve caddeye doğru koştum. Koşabildiğim kadar hızlı koştum. Yine de beni yakaladı. Sonra da uyuşturdu,” dedim. “Bilmediğim bir odada yalnız başıma uyandım. Çok ama çok korktum.”

Etrafımdaki kollar sıkılaştı, avucunun tıpkı ilk gece olduğu gibi sırtımı okşadığını hissettim.

“Bir kadın vardı. Dolly. Bana ve diğer kızlara hapları veren oydu. Ve onları günde iki kez getirmeye devam etti. Aynı zamanda kızlara talimat veren ve...müşterilerle randevuları ayarlayan da oydu.” Dudaklarım tam kulağının yanına gelene kadar eğildim ve fısıldadım, “Mücadele etmedim. Beni uyuşturmalarına ve benimle ne isterlerse yapmalarına izin verdim. Böyle

bir Şeye izin vermek için ne tür sefil, iğrenç bir insan olman gerekir?”

Pasha'nın eli başımın arkasına geldi ve gözlerimiz buluşana kadar başımı eğdi. “ok Şiddetli Şekilde istismara uğradığından, zihni kendini korumak için kapanmış genç, masum bir kadın. Ama sen savaŐtın. Katın. Kurtuldun. Seni kurtaran başka biri değildi. Bunu sen kendin yaptın.”

“Bu beni daha az iğrenç hissettirmiyor.”

“Böyle söyleme bebeğim.” ne eğilip alınma bir öpücük kondurdu. “Sana zarar veren insanları bulacağım. Seni kırmaya çalıştıkları gibi onları kırdığımda merhamet için yalvaracaklar. lmleri hızlı olmayacak.”

Sözlerini sindirirken hislerim karmakarıŐık oldu. lmelerini istiyor muydum? Robert'm hayatı için yalvardığını hayal ettim. Midemden safra yükseldi. Fakat ben de öyle yalvarmamıŐ mıydım? Ya diğer kızlar? Şimdi Robert'ın merhamet için çığlık attığını hayal ettiğimde dudaklarımda ufak bir glmsemi belirdi.

“İzleyebilir miyim?” diye sordum tereddütle, aynı anda hem korkuyor hem de bu fikri arzuluyordum.

“Her saniyesini, *mishka*.”

Başımı *Pasha*'nın göğsüne eğip kollarımı etrafına doladım. Belirsizlik ve ihtiyat beni tüketiyordu. “Korkuyorum,” diye fısıldadım. “Tekrar olmasından korkuyorum. Dışarı çıkıp birisi yanımdan geçtiğinde irkilmeden tek başıma sokakta yryebileceğim miyim bilmiyorum.”

“Yapacaksın.” Salarıımı okşamaya devam etti. “Sana bunun sözünü veriyorum.”

BÖLÜM

on üç

— Asya —

PASHA'NIN YANINDA ARABAYA DOĞRU YÜRÜRKEN, “Umarım tekrar çalmama izin verirler,” dedim.

Alışveriş merkezine geri döndüğümü, tüm o insanların arasına girdiğimi, gürültüleri ve tüm o kokularla sarmalandığımı düşündüğümde endişem tavan yapıyordu. Hatıralar titrememe sebep oldu. Ancak aynı zamanda, müziksiz geçen çok uzun zamanın ardından parmaklarımı tuşlara yerleştirdiğimde hissettiğim özgürlük hissini de hatırlıyordum. Bir daha hissedemeyeceğimi düşündüğüm tüm o heyecan ve neşe tüm gücüyle geri gelmişti. Tekrar çalma isteğimi beş günlüğüne bastırmayı başarmıştım ama şimdi can atıyordum.

En sonunda bu sabah pes edip *Pasha*'dan beni oraya götürmesini istemiştim.

“Çalmaya ne zaman başladın?” diye sordu motoru çalıştırırken.

“Beş yaşındaydım. Arturo, dikkatimizi ebeveynlerimize olanlardan uzaklaştırmak için bir yol bulmaya çalışıyordu, o yüzden piyanosu olan bir komşumuzdan bize ders vermesini istedi.” Ne kadar endişelendiklerini bilirken ağabeyimi ve kız kardeşimi düşünmek çok zordu ama onlarla tekrar yüzleşme fikri beni kemiklerimi titreten bir panikle dolduruyordu.

“Ailene ne oldu?” diye sordu.

“Çalıştıkları kumarhanelerden birine baskın yapıldı. Birisi silahını çıkarıp polise ateş açmış. Sonra da her şey cehenneme dönmüş. O gece pek çok insan öldürülmüş.”

“İkisi de mi öldü?”

“Evet.” Gözlerimi kapatıp koltuğa iyice yerleştim. “Onları hatırlamıyorum bile. Elbette fotoğraflar var, o yüzden neye benzediklerini biliyorum. Ama detayları hatırlayamıyorum ve hatırlasam da bulanıklar. Annemin her gece yatmadan önce bize şarkı söylediğini hatırlıyorum ama şarkıyı hatırlayamıyorum.”

Pasha elinin tersiyle yanağımı okşarken eline doğru sokuldum. Hafif dokunuşu bir an için oradaydı, sonraki andaysa gitmişti. Gözlerimi açtığımda arabayı vitesine takıyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi park yerinden geri geri çıkarken. “Ben de ailemi hatırlamıyorum.”

“Onlar da mı öldü?”

“Belki öldüler. Belki de ölmediler.”

Ayrıntı verip vermeyeceğini merak ederek sert profilini izledim. Bir şey demeden sessizce sürmeye devam etti. Vites kolunu tutan eline baktım ve onu sıkıca kavradığını fark ettim. Parmaklarımın ucuyla onun beyaz parmak eklemlerini gevşediklerini hissedene kadar okşadım.

“Profesyonel olarak çaldın mı?” diye sordu bir süre sonra.

“Hayır, pek sayılmaz. Okulda birkaç kez çaldım, genellikle bir kutlama yaptığımızda. Müzik benim için her zaman kişisel

bir şey olmuştur. Liseden sonra, ne yapmak istediğime karar vermek için bir yıl ara verdim. Bir müzik konservatuarına başvurmayı düşündüm ama bu... daha önceydi.”

“Hâlâ istiyor musun?”

Ön camın ötesindeki yola baktım. “Bilmiyorum.”

Asansör çınladı. *Pasha*'nın elini sıktım ve nefes alışımı kontrol altına almaya çalıştım. Geri dönmeyi isteme dürtüm ile tuşları parmaklarımın altında hissetme ihtiyacım çatışıyordu. Kapılar açıldı. *Pasha* dışarı çıktı, bana döndü ve iki elimi de avuçlarının arasına aldı.

“Nefes al. Yavaş gideceğiz,” dedi ve geriye doğru küçük bir adım attı. “Ben buradayım. Kimse sana dokunmaya cesaret edemez, *mishka*.”

Başımı salladım ve asansörden indim.

Etrafta bir öncekinden daha fazla insan vardı. Duyularıma saldıran çok sayıda görüntü ve ses vardı; ışıklar, kahkahalar, ayak sesleri, aileleri onları yakalamaya çalışırken koşuşturan çocuklar. Gözlerimi kapattım.

Pasha'nın sert eli yanağımı avuçladı ve kalın kolu belime dolandı. “Sorun yok, bebeğim.”

Gözlerim telaşla açılırken derin bir nefes aldım. Parmaklarımı kot pantolonunun kemer gözlerinden geçirip ona baktım. Baş eğikti, benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Müziği seviyorsun,” dedi. “Hadi bunu bir dansa dönüştürelim. Neredeyse vals gibi, değil mi?”

Elimde olmadan biraz gülümsedim. “İnsanlar bize gülecek, *Pasha*.”

“Sikimde değil.”

Bir adım geri attı ve ben de onu takip ettim. Sonra bir tane daha. Ve başka bir tane. Beni yakında tutarak geriye doğru yürümesi garip bir dans gibiydi ve aniden gülesim geldi. Ben de güldüm. Etrafımızdaki insanlar bizim deli olduğumuzu düşünüyor olmalıydı ama umursamadım. Bakışlarımı *Pasha*'nın gözlerinden ayırmadan, gülerek onu takip ettim. Neşeyi yeniden hissetmek çok güzeldi. Yüzünde küçük bir gülümsemeye beni izliyordu ve başparmağını dudaklarımda gezdirip okşadı.

“Keşke daha sık gülsen,” dedi.

“Deneyeceğim.”

Piyanonun olduğu restorana ulaştığımızda elini yavaşça yüzümden kaldırdı. Piyanonun olması gereken köşeye doğru döndüm ve gülümsemem kayboldu. Orada değildi. Piyanonun yerinde iki büyük saksı vardı. Etrafa bakınıp başka bir yere mi taşıldılar diye merak ettim ama hiçbir iz yoktu.

Saksılara bakarak, “Buradan çıkabilir miyiz?” diye sordum. Gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yaptım.

Pasha anahtarı kilide sokup dairenin kapısını açarak benim için tuttu. İçeri adım attım, yüzüme biraz su çarpmak için doğruca banyoya yöneldim. Oturma odasından geçerken odanın ortasında duruverdim. Pencerenin yanındaki duvara dayanmış halde, küçük, beyaz bir piyano duruyordu. Alışveriş merkezindeki piyanoydu. Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Piyanoya bakarken, “Nasıl?” dedim boğuk sesle.

“Geçen hafta satın aldım, biz dışarı çıktığımızda buraya getirilmesi için yakındaki bir depoda hazır duruyordu,” dedi arkamdan, belimde elini hissettim. “Sana sürpriz yapmak iste-

dim. Uzun yoldan döndüğümüzü fark etmedin bile. Teslimatçılara daha fazla zaman kazandırmak içindi.”

“Ama neden?”

“Çünkü alışveriş merkezinde kendini rahat hissetmedin. Kalabalığın içinde olmaya alışman gerektiği için tekrar gideceğiz. Ama keyif alabileceğin yerde çalabilmelisin.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım dudaklarımı sımsıkı bastırarak. Arkama dönüp onu öpmek istiyordum ama bana izin vereceğini sanmıyordum.

“Benim için bir şeyler çalar mısınız?” diye sordu.

“Evet.”

Elini tutup onu odanın diğer ucuna yönlendirdim. Piyanoyla birlikte tabureyi de satın almıştı. Bir ucuna oturdum ve yanıma oturması için onu da çektim.

Öne doğru eğilip parmaklarımın ucunu tuşlara yerleştirdim, ellerimi hizaladım ve çaldım. En sevdiğim modern parçalardan birini seçtim. Yiruma’dan *River Flows in You*. Sakinleştirici ama güçlüydü, baştan çıkarıcı ve duygu doluydu. Bana *Pasha*’yı hatırlatıyordu.

Konuşmadı. Ne çaldığımı sormadı. Sadece sessiz bir halde orada oturup ben bir parçadan diğerine geçerken ellerimi izledi. Bir noktada bakışları ellerimden yüzüme kaydı ve orada kaldı.

Bir saatten fazla bir süre boyunca Asya’nın yanında oturup çalmasını izledim. Daha doğrusu o çalarken ona bakıp durdum. Yüzünden her türden duygu gelip geçerken başka bir yere bakmam imkânsızdı. Hızlı ve canlandırıcı bir parça çalarken yü-

zünde geniş bir gülümseme oluyordu. Daha ağır ve hüzünlü bir parçaya geçtiğinden gülümsemesi soldu. Sadece notaları çalmıyordu; melodinin verdiği her duyguyu hissedip tecrübe ediyor ve üstünden akıp gitmelerini sağlayarak onu içten dışa aydınlatmalarına izin veriyordu.

Sonunda gözlerimi yüzünden ayırabildiğimde saatime bakıp neredeyse iki olduğunu gördüm. Bu sabah sadece kahvaltı etmiştik, benim öğünleri atlamakla hiçbir sorunum olmasa da Asya'nın aç olmasını istemiyordum.

Tabureden kalktım, mutfağa gidip bir sokak öteden hazır yemek söylemek için menüyü arayışa koyulacaktım ama fikrimi değiştirip buzdolabını açtım. Neredeyse sürekli boş olmasına alışkındım, o yüzden bütün rafların dolu olduğunu görmek tuhaftı. Asya genelde neye ihtiyacı varsa telefonumdaki uygulamalardan sipariş ediyordu, o yüzden oradaki malzemelerin yarısını bilmiyordum bile. Bir yığın sebze kenara itip tavuk paketini çıkardım. Şey, en azından ben tavuk olduğunu düşünüyordum. Asya her gün bizim için yemek hazırlıyordu, o yüzden bugünkü o görevi yapabileceğimi düşündüm. Mutfak dolabından kızartma tavasını buldum ve ada tezgâhın üzerindeki geniş, siyah bir sepette tuttuğu baharatlara baktım. En az yirmi küçük kavanoz vardı. Birini alıp içindekini kokladım. Ada çayı yazıyordu. Bu bir çeşit çay değil miydi? Onu yerine bırakıp diğerini aldım. Bu tuza benziyordu ama içinde yeşil bir şeyler vardı.

“Yardım lazım mı?” Asya'nın sesi arkamdan cınladı.

“Sen çalışıyordun. Yemek için bir şeyler hazırlamak istedim. Tuzu arıyordum. Normal türden.” Arkama döndüğümde onu sırttırken buldum.

“Yani yemek yapmayı biliyor musun?”

“Dışarıdan aldığım yemekleri nasıl ısıtacağımı biliyorum. O sayılır mı?”

“O sayılmaz.” Asya güldü ve ben o sesi içime çektim. Gülmesine bayılıyordum. “Hadi, sana basit bir şeyin nasıl hazırlanacağını göstereyim.”

Kavanozu elimden alıp açtı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan parmağının ucunu yalayıp kavanoza daldırdı.

“Al bakalım. Tadına bak. Sadece otlu tuz.” Parmağını kaldırıp önümde tuttu.

Ona baktım. Hâlâ gülümsüyordu. Yavaşça elini tutup ağızıma yaklaştırdım. Bakışlarımı ayırmadan, parmağının ucunu yaladım ama tada odaklanamadım. Dikkatim Asya'nın yüzündeydi. Alt dudağını ısırıyor, geniş gözlerle bana bakıyordu. Vücutlarımız birbirine değene kadar bir adım öne attım. Nefes alıp veriş hızlanırken göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Boşta kalan eli, hafifçe belime dokundu, sonra da tişörtümün altına kayd. Dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Onu kavrayıp omzuma attıktan sonra en yakın yatak odasına götürme arzum içimde kükrüyordu. Asya'nın avucu omurgam boyunca yukarı çıktı. O altımda çırılçıplak yatarken vücudunun her santimini öpüşümün görüntüleri zihnime saldırdı. Tıpkı günlerdir hayal ettiğim gibi. Yanlıştı. Çok yanlıştı.

Elini bırakıp hızla geri çekildim ve mutfak adasına doğru döndüm. “Bu yemek için başka neye ihtiyacımız var?”

Arkamdaki dolabı açtığını duyduğumda yumuşak iç çekişini kaçırmadım. “Daha büyük bir tavaya.”

Asya mutfakta dolaşp ihtiyacı olan her şeyi topladı. O sebzeleri keserken gözlerim onu takip etti. Onun burada, benim alanımda olmasını, olması gerekenden fazla seviyordum. Arkasını dönüp yanımdaki çekmeceyi açıp elini uzattı ama eli birden havada kaldı. Aşağı baktığımda iki farklı marka un olduğunu gördüm.

“Aynı şey. Sadece farklı bir üretici,” dedim.

“Biliyorum.” Başını salladı ama birini almak için harekete geçmedi.

Birkaç dakika boyunca seçmesini bekledim ama yzündeki hüsrân ifadesini fark ettiğim anda bileğini tutup elini soldaki pakete doğru hareket ettirdim. “Buna ne dersin?”

Asya, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandıp unu çıkardı ve ocağa doğru yürüdü.

Bana kızgındı ama böylesi daha iyiydi. Aramızda yaş farkı olmasaydı bile tamamen farklı iki geçmişten geliyorduk. Günaha boyun eğip aramızda bir şeylerin olmasına izin vermek söz konusu değildi. Ben zaten ince bir çizgide yürüyordum ve her geçen gün kendimi kontrol etmem daha da zorlaşıyordu. Bazen keşke ağabeyini çağırsa da gelip onu götürse diye diliyordum çünkü sürekli bu kadar yakınımda olması infilak edecekmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. Sıklıkla olduğu gibi, yine ağabeyini kendim bulup o, onu benden alma fırsatını bulamadan önce ondan kurtulma dürtüsüyle doldum.

BÖLÜM

on dört

Asya

PALTOMA SIKICA SARINIP ÖN KAPIYA BAKTIM.

Herhalde bir saattir bakıp duruyordum. Başta tam on dakika boyunca oturma odasının ortasından baktım, sonra da kapıya doğru iki adım atmayı başarıp bakmaya devam ettim. Bu bak-bir adım at, bak-bir adım at döngüsüyle en sonunda kapıya varmam bir saatimi almıştı. Kapının kolunu kavradığımda elim titriyordu. Alt dudagımı ısırarak kapıyı açtım ve daireden çıktım.

Pasha'nın evi üçüncü kattaydı ama komşuların çoğu asansörü kullandığı için merdivenler boştu. Her seferinde minik adımlar atarak basamaklardan aşağı indim. Bacaklarımın ne kadar titrediği göz önüne alınırsa bu büyük bir başarıydı.

Pasha iki saat önce Pakhan'ıyla bir toplantıya gitmişti, yani kısa süre sonra dönmeliydi. Onu bekleyebilirdim ancak bu çaresizlik hissine daha fazla dayanamıyordum. Sanki bir suçluymuşum gibi bir aydan fazladır dairesinde saklanıyordum. En

sonunda, bir saniye daha dayanamayacağıma karar vermiştim. Binadan çıkıp sokakta bir tur atacaktım. Yalnız başıma. Saat öğleden sonra üçtü; ne olabilirdi ki? Sadece küçük bir yürüyüş, tamamen normal bir şeydi ve geri dönecektim. *Pasha*'yla birlikte birkaç kez dışarı çıkmıştım. İyi olacaktım.

Girişe vardığımda masasının arkasında oturan güvenlik görevlisine el sallayıp çıkışa yöneldim. Kaldırımdan geçip giden insanları görmemi sağlayan büyük, camdan kayan bir kapı vardı. Kapıya doğru ilerlerken midem bulandı, yaklaştıkça daha da kötüleşti. Kapı yana doğru kayıp açıldı. Safrayı yuttum ve son birkaç adımı attım.

Ayaklarım kaldırıma değdi. Durup göğe baktım, güneş ışıklarını yüzümde hissettim. O kadar zor değildi.

Yanımdan geçen birinin kolu omzuma çarptı. İrkildim ve yan tarafa baktığımda uzaklaşan yaşlıca bir kadını gördüm. Köşeden dönüp gözden kayboldu. Karnım ağrıyordu ve ellerimle bacaklarım hâlâ biraz titriyordu ama artık o eşiği geçtiğim için daha iyiye gidiyordu.

Sokağın karşısından bir grup çocuk binanın içine doğru giderken kahkahalar yükseldi. Sol tarafta bir sürü insanın girip çıktığı bir bakkal vardı, o yüzden sağa gitmeye karar verdim. Tam köşeye geldiğim sırada bir taksi durdu ve içinden bir adam çıktı. Durup adamın arka koltuktan dizüstü bilgisayar çantasını almasını izledim. Siyah bir takım elbise giymişti, düğmeleri açık olan ceketinin içinde beyaz bir gömlek ve koyu gri bir kravat vardı. Kalp atışlarım normal hızının iki katına çıktı. Nefesim kesildi. Taksi uzaklaştı ve adam çantasının sapını omzuna atıp bana doğru gelmeye başladı. Geriye doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha. Adam yürümeye devam etti ve her adımıyla nefes alıp verişim daha düzensiz hale geldi. Arkama dönüp koştum.

İnsanlar. Çok fazla insan vardı. Hepsi bana bakıyordu. Birinin göğsüne çarptım. İki el kollarımı tuttu, muhtemelen dengemi sağlamam içindi ama etime saplanan pençelermiş gibi hissettirdi. Çığlık attım ve eller anında beni bıraktı, koşmaya devam ettim.

“Dushku ile yatan garson bir şey buldu mu?” diye sordu Roman.

“Hayır,” dedim. “Görünüşe göre, bazı el konulan sevkiyatlardan bahsetmiş ve karısının ayakkabılara çok para harcamasından şikâyet etmiş. Ama o kadar.”

“Dushku’yu on beş yıldır tanıyorum. O usta bir entrikacı, iş söz konusu olduğunda da acımasız ama asla insan kaçakçılığına bulaşmaz. Eğer burada bir bağlantı varsa göremiyoruz.” Dimitri’ye döndü. “Dushku’nun damadının peşindeki adamlarımızdan ne haber?”

“Sıfır.”

Roman avucunu masaya yapıştırdı. “Julian’ın ayak işlerini yaptırmak için gönderdiği adamın adı neydi? Besim mi?”

“Bekim,” dedi Dimitri.

“Aynen o. Mikhail’in onunla konuşmasını istiyorum. Birisi, görünüşte hiç olan birini susturmak için Bratva’nın kulübüne paralı askerler göndermeye ve adamlarımızı öldürmeye cüret etti. Bu demek oluyor ki tehlikede olan çok şey var. Yuri’nin ölümünden kimin sorumlu olduğunu öğreneceğiz ve onu biz-zat ben deşeceğim.”

“Ya her şeyin arkasındaki kişi Dushku’ysa?” diye sordum.

“O zaman o ölecek. Ve bu ne hızlı, ne de güzel olacak. Yanında kalan kız bir şey söyledi mi?”

“Onu yakalayan adamın aksanı olmadığını söyledi. Ona verdiği isim Robert’miş ama bu sahte olabilir.”

“Maxim’e Dushku’nun adamlarının fotoğraflarını getirteceğim. Herifi tanıyabilir mi?”

“Muhtemelen.”

“Güzel. Onu ailesinin yanına ne zaman götürmeyi planlıyorsun? Bir aydır senin evinde.”

Vücudum kaskatı kesildi. Roman’a karşı hep dürüst olmuştum. Bugüne kadar. “Bana soyadını söylemiyor ya da numarasını vermiyor,” diye yalan söyledim. “O söyleyene kadar onları bulmamın hiçbir yolu yok.”

“Mükemmel,” diye bağırdı. “Peki bu plansız tatili daha ne kadar uzatmayı bekliyorsun? Kulüpler kendi kendini işletmez.”

“Ofisten ihtiyacım olan her şeyi aldım ve evden çalışıyorum. Kostya, benim uzaktan yapamayacağım ne varsa onları şahsen hallediyor.”

“Pekâlâ. Ama önümüzdeki cumartesi Baykal’da sana ihtiyacım var. Ukraynalılarla bir toplantım var. Bizimle iş görüşmek istiyorlar.”

“Shevchenko rezaletini atlattılar mı?”

“Herkes Shevchenko’nun bir aptal olduğunu biliyor. Sergei onu öldürerek onlara bir iyilik yapmış oldu.” Roman omzunu silkti. “Görüşmeleri yürütecek yeni bir adam gönderiyorlar. İki adamla gelecek.”

“Tamam. Güvenliği iki katına çıkaracağım.”

Sandalyesinde arkasına yaslanıp eliyle kot pantolon ve tişörtten oluşan kıyafetimi gösterdi. “Bu yeni moda mı?”

“Bir değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedim ve kaşını kaldırdığını gördüm. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Gitmekte özgürsün. Dimitri ve ben geri kalanını gözden geçireceğiz.”

Başımı sallayıp Pakhan’ın ofisinden çıktım.

Koridorda ilerlerken, diğer uçtaki mutfak kapısı pat diye açıldı ve elbisesinde boya lekeleri olan minyon bir esmer dışarı fırladı. Elleri *piroshkilerle* doluydu, aceleyle kaçarken hiçbirini düşürmemek için çabalıyordu. Merdivenin tepesinde ufak, siyah saçlı bir kız ellerini çırparak zıplıyordu. Tatlı kıkırtıları koridorun yüksek duvarlarında yankılandı. Roman’ın karısı ve kızı. Nina Petrova merdivenden yukarı fırladı, tam tepeye ulaştığı sırada mutfağın kapısı tekrar açıldı ve aşçı Igor sallanarak dışarı çıktı, Rusça küfürler ediyordu. Eğer Roman onu küçük kızının önünde küfrederken yakalarsa yaşlı aşçı nalları dikerdi. Başımı iki yana salladım, arkamda Igor’un bağırıışlarını ve kadınsı kahkahaları bırakarak ön kapıya doğru yürüdüm.

Binaya girdiğimde koridordaki güvenlik, “Bay Morozov,” dedi. “Gününüz nasıl geçti.”

“İyiydi, Bobby. Teşekkür ederim.”

“Ah, kız arkadaşınız henüz dönmedi.”

Adımlarımın ortasında donup kaldım. “Ne?”

“Yarım saat önce çıktı. Bilmek istersiniz diye düşündüm.”

“Gitti mi?” Sorarken içimi panik kapladı. “Nereye?”

“Emin değilim. Öylece dışarı çıktı. Nereye gittiğini görmedim.”

Güvenlik masasına doğru koşup diğer tarafa dolandım. “O saatin kamera görüntülerini göster.”

Görüntüyü Asya’nın dışarı çıktığı ana getirdi. Birkaç dakikalığına kameranın tam önünde, kaldırımında durdu, sonra sağa

doğru gitti. Birkaç dakika sonra girişin önünden son sürat geçip gitti. Yüzünü göremedim ama ne kadar hızlı hareket ettiğine bakılırsa çok korkmuştu.

“Geri gelirse beni ara!” diye bağırıp çıkışa doğru koştum.

Kaldırım boyunca koştururken delirmişesine her yöne baktım ama Asya’yı hiçbir yerde göremedim. Yakınlarda bir bakkal vardı. İçeri girdim ve kasiyere Asya’yı tarif edip ona uyan bir kızı görüp görmediğini sordum ama başını iki yana salladı. Dükkândan çıkıp sokaktan aşağı devam ettim, insanlara onu görüp görmediklerini sordum, başka işletmelere girip çıktım ama kimse kaçak bir kız görmemişti. Caddenin sonundaki kavşağa ulaştığımda arkama döndüm. Burası çok kalabalıktı. Büyük insan kalabalığına gireceğinden şüpheliydim.

Her geçen dakikayla içimde dehşet ve endişe artıyordu. Fazla uzaklaşmış olamazdı, o zaman neden onu bulamıyordum? Ona bir telefon almalıydım, eğer bana ihtiyacı olursa beni armalıydı. şu ana kadar neredeyse her zaman beraber olduğumuz için aklımdan bile geçmemişti. Geri zekâlı!

Caddenin karşısındaki binanın merdivenlerinde takılan bir grup çocuğu fark ettim, gülüyorlardı, onlara doğru koştum.

“Beş dakika önce koşarak geçen bir kız gördünüz mü?” diye sordum.

“Sarı paltolu, uzun kahverengi saçlı mı?” diye sordu dokuz yaşlarında bir ocuk.

“Evet.” Başımı salladım.

“Sanırım onu şuraya koşarken gördüm.” Bakkalın arkasındaki sokağı gösterdi. “Korkmuş görünüyordu.”

Dönüp caddenin karşısına koştum, neredeyse bir taksi çarpıyordu, dar sokağa daldım. İlk bakışta ıssız görünüyordu. Daha derine doğru devam edip bakkalın arka kapısındaki çöpün yanından geçtim. öp kutularından yayılan çürük meyve

kokusu beni rahatsız ediyor ve bana kokusunu alabildiğim tek şeyin bozulmuş yemek kokusu olduğu bir zaman dilimini hatırlatıyordu. Ellerimi yumruk yapıp köşeden dönerek binaların arasına girdim.

Benim hatamdı. Asya'yı daha sık dışarı çıkarmalıyım, her gün biraz daha çıkararak diğer insanların etrafında olmaya tekrar alışabilmeliydi. Psikoloğa gitmesi için ısrar etmeliydim ya da ağabeyini araması için ikna etmeye daha fazla uğraşmalıyım. Hayatına, ailesine geri dönmesi gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapmamıştım. Bunun yerine evimde saklanmasına izin veriyordum. Benimle birlikte.

Onun yanıma kıvrılmış haliyle uyanmayı seviyordum. Uyurken bile, bilinçaltında benim varlığımı arıyormuş gibi ufak bedenini bana bastırmasını seviyordum. Ya da akşamları televizyon izlemek için oturduğumuzda kucağıma çıkıp başını omzuma koyuşunu. Genelde on dakika sonra uyuyakalıyordu ama ben saatlerce kanepede kalıyordum ve gece iyice çöktüğünde onu yatağa taşıyordum. İçimde uyanan her türlü özlemi, onu sürekli kollarımda, yani onu bir daha kimsenin incitemeyeceği yerde tutma ihtiyacımı doyuruyordu. Dört haftadan uzun zamandır benimle kalıyordu ama hâlâ dairede beni takip ediyor, elimi ya da tişörtümün kenarını tutuyordu. Bana ihtiyaç duyması iyi hissettiriyordu. O yüzden ailesini araması için ikna etmeye çalışmayı bırakmıştım. Dönüştüğüm bencil orospu çocuğu onu elinde tutmak istiyordu.

Sokak sağa doğru kıvrılıyordu ve büyük bir beton duvarla bitiyordu. Yanına bir kamyonet park edilmişti. Etrafta kimse yoktu. Neredeyse geri döneceğim sırada kamyonetin altında sarı bir şey gördüm. O tarafa koşup olduğum yerde durdum. Kamyonet ile duvarın arasında, Asya yan bir şekilde yatıyordu, yüzü duvara dönüktü ve kollarını kendine sıkıca dolamıştı.

“Tanrım.” Diz çöküp onu kollarımın arasına aldım. Titriyordu. Onu kucakladığım an kolları boynuma, bacakları da belime dolandı. Avucumu başının arkasına koyup yüzünü boynuma doğru çektim.

“Sorun yok, *mishka*,” diye fısıldadım. “Buldum seni.”

Asya

Acınası.

Zayıf.

Pasha beni dairesine taşırken kendimi böyle hissediyordum. Başımı kaldırıp ona bakacak cesareti bile toplayamadım çünkü tekrar çıldırmaktan korkuyordum. Onun yerine yüzümü boynuna gömdüm.

Neden kendini benim için bu kadar hırpalıyordu anlamıyordum. Tek yaptığım hayatına girip her şeyi berbat etmektir. Beni oturtup, gitme zamanımın geldiğini söyleyeceği anın kederini yaşıyordum. Bu olacaktı ve muhtemelen de olması yakındı. Ben onun için bir hiçtim. Hayatında sorun çıkarıp duruyordum. Ama onun yanından ayrılma fikri bile içimde yarattığı dehşetle beni ürpertiordu.

Pasha beni daireye taşırken, “Hadi seni duşa sokalım,” dedi.

Banyoda, duşakabinin yanında durdu, onu bırakmamı bekledi. Bırakmak yerine ona daha sıkı sarıldım.

“Asya, bebeğim. Bana bak.”

İsteksizce başımı boynundan kaldırıp gözlerinin içine baktım. *Pasha*'nın gibi gözleri olan biriyle karşılaştığımı hiç sanmıyordum. Rengi çarpıcı bir metalik griydi.

“Saçlarını yıkaman gerek,” dedi derin sesiyle, görünüşe göre bu sesi iliklerime kadar hissedebiliyordum. “Her yerine motor yağı bulaşmış.”

“Sen yapabilir misin?” dedim, kelimeler ağızımdan çıktığı anda pişman oldum. Zaten ona yeterince yük olmamışım gibi.

Pasha birkaç saniye beni izledi, sanki yüzüme dokunma niyetindeymiş gibi elini kaldırdı ama fikrini değiştirip sadece gözlüğümü çıkardı.

“Tamam.” Gözlüğümü lavabonun yanına koyup beni yavaşça aşağı indirdi.

Paltomu ve kazağımı çıkardım, sonra ayakkabılarımı ve kot pantolonumu. *Pasha* önümde sabırla bekliyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sütyenimi ve külotumu çıkardığımda bile bakışları asla aşağı inmedi.

Onun önünde çıplak olmak beni rahatsız etmeliydi ama etmedi. Bir adamın çıplak bedenime bakmasının sadece düşüncesi bile boğazımdan yukarı safra getiriyordu. Onun dışında herhangi bir adamın. Keşke daha aşağı baksaydı. Bana dokunsaydı. Beni öpseydi.

Duşa girip suyu açtım. Tepemden akan suyun damlaları vücudumdan aşağı akıyordu. Suyun altında kıpırdamadan durdum ve *Pasha*'nın ceketini ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmasını, sonra da tamamen giyinik halde suyun altına girmesini izledim. Raftan şampuan şişesini aldı, avucuna gerekenin üç katı kadar döküp bana baktı.

“Arkanı dön,” derken sesi her zamankinden daha boğuktu.

Ona arkama döndüm ve suyu kapatmak için uzandım. Suyun sesi kesildiğinde duyabildiğim tek şey *Pasha*'nın derin nefesleri oldu. Başımın tepesinden başladı, elleri kafatasıma masaj yapıyordu. Kalp atışlarım hızlandı. Yanlışlıkla benim şampuanımı değil, kendi şampuanını almıştı. Fakat onu durdurmadım.

Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim, ada çayı ve narenciye kokularının burun deliklerimi doldurmasına izin verdim. Bu iki kokuyu, *Pasha*'nın yanında uykuya dalmanın dışında bir şeyle bağdaştırabileceğimi hiç sanmıyordum.

Elleri saçımdan kayboldu. Suyu geri açtım ve yavaşça ona doğru döndüm.

Su yüzümden aşağı akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu ama önümdeki geniş göğsünü görmemi engelleyecek kadar değildi. Beyaz tişörtü tamamen ıslanmıştı, vücuduna yapışıp tenindeki dövmeleri ortaya seriyordu. Önümde tişörtünü nadiren çıkarıyordu. Sanırım dövmelerinin beni korkuttuğuna inanıyordu. Korkutmuyorlardı. *Pasha*'yla ilgili hiçbir şey beni korkutmazdı, durum tam aksiydi. Kendimi tam anlamıyla güvende hissettiğim tek zaman, onun benimle olduğu zamanlardı.

Başımı kaldırdım ve o gri gözlerinin bana baktığını gördüm. Tanrım, onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Haftalardır bunu düşünüyordum ama yapsam mı, yapmasam mı karar veremiyordum. Ancak şimdi, ona bakarken, saçlarımı yıkamasını istediğim için baştan aşağı ıslak haldeyken, karar vermeme gerek yoktu. İsteyip istemediğime dair bir soru yoktu, sadece dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımda arasına aldım ve başını aşağı çektim.

“Asya.” Yavaşça eğildi, gözlerime bakıyordu.

“Adımı söyleyişine bayılıyorum.” Gülümsedim. Hafif bir Rus tınısıyla telaffuz ediyordu. Ayak parmaklarımda üzerine kalkarak başımı yukarı kaldırdım ve dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdim. “Adımı bir daha söyle. Dudaklarında nasıl bir tat bıraktığını bilmek istiyorum.”

Pasha'nın eli enseme durdu, oradaki hassas deriyi okşarken gözleri benimkilere dikilmiş haldeydi.

“Lütfen,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Alnını benimkine değdirip gözlerini kapattı. “Yaralandın.”

“Biliyorum.” Elimi çenesinde gezdirip parmaklarımı ıslak saç tellerine gömdüm.

“On sekiz yaşındasın,” dedi. “Senin için çok yaşlıyım, *mishka*.”

Alt dudağını hafifçe ısırđım. “Saçmalık.”

Ensemdeki eli saçlarımı kavradı. Nefes verdiğinde soluğu yüzüme çarptı ve bana bakmak için gözlerini açtı. “Asya,” dedi dudaklarıma doğru, sonra da dudaklarıyla benimkileri kavradı.

Ağzıyla beni yutmasına izin verirken sabit kalmak için ıslak tişörtünün kumaşına tutundum.

“Asya,” dedi yine öpücükler arasında, dudaklarını çenem ve boynum boyunca indirdi. “Benim küçük Asya’m.”

Tişörtünün kenarından tutup yukarı doğru çektim ve başından çıkardım. *Pasha*’nın elleri vücudumdan aşağı doğru kaydđ, baldırlarımın altında durup beni kaldırdı. Kollarımı ve bacaklarımı aynı anda ona doladım, tıpkı daha önce birçok kez yaptığım gibi. Hareket o kadar doğaldı ki, sanki tüm hayatım boyunca yapıyormuşum gibi geliyordu. Beni banyodan çıkarıp yatağa doğru götürdü, yol boyunca beni öptü.

“Hiçbir şey yapmayacağız, *mishka*,” dedi ve yatağın yanında durup beni aşağı indirdi. “Sadece seni öpeceğim. Tamam mı?”

Başımı sallayıp avucumu yanağında gezdirdim. “Tamam.”

“Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor. Burada bekle.”

Böyle bir şey olmayacaktı. Tekrar kollarına atladım.

“Asya.” Bana baktı. “Giyinme odasına gitmem lazım, bebeğim.”

Ne demek istediğini biliyordum. Takım elbiseleri oradaydı. “Bakmayacağım,” dedim.

Pasha sırtımdaki kolunu sıktı. “Tamam. Çabuk olacağım.”

Koştı. Takım elbiseleri fark etmedim bile çünkü o sadece içeri koştu, baksır, pijama altı ve bir tişört kapıp beş saniyeden kısa sürede çıktı.

Beni tekrar yatağa yatırdığında, duvarın kenarındaki yerime doğru kaydım ve örtüyü çıplak bedenime çektim. Saçlarım hâlâ ıslaktı ve yastığı sırlıklam edecekti ama umursamadım. *Pasha* bana arkasını döndü ve birkaç hızlı hareketle ıslak kotunu ve iç çamaşırını çıkarıp baksırını ve pijama altını giydi.

“Yapma,” dedim tişörte uzandığında.

Önce omzunun üzerinden bana, sonra da elindeki tişörte baktı. “*Mishka?*”

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Pasha başını salladı ve tişörtü koltuğun üzerine fırlattı. Yatağa tırmanırken şilte alçaldı. O yanıma geldiği anda öne doğru eğilip çıplak göğsüne bir öpücük kondurdum. Elini çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı.

“Bu gece hiçbir şey olmayacak. Sadece öpüşme ve sarılma. Ama eğer durmamızı istiyorsan bana söylemelisin. Hem de hemen, Asya.”

Bu sözleri duyunca içimden ağlamak geldi ama içime attım. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Sırtımı sıvazlayıp battaniyenin üstünden okşadı. Örtüyü üstümden attım ve onu öpmeye devam ettim. *Pasha* elini belime koydu ve bir an için donakaldım. Çabucak elini çekti ve tamamen hareketsizce orada uzandı.

“Sorun yok,” dedim dudaklarına doğru. “Sen olduğunu biliyorum.”

Elini yavaşça geri koydu ama dokunuşu varla yok arasındaydı. İç çekip bacağımı beline attım ve üstüne çıktım. “Lütfen, rüzgâr bana doğru esse kırılacakmışım gibi davranmayı bırak.”

Pasha'nın eli yanağımı kavradı, başparmağıyla gözümün altındaki deriyi okşadı. "Kırılacağından korkuyorum."

"Zaten onarılamayacak kadar kırılmış bir şeyi kıramazsın, *Pasha*." Yanağımı avucuna bastırdım. Çenesi kasıldı ve şakağındaki damar attı.

"Seni iyileştireceğiz, *mishka*," dedi dişlerini sıkarak, yüzümü yakına çekti. "Her kırık parçayı bir araya getireceğiz, sana söz veriyorum. Sonra da seni inciten piç kurularını ortadan kaldıracam."

Ağzımı onunkine yapıştırdım. Daha önce olduğum kişiye geri döneceğimi sanmıyordum ama ona bunu söylemedim. Sadece onu öptüm.

Pasha'nın kolu belime dolandı ve beni sırtüstü yatırıp kendisi üstümde kalana kadar bizi çevirdi.

"İyi mi?" diye sordu ve başımı salladım.

"Sadece öpüşeceğiz, başka bir şey yok, Asya. Hatırladın mı?"

Tekrar başımı salladığımda *Pasha* aşağı kayd, ağzı köprücük kemiğime indi ve göğsümün ortasından karnıma doğru bir çizgi çekti. Elleri kollarımdan, yanlarımdan indi. Dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Bir daha kimse sana zarar vermeyecek, *mishka*," diye fısıldarken vücudumda aşağı doğru hareket etti, dudakları vücudumun her santimini kaplıyordu. Sağ bacağımdan aşağıya, sonra sol bacağıma, ta ayaklarıma kadar. Yukarı doğru kayarken, uyluklarıma içine öpücüklerden bir iz bıraktı, o korkunç ses kafamın içinde fısıldadı.

İğrençsin. Nasıl oluyor da senin gibi kirli bir şeye ağzını sürmeyi hazmedebiliyor anlamıyorum. Senin iyi olduğun tek şey *merhametsizce becerilmek. Daha iyisini hak etmiyorsun.*

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve ellerimi vücudumdan aşağı indirip avuçlarıma vajinama bastırdım. *Pasha*'nın ağzı kalça kemiğimde duraksadı.

“Bebeğim? Durmamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Lütfen durma,” diye fısıldadım. “Sadece orası olmasın.”

“Tamam. Sana kendini kötü hissettirecek hiçbir şey yapmayacağım.”

“Sorun o değil,” dedim.

Pasha vücudumdan yukarı doğru hareket etti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Gözlerime bak, Asya.”

Gözlerimi açtığımda onu bana endişeyle bakarken buldum. Bunu hak etmiyordum. Onu hak etmiyordum.

“Neyi yanlış yaptım?” diye sordu ve gözyaşlarımın gözlerimin köşelerinde toplandığını hissettim.

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedim boğulurcasına. “Ben sadece dudaklarını orada istemiyorum.”

“Neden, bebeğim?”

“Çünkü...” Gözlerimi tekrar kapadım ve bacaklarımı sıktım. “Çünkü ben kirliyim.”

Öpücüğün dudaklarıma konduğunu hissettim. “Seninle ilgili kirli bir şey yok,” dedi. “Sen şimdiye kadar karşılaştığım en güzel, en saf şeysin, Asya” bir öpücük daha, “ve eğer bana izin verirsen sahip olduğun her kötü anıyı sileceğim.”

Parmağının ucu kaşımın üzerinde gezindi. “Lütfen?”

“Tamam.” Başımı salladım.

Pasha elimi tuttu ve başının arkasına yerleştirdi. “Tut ve çek.”

Parmaklarımı saçlarına gömüp ipeksi telleri kavradım.

“Daha sert, *mishka*,” dedi ve yaptığımda başıyla onayladı. “Güzel. Durmamı istediğin anda bunu yapmanı istiyorum. Anlaştık mı?”

“Evet.”

Dudaklarımı tekrar öptükten sonra ağzını aşağıya doğru hareket ettirdi, çeneme, boynuma, köprücük kemiğime ve göğüs-

lerimin üzerinden karnıma gelip duraksadı. Hiçbir şey yapmadığımda daha da aşağı kayıp kasiğıma gelene kadar durmadı ve tekrar bekleyip bana baktı. Onu durdurmam için bana bir fırsat vererek duraksıyordu ama yapmadım. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

Kıvrımlarımın ortasına bir öpücük kondu. Sonra bir tane daha. Bir duraklama. İki öpücük daha ve titredim.

“Asya?”

“İyiyim,” diye mırıldandım.

Bir öpücük daha. Temkinli bir yalama. *Pasha*'nın elleri baldırlarımı iç kısımlarından iterek bacaklarımı daha genişçe ayırdı. Sonraki saniyede dilini klitorisime bastırdı. Hızla nefes aldım, tam merkezimde bir karıncalanma hissi baş gösterirken tekrar titredim. Birkaç kere daha yaladı ve bir öpücük daha kondu. Dudaklarını komple yapıştırıp emdi. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve düşünmeden saçını sıktım.

Pasha'nın başı hızla yukarı kalktı. “Bebeğim?”

“Özür dilerim.” Saçlarını bıraktım ve başını tekrar bacaklarımın arasına bastırdım. “Daha fazla.”

Beni yalamaya devam etti; önce yavaş, sonra daha hızlıydı. Bacaklarımın arasındaki baskı artıyordu ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Pasha*'nın ağız aşağı kaydı, dili içime girdi ve ben bu hisle nefes nefese kaldım. Vücudum titremeye başladı.

“Daha fazlasına...” Sırtımı kamburlaştırarak mırıldandım. “İhtiyacım var.”

“Bugün sadece ağızım, *mishka*,” dedi *Pasha* ve klitorisimi tekrar emdi. Vücudum özlemle titriyordu.

“Daha fazla!” Çığlık atıp tüm gücümle saçlarını kavradım.

Klitorisimle alay etmeye devam ediyordu, eli iç uyluğum boyunca ilerlerken yalamak ve emmek arasında geçiş yapıyordu. Parmağını girişimde hissettiğim anda nefes alıp verişim hız-

landı, şimdiden patlamaya hazırdım. Parmağını yavaşça içime kaydırды, öyle dikkatliydi ki ağlamak istememe sebep oluyordu. Sanki ilk seferimmiş gibi davranıyordu. Sanki daha önce zorla içeri dalmış olan düzinelerce başka adam yokmuş gibiydi. Başımı arkaya atıp inledim, bacaklarımın arasına toplanan ıslaklıkla birlikte aşına olmadığım hisle süzülüyordum. Parmağı tamamen içime girdiğinde dudaklarını klitorisime bastırıp sertçe emdi ve kendimi milyonlarca minik kelebeğe dönüşmüşüm gibi hissettim. Orgazm olmanın bu kadar tuhaf hissettireceğini hiç hayal etmemiştim.

Pasha yanıma uzanırken vücudum hâlâ titriyordu. Kolunu bana dolayıp elini başımın arkasına koydu ve yüzümü boynunun kıvrımına soktu.

“Keşke ilk seferim seninle olsaydı,” diye fısıldadım.

“Öyle olacak.”

“*Pasha*, çok iyi biliyorsun—”

Eli dudaklarımı kapattı. “İlk seferin benimle olacak,” dedi kulağıma. “Ondan öncekilerin hiçbiri sayılmıyor. Anlıyor musun?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, göğsüm sıcak bir şeyle dolarken ağlamamaya çalıştım. Bununla, ruhumun birkaç kırılmış parçasını birbirine yapıştırdı.

BÖLÜM

on beş

“PASHA, MA CHE FAI?”

Tencereye koymak üzere olduğum spagettiden başımı kaldırıp baktım. Asya mutfak adasının diğer tarafında duruyor, dehşet içinde ellerime bakıyordu.

“Spagettiye kıramazsın!” Adanın etrafından dolanırken başını iki yana salladı.

“Çok uzunlar. Tencereye sığmazlar,” dedim.

“Hayır, hayır, hayır, bunu asla yapamazsın.” Spagettiye ellerimden alıp köşedeki çöp kutusuna attı. Sonra mutfak dolabına doğru yöneldi, herhalde başka bir paket alacaktı. Dolabın kapağını açtığı anda kasılıp kaldı, üst rafa dizilmiş çeşit çeşit markana paketlerine bakarken dolabın kulpunu sıktı. Hepsi farklı markaydı. O tarafa doğru gidip boştaki elini paketlerin hemen üstünde durana kadar kaldırdım.

1 Ita. Ne yapıyorsun? -çn.

“Acele etme,” dedim kulağının dibinden ve elini bıraktım.

Asya gözlerini rafa dikti. Eli havada durmaya devam ederken alt dudaklarını ısırды, sonra da ortadaki paketi kavradı.

“Yaptım,” diyerek paketi sıktı.

“Yaptın.” Gülümseyerek boynunun yanına bir öpücük kondurdum.

Başını yana eğerek bana daha fazla erişim sağladı.

“Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim.”

“Sen olmasan bunu asla başaramazdım.” Yüzüme bakmak için döndü. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Yapardın.”

“Hayır. Muhtemelen yapamazdım.” Elini enseme koyup hızlı bir öpücük için beni aşağı çekti. “Teşekkür ederim.”

Mutfakta koşuşturup makarnayı tencereye koydu ve buzdolabından peyniri çıkardı. Dudaklarında minik bir gülümseme vardı, onu görünce göğsüme bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Onunla acayip gurur duyuyordum. Bu noktaya gelmesi için haftalarca pratik yapmak gerekmişti ve kayda değer şekilde daha iyiydi. Benim onu kararına doğru yönlendirmeme ihtiyaç duymaması için biraz daha zaman gerekebilirdi ama eninde sonunda başaracaktık. Aniden, göğsümdeki sıcaklığın yerini panik aldı. Daha iyi olduğunda gidecek miydi? Muhtemelen giderdi.

... .. Asya

“Çok sürmeden dönerim,” dedi *Pasha* giyinme odasına giderken. “Bazı sözleşmeleri imzalamam lazım, bir de Kostya siparişlerle ilgili başka karışıklık yapmış mı diye kontrol etmem gerekiyor. Eğer iki saatten fazla sürerse seni arayım.”

Elimdeki telefona baktım. Dün bir şeyi halledeceğini söyleyip dışarı çıkmış ve yarım saat kadar sonra beyaz bir kâğıt torbayla geri gelmişti. İçinde yepyeni bir telefon ve kulaklık vardı. Müzik dinlemek istersem diye aldığını söylemişti.

Telefonu komodinin üzerine bıraktım ve yatak odasını geçip giyinme odasının girişinde durdum. *Pasha* soldaki rafın önünde durmuş tişört yığınınını karıştırıyordu. Bakışlarımın sağ taraftaki renge göre düzenlenmiş düzinelerce takım elbisenin ve gömleğin üzerinde gezinmesine izin verdim, siyahtan açık griye doğru gidiyorlardı. Alt dudağımı ısırarak içeri girdim ve onlara yaklaştım. Yavaşça kömür grisi bir takımın askısına uzandım. Zarif kumaşa dokunurken elim titredi, kumaşı askıdan çıkardım.

“Bence bugün bunu giymelisin,” dedim ve ona doğru döndüm.

Pasha'nın gözleri göğsümde tuttuğum takım elbiseye takıldı ve sonra bakışlarımız birleşene kadar yukarı çıkardı. “Bebeğim... ben...”

“Lütfen.” Elimi uzatıp takımını ona uzattım. “Sensin. Senden asla korkmam, *Pasha*.”

Gözlerinde endişeyle bana baktı ama elini uzatıp takım elbiseyi benden aldı. Ona hafifçe gülümseyip gömleklerinin asılı olduğu rafın en ucuna doğru yürüdüm. Beyaz gömleklerden birine ulaşana kadar parmaklarımı askıların üzerinde gezdirdim, sonra gömleği alıp *Pasha*'nın yanına geri döndüm. Takımını rafa koyup gömleği elimden aldı.

Yavaşça gömleği giydi, sanki kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi gözleri yüzümden ayrılmadı. Yüzümde en ufak bir korku izi göreceksin olsa bir saniyede gömleği çıkaracağından emindim. Ama görmeyecekti. Ne giyerse giysin, o her zaman benim *Pasha*'m olacaktı.

Gömleğini düğmeledi, birkaç saniye bekledikten sonra pantolona uzandı ve onu da giydi. En sonunda ceketini aldı.

“Tamam mı?” diye sordu.

Başımı sallayıp gülümsedim. Ceketini giydiğinde uzanıp yakalarını düzelttim.

“Bir şey daha var,” dedim ve arkamdaki çekmeceyi açmak için döndüm.

Birden fazla renkte, çeşitli ipek kravatlar çekmecenin içindeki küçük bölmelere rulo halinde koyulmuştu. Takım elbisesiyle aynı tonda olanı bulana kadar gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Onu çıkarmak için elimi uzattığımda yatağa bağlandığım anın görüntüsü zihnimde belirdi. Elim kravatın üstünde duraksadı. Anıyı bir kenara itip yerine *Pasha*'yla ilgili düşüncelerimi koydum. *Pasha*'nın yatakta bana sarılışını, sırtımı okşayışını. *Pasha*'nın mısır gevreğini elime doğru yaklaştırmasını, bir seçim yapmam için beni cesaretlendirmesini. Kirli ve yağ içinde olmama rağmen beni güvenle eve taşımalarını. *Pasha*'nın saçımı yıkamasını. Beni öpmesini. Parmaklarımı ipek kumaşa sarıp kravatı çıkardım ve ona doğru döndüm.

“Ben...ben takabilir miyim?” dedim boğuk sesle.

Hiçbir şey söylemedi, sadece eğilip yüzümü ellerinin içine aldı. Gözlerinde garip bir bakış vardı, orada bir endişe ve ihtiyat karışımıyla birlikte hayranlık da bulunuyordu. Ayrıca gurur.

Kravatı boynuna dolayıp geniş kısmı incenin üzerinden geçirerek düğümü yapmaya başladım. Parmaklarım titriyordu, kumaş elimden kaydı. Derin bir nefes alıp boştaki ucu aldım ve bağlamaya devam ettim. En sonunda bitirdiğimde kravatı bırakıp başımı kaldırdım. İşte o anda *Pasha*'nın hâlâ yüzümü tutmakta olduğunu fark ettim.

“Sen tanıdığım en güçlü insansın,” dedi ve dudağını benimkine yapıştırdı.

Sanki korkacağımdan çekiniyormuş gibi nazikçe öptü. Kırılıp dökülmüş olabilirdim ama benden geriye kalanlar ona umutsuzca âşıktı. Bana karşı temkinli olmasını istemiyordum. Nazik olmasını istemiyordum. Her şeyini istiyordum. Kollarımı boynuna sarıp zıpladım, ona sanki bir ağaçmış gibi tutundum. Beni anında tuttu, ben yüzünü aşağı doğru çekip dudağını sertçe ısırırken ağırlığımı destekledi.

“Benimle sevişmeni istiyorum,” dedim ağzına doğru. “Ve kendini tutmanı istemiyorum.”

“Tamam, *mishka*,” dedi öpücüklerin arasında. Öpücükleri hâlâ narindi.

“*Pasha*.” Ensesindeki saçlarını sıktım. “Kendini tutmak yok. Kendini tutmamana ihtiyacım var. Söz ver bana.”

“Asya, bebeğim, ben senin—”

Parmağımı dudaklarının üzerine bastırdım. “Seninleyken kendimi kırılmış hissetmek istemiyorum. O yüzden bana öyle değilmişim gibi davranmanı istiyorum. Sahip olduğun her şeyi bana ver. Lütfen. Söz ver bana.”

Pasha'nın kolları belime dolandı. “Söz veriyorum,” dedi ve dudağını benimkine yapıştırdı.

Sert, hızlı öpücüklerden ve ısırıklardan oluşan bir kasırgaydık. Çarpışan dişler ve kapışan diller. Dudaklardan ve uzuvlardan oluşan bir karmaşaydık. Beni vücuduna öyle sıkıca yapıştırarak tutuyordu ki evrendeki hiçbir kuvvetin bizi ayıramayacağından emindim. Ve bunun her saniyesine hayret ediyordum.

Zihnimde bir melodi beliriverdi ve biz çılgınca birbirimizin dudaklarına saldırırken arkada çaldı. Grieg'den *Dağ Kralı Salonunda*. Boynuna sardığım kollarım sıkılaştı. O, yatağa ulaşana kadar beni taşırken öpüşmeyi hiç bırakmadık.

“Kıyafetlerimi çıkarmam gerek,” dedi ağzımın içine doğru ve beni yatağa indirdi.

Başımı sallayıp isteksizce onu bıraktım. Önce ceketini çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Ardından kravatı gitti. Kravata uzanırken gözlerindeki endişeyi gördüm. Öne doğru eğilip parmaklarımın tersini yanağında gezdirdim. “Söz verdin.”

Kravatı da yere düştü. Gömleği ve pantolonu takip etti, çok geçmeden önümde çırılçıplak kaldı. Benim dağ kralım.

Yaklaşıp dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Şimdi, lütfen benimkileri çıkarmama da yardım et.”

Derin bir nefes alıp ellerimi Asya'nın beline doladım. Ne söz verdiğim önemli değildi. Sözümünden dönmem anlamına gelecek bile olsa, travmasını tetikleyebilecek bir şeyi kendime yaptıramazdım. Yüzüne odaklanarak parmaklarımı eşofmanının kemerine takıp aşağı çekmeye başladım, acı verecek kadar yavaşça. Eğer tek bir sıkıntı zerresi bile fark edersem duracaktık. Sonra avuçlarımı bacaklarından yukarı kaydırıp külotunun üstünden geçtim ve tişörtünün kenarını yukarı çektim. Gülümseyip kollarını yukarı kaldırdı, tişörtü çıkınca kara saçlarını salladı. Asya sütyenini çıkarıp yere attı ve sadece külotuyla önümde durdu. Sanki etkilenmiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki bastırılmış dehşeti gördüm. Ayrıca ne söylersem söyleyeyim pes etmeyeceğini gösteren şiddetli bir kararlılık da vardı. Yüzünü okşadım ve burun buruna kalana kadar öne eğildim.

“Sen hayatımda dokunduğum en saf şeysin,” dedim gözlerinden bakışlarımı ayırmadan, “ve seni asla ama asla incitmeyeceğim.”

“Biliyorum,” dedi, sonra avuçlarını benimkilerin üzerine koydu ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerek yatağa yattı.

“Saçımı tut, *mishka*.”

Sağ elini başımın arkasına koyup parmaklarını saç tellerimin arasından geçirdi.

“Güzel. Şimdi bir şey için söz vermeni istiyorum,” dedim.

“Ne için?”

“En küçük bir rahatsızlıkta bile, çekersen duracağım.”

“Söz veriyorum.”

Dudaklarını, çenesini ve boynunu öptüm. Aletim o kadar sertti ki, acıyordu ama görmezden gelip vücudunu öpücüklerle boğmaya devam ettim. Küçük elini, kolunu, omzunu, köprücük kemiğinden diğer koluna doğru öptüm. Teninde hissettiği her şeytani dokunuşu dudaklarımla silecektim. Külotuna ulaştığımda bir an için duraksayıp beni durduracak mı diye bekledim. Durdurmadı. Göbeğine öpücüklerden bir çizgi çizdim, hâlâ kapalı olan vajinasının üzerinden geçip karnına geri çıktım. Asya'nın boştaki eli dantel kumaşı sıyırıp aşağı doğru itti. Elinin üstüne öpücük kondurduktan sonra külotunu yanlarından tuttum ve yavaşça aşağı çektim.

“Seni asla incitmeyeceğim.” Öne doğru eğilip hafifçe titreyen dudaklarını yakaladım. “Saçlar, bebeğim.”

Derin bir nefes alıp tekrar saçlarımı tuttu.

“Asla,” diye tekrarlardım, boynundan vajinasına kadar öpücüklerden bir yol çizdim.

Dilimi ıslaklığının üzerinde kaydırduğımda Asya'nın nefesi hızlandı. Yalamaya devam ederken başparmağımı da olaya katıp klitorisine masaj yapmaya başladım. Dudaklarından minik bir zevk sesi çıktı ve yüzümde ıslaklığını hissettim. Yalamalarımı hızlandırıp onun yaklaştığından emin olana kadar parmağımla sıvazlamaya devam ettim, sonra da klitorisini emdim. Asya

sırtını kamburlaştırdı ve vücudu titremelerle sarsılırken inledi. Dikkatli bir şekilde kendimi üzerine bıraktım ama ağırlığının çoğunu dirseklerimde tuttum. Gözleri titreyerek açıldı ve göz göze geldik.

Dile getirmedığım sorumu, “Evet,” diyerek cevapladı ve bacaklarını biraz daha ayırdı.

Aletimi onun girişine yerleştirdim, sonra yavaşça içeri kaymaya başladım. Onun içinde kaybolma ihtiyacım boğucu olduğu için kendimi tutmam zordu ama hızımı sabit tutmayı başardım, her seferinde bir santim kadar girdim. Ayrıca göz temasını hiç bırakmadım.

Solukları hızlandı, gözleri büyüdü ama saçlarımı tutuşu hiç değişmedi. Tamamen içine girdiğimde hızla nefes aldı, dudakları bir gülümsemeyle genişledi. Sonra saçlarımı tutuşu gevşedi ve tamamen yok oldu.

“Şimdi, senin sözünü tutmanı istiyorum,” dedi ve çenemin yanını öptü. “Bana sanki kırılmamışım gibi davranmanı istiyorum.”

“Sen, sensin *mishka*.” Kendimi geri çektim, durakladım ve yavaşça geri içeri kaydım. “Kesinlikle mükemmelsin...” Geri çekildim, sonra tekrar içeri kaydım ama biraz daha hızlıydım. “Olduğun halinle.”

Dürtülerimi dizginlemek neredeyse imkânsızdı ama kendimi dizginleyip tempomu ayarladım. Böylece hızımı yavaşça artırarak her darbede biraz daha hızlandım. Her darbem bir öncekinden daha sert oldu. Asya bacaklarını belime doladı, çenesini yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı.

“Kanıtla bana.” Tırnaklarını kollarıma batırdı. “Bana her şeyini ver.”

Kontrolüm bir anda elimden kayıp gitti. Kendimi köküne kadar ona gömdüm. Vücudu altımda titremeye başladı.

“Daha fazla,” dedi boğuk sesle.

Kendimi çekip hemen tekrar içeri ittim, sıcaklığına dibine kadar gömülüydüm.

“Daha hızlı!”

Boynunun arkasını tutarak ona hızlı ve sertçe girmeye başladım, kızarmış yüzünün görüntüsü sonsuza dek zihnime kazındı. Altımdaki yatak gıcırdayordu. Parmaklarımı dizinin altına sokup bacağını kaldırdım ve daha derine girebilmek için onu daha fazla açtım. Asya'nın elleri kollarımı sıktı, sonra yukarı doğru çıkıp boynuma dolanarak öpüşmek için başımı aşağı çekti. Dudaklarını ağızdan ölen bir adam gibi tükettim, içine girip çıkarken daha da fazlasını aldım.

Asya'nın narin boğazından bir inilti kaçtı. İçinden tamamen çıktım ve bir saniye onu izledikten sonra tekrar içine sapladım. Sıcak nefesi yüzüme vururken aletimin etrafında kasıldı. Boşalırken çığlık attı. Hazla çıkardığı sesleri duymak ve altımda parçalara ayrıldığını görmek içime bir sarsıntı yaydı ve tam o anda bir inlemeyle patladım.

—••••• Asya •••••—

Yine kırmızı perdeli odadayım. Ağır erkek parfümü kokusu havaya karışıyor. Ellerim yatak başlığına bağlı, kocaman bir erkek bedeni üstümdedir duruyor. Pis kokulu ter damlacıkları alnından göğüslerime damlıyor. İçime tekrar tekrar girerken acı bütün benliğime yayılıyor. Çığlık atıyorum.

“Şşş. Bu sadece bir rüya,” dedi Pasha'nın derin sesi kulağıma. “Güvendesin.”

Beni kendine doğru çekip kolunu sıkıca belime doladığında paniğim azalıp söndü. Artık çok sık kâbus görmüyordum ama gördüğümde de kötü oluyorlardı.

Pasha, “İyi misin?” diye sordu ve omzuma bir öpücük konurdu.

Arkama dönüp dövmeli çıplak göğsüne baktım. Komodinin yanındaki lamba açıldı, siyah ve kırmızı şekillerin üzerine kısık, yumuşak sarı bir ışık saçıyordu. Kan içinde yüzen bir kafatasının çizgilerini okşamak için uzandım. Birçoğundan biriydi. Sadece göğsünde en az on tane kuru kafa olmalıydı. Dövmelerin kalanları da benzer rahatsız edici sahnelerdi.

Cosa Nostra’daki adamların çoğu dövmeliydi. Ağabeyimin bile tek kolu komple dövmeyle kaplıydı. Fakat *Pasha*’ninki gibi bütün üst gövdesi dövmeyle kaplı birini tanıdığımı sanmıyordum.

“Neden bu kadar çok?” diye sordum.

“Herkesin, hayatın onlara fırlattığı boklarla başa çıkmak için farklı yolları var. Benimki de buydu.”

“Ne tür bir bok?”

Pasha bana baktı ve parmağının ucunu dudaklarımın köşesinde gezdirdi. “Terk edilme. Düşük özgüven. Yalnızlık,” diye cevap verdi, sonra gözlerini kaçırdı. “Aşağılanma. Açlık.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Durumunun iyi olduğu barizdi. Satının fiyatı en az yirmi bin dolardı.

Düşüncelerimi tahmin ederek, “Benim için her zaman böyle değildi,” dedi. Tekrar bana bakıp parmağını kaşımda gezdirdi. “Bir kilisenin kapısına bırakıldığımda üç yaşındaydım. Hatırladığım en eski anı, bir kadının beni büyük, kahverengi bir kapıya doğru merdivenden çıkardığı ve orada kalmamı söylediği an. Sonra da gitti. Muhtemelen annemdi ama emin olamıyorum.

Neye benzediğini hatırlamıyorum. O beş taş basamak ve kahve-rengi kapıdan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

Avucumu göğsünün üzerinde gezdirdim ve göğüs kafesinin solundaki tasarımı inceledim. Karanlık bir çift kapıyı gösteriyordu. Sanki kapalı tutmak için kalın, siyah sarmaşıklar birkaç kez etrafına sarılmıştı. Detaylar harikaydı; görüntüler neredeyse fotoğraf kalitesindeydi.

“Bunu sen mi yaptın?” Tasarımı gösterdim.

“Evet. Geri kalanların çoğunu da. Sırtımdakiler ve uzanmadığım diğer yerdekiler hariç.”

“Onları görebilir miyim?”

Sırtını bana doğru döndü. Yine kuru kafalar vardı. Yılanlar. Bir sürü kırmızı renk. Örümcekler. Bazı tuhaf, kanatlı yaratıklar. Tarzı, kolları ve gövdesindekilerle benzerdi ama kendi yaptıkları kadar iyi görünmüyordu.

“Bunları benim için bir hapishane arkadaşım yaptı,” diye ekledi ve tekrar bana döndü.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Hapiste miydin?”

“Birkaç kez.”

“Ne için?”

“Polis sık sık dövüşlerin yapıldığı yeraltı kulüplerini basıyordu. Suçlamalar huzuru bozmaktan saldırıya kadar değişiyordu. Sonuncusu için dört ay yattım.”

“Ama sen çok akli başında birisin. Tişörtlerini bile rengine göre organize ediyorsun.”

Bana gülümsedi. “Ben her şeyi renklerine göre düzenlerim, *mishka*.”

Uzanıp parmağımla yüzünü okşadım. Ne kadar sert görünümlü bir adamdı. Evet, görünüş aldatıcı olabilirdi; sert dış çeperi, inanılmaz derecede güzel olan ruhunu saklıyordu. Onun yaşadığı şeyleri yaşayan birinin nasıl onunki kadar büyük bir

kalbi olabilirdi? Beni de içine alacak kadar büyük müydü? Öne eğilip onu öptüm. Dudaklarımız birleştiği anda ruhum şakıma-ya başladı.

Kendimi bildim bileli müziği neşe duygusuyla bağdaştırmıştım. Ne zaman üzgün ya da korkmuş hissetsem, Arturo'nun bana aldığı piyanoyu çalardım. Bazen üzüntü ya da korku yerini neşeye bırakana kadar saatlerce çalardım. Şu anda, müzikle olan ilişkim değişmiş gibi görünüyordu. Artık daha iyi hissetmek için çalmaya ihtiyacım yoktu. Sadece ona, *Pasha*'ma, yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bu olunca melodi beni dolduruyordu.

“Dövüşmeye başladığında kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“On sekiz.”

“İyi miydin?”

Pasha dudaklarıma doğru kahkaha attı. “Başlangıçta değildim. İlk zamanlar fena dayak yedim.”

“Ama dövüşmeye devam mı ettin?”

“Parası iyiydi. Daha iyi oldukça daha çok para kazandım. O yüzden her gün çalıştım ve en iyisi olduğumdan emin oldum.”

“Yani her şey parayla mı ilgiliydi?”

“Başlarda evet,” dedi parmağı çenemde gezinirken, “ama insanların bana tezahürat ettiğini duyduğumda... içimde yükselen ilkel bir şey oldu. Bir bakıma buna bağımlı oldum. Çok tatmin ediciydi. En azından bir süreliğine. Bratva'ya katıldığımda yirmi üç yaşındaydım. On yıldan fazla olduğuna inanamıyorum.”

“Yani bir dövüş ringinden lüks bir kulübe geçtin. Bu büyük bir değişim.”

“Alt kademedede başladım. Bazen ayak işlerini yapıyordum ama çoğu zaman borçları tahsil etmek için gönderilirdim. Daha önce elime hiç silah almamıştım, o yüzden daha ciddi görevlere gönderilmeden önce Yuri bana ateş etmeyi öğretmek zorunda kaldı.”

“Hoşuna gidiyor mu? Kulüp işletmek?”

“Aslında iki kulüp. Çoğu zaman Ural'dayım. O daha büyük. İkinci kulüp Baykal'da, genelde para aklamak için kullanılıyor. Ama evet, hoşuma gidiyor.”

Başımı göğsüne yaslayıp karnının dövmeli derisini okşadım. “Hiç kulübe gitmedim. New York Ailesi eğlence işinde değil, o yüzden Arturo, Sienna'yla benim sadece Cosa Nostra'dan birilerinin sahip olduğu barlara gitmemize izin veriyordu. Ve o bile nadiren oluyordu.”

“Neden?”

“Bize bir şey olmasından korkuyordu. Sienna hep onun ne kadar paranoyak olduğundan yakınırdı. Sanırım öyle olmakta haklıymış.”

Pasha'nın beni tutuşu sıkılaştı ve sırtımı okşadı.

“Nasıl bir his?” Sesi yumuşak, neredeyse saygılıydı.

“Ne?”

“Bir ailenin olması. Ne olursa olsun seninle kalacak birine. Hata yapsan bile. Kızgın olsan bile. Hatalı olduğunu bildiklerinde bile yanında olacak birine. Senin olan... birisi olması?”

Gözlerindeki bakışı tarif edemiyordum... Özlem. Açlık. Ve çok fazla hüznün.

“Sıcaklık gibi,” diye fısıldadım.

“Sıcaklık mı?”

“Evet. Kendini soğuk, şiddetli bir fırtınanın içinde bulduğunda, senin üşümediğinden emin olmak için her şeyi yapacak insanlar onlardır. Kollarını sana dolayıp sana kalkan olurlar, buz gibi rüzgâr sırtlarını döverken kendi sıcaklıklarıyla seni sarmalarlar.”

“Senin ailen öyle mi?”

“Bazen Sienna ve Arturo'yla başa çıkmak zordur. Üçümüzün çok farklı kişilikleri var. Ama evet. İkisi de öyle.”

“Bana onları anlatır mısın?”

“Sienna... doğanın bir gücü gibi. Gürültücü. Açık sözlü. Bir an deli gibi gülerken, sonraki an gözyaşlarına boğulur.” Dudaklarıma nostaljik bir gülümseme yayıldı. “Sienna sığ biriymiş gibi davranmayı seviyor. Sosyal medyada milyonlarca fotoğraf paylaşır, genelde insanların onun biraz kaçık olduğunu düşünmesine neden olan saçma kıyafetler giyer. Bazen onlara pek de zeki olmadığı izlenimini verir.”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok.” Elimi uzatıp alınının çizgisini parmağımla takip ettim. “Kız kardeşim hayatımda gördüğüm en zeki insan ama muhteşem zekâsıyla bir şeyler yapmak yerine o sadece...oyalanıyor. Gerçekten ilgisini çeken tek şey yazdıkları.”

“Ne yazıyor?”

“Bana hiç göstermezdi.” Gülümsedim. “Ama daha küçükken not defterlerine gizlice bakmıştım. Yatağının altındaki bir kutuda saklıydılar. Aşk romanları yazıyor.”

“Aşk romanları mı?” *Pasha* tek kaşını kaldırdı. “İyi mi?”

“Evet. Çok iyi. Sienna'nın kelimelerle arası iyidir. İngilizce ve İtalyanca dışında dört dil daha konuşabiliyor. Ve bunları bir hevesle öğrendi.”

“Daha önce birinin bir hevesle dil öğrendiğini duyduğumu sanmıyorum.”

“Sırf okuldan bir çocuk ona aptal dedi diye kız kardeşim bir ay içinde kendi kendine temel Japonca'yı öğrendi.” Kahkaha attım. “O zaman on dört yaşındaydı.”

Pasha gülümsedi ama gözleri hüzünlüydü. “Bu oldukça felaket bir yetenek. Çoğu insan bırak beş dili, bir yabancı dili bile öğrenme ve konuşma konusunda zorlanırdı. Ben Rusça konuşmayı sevmiyorum. Tamamen anlıyorum ama neredeyse hiç konuşmam.”

“Fark ettim.” Öne doğru eğilip dudaklarını öptüm. “Neden?”

“Çünkü konuştuğumda İngiliz aksanım oluyor. Koruyucu ailelerdeki veya okullardaki çocukların hiçbiri Rusça konuşmuyordu, o yüzden o süreç içinde... unuttum sanırım.” Dudağımı ısırıldı. “Peki ya ağabeyin?”

“Arturo tüm ağabeyler gibidir. Sadece yüz kat daha kötü.”

“Koruyucu mu?”

“Beni delirtecek kadar. Ebeveynlerimiz öldüğünde yirmi yaşındaydı, o da onların rolünü üstlendi.”

“Başka aile üyeniz yok muydu?”

“Bir halamız vardı. Babamın üvey kız kardeşi. Beni ve Sienna’yı onunla yaşamamız için yanma almayı teklif etti. Arturo hayır dedi.” Başımı iki yana salladım “Onun için endişeleniyorum. Sanırım annemiz ve babamız öldürüldüğünde içinde bir şeyler tersine döndü ve işi dışında bütün dikkatini ikimize verdi. Otuz üç yaşında ama evimize hiç kadın getirmedi. Birkaç ilişkisi olduğunu biliyorum, hatta kız arkadaşlarından birkaçıyla bile tanıştık. Ancak hiçbiri evimize adım atmadı. Sanırım bizi büyütme o kadar odaklandı ki gerçekten ebeveynimiz olmadığını unuttu.”

“Niye onu aramak istemiyorsun? Seni sevdiği çok açık.”

“Çünkü ben de onu seviyorum,” diye fısıldadım. “İlk başta, bana olanları atlatamayacağım düşündüm. O yüzden onu aramak istemedim.”

“Peki şimdi?”

“Şimdi, aramak istemiyorum çünkü gerçeği öğrenirse canının ne kadar yanacağını biliyorum. Ona her şeyi anlatmasam bile Arturo ikiyle ikiyi toplayacak. Kendini suçlayacak. Buna izin veremem. Omuzlarında yeterince yükü var ve hayatım boyunca beni yeterince fırtınadan korudu.” Bunu söylerken

aklımdan başka bir şey geçti. “Bir kız vardı. Dolly’nin evinde. Sanırım Rus olabilir. Beni yakalamalarından bir ay kadar sonra getirilmişti ama ben kaçmadan birkaç gün önce ortadan kayboldu.

Sırtımdaki eli duraksadı. “Adını hatırlıyor musun?”

“Rada ya da öyle bir şeydi. Emin değilim. Neden ki?”

“Ruslana olabilir mi?”

Başımı hızla kaldırdım. “Evet. Ruslana. Onu tanıyor musun?”

“Bratva’nın yoldaşlarından birinin kızıydı.”

“Kızıydı derken?”

“Senin kaçtığıın dönemde cesedi bulundu. Sanırım birkaç gün öncesiydi.”

Titreyip yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Benden bir ya da iki yaş büyüktü.

“Bu akşam kulübe gitmediğin için sorun yaşayacak mısınız?” diye sordum. Uzun, sarı saç örgüsü olan kızı ve nasıl da kolayca onun yerinde olabileceğimi düşünmemeye çalışıyordum.

“Yarın giderim.”

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordum.

Başımın tepesine bir öpücük kondu. “Elbette.”

BÖLÜM

on altı

ASANSÖRDEN İNDİĞİMDE NARİN BİR MELODİNİN yumuşak notaları kulaklarıma ulaştı. Evimin kapısına kadar yürüyüp anahtarları cebimden çıkardım. Son zamanlarda, zili çalabileyim ve Asya'nın beni içeri almak için kapıya doğru koşturan aceleci adımlarının sesini duyabileyim diye anahtarlarımı unutmuşum gibi davranıyordum. Kısa bir süreliğine gitmiş olsam bile kapıyı beni özlemiş gibi açıyordu. Evde onun beni beklediğini bilmek güzel hissettiriyordu. O yüzden anahtarlarımı unutmuşum gibi davranmaya ve her seferinde zili çalmaya devam ettim.

Fakat bugün onu çalışından uzaklaştırmak istemedim. Kilitli açıp içeri girdim. Asya piyanosunun önünde oturuyordu, telefonu tuşların üzerindeki ufak standı dayalıydı. Muhtemelen internetten yeni bir nota kâğıdı bulup indirmişti. Ona gerçek nota kitapları almalıydım. O ufak ekrandan takip etmek zor olmalıydı. Ses çıkarmamak için elimden geleni yaparak market

önemli ölçüde düşmüştü ve havada bir serinlik vardı. *Pasha*'nın evinden çıktığımızdan beri içimde yükselen panikle birlikte serinlik duyularıma yapışmıştı. Kar yağışının başlamasından korkup neredeyse *Pasha*'ya dairesine geri dönüp dönemeyeceğimi soracaktım. Daha iyiye gittiğimi sanıyordum. Bazı yönlerden gidiyordum da. Fakat karla kaplanmış zemini görme fikri kalp atışlarımı normal ritminin iki katına çıkarıyordu.

Girişte duran bir adam, yaklaştığımızda bizim için kapıyı açtı. Siyah paltosunun düğmeleri açıktı, içindeki siyah takım elbisesi gözüküyordu. *Pasha*'nın elini daha sıkı tuttum ve yanından geçerken fedaiye küçük bir gülümseme göstermek için kendimi zorladım.

Pasha beni siyah ve gri tonlarındaki geniş bir alandan geçirdi. Uzun masalar şu anda boş olan dans pistinin kenarlarını çevreliyordu. Duvar boyunca, yükseltilmiş bir platformda lüks deri koltukların olduğu birkaç büyük kabin vardı. Kabinlerden birinde temizlik yapan bir kız dışında mekân tamamen boştu, ayak seslerimizin duvarlarda yankılanmasına sebep oluyordu.

Sonunda karşı tarafa ulaştık ve üst kata giden merdivenden çıktık. Bu alan bir tür galeri gibi görünüyordu. Yerden tavana kadar uzanan cam duvar dans pistine tepeden bakıyor, burada duran herhangi birine kulübün her yanını gösteriyordu. Kırklı yaşlarda bir adamın yan yana sıralanan monitörlerin önünde oturduğu bir odaya girdik, kulübün farklı alanlarını çeşitli kamera açılarından gösteriyordu. *Pasha* adama başıyla selam verip sağdaki başka bir kapıya yöneldi.

İçeri girdiğimizde üzeri kâğıtlarla kaplı bir masanın arkasında yirmili yaşlardaki sarışın bir adamın oturduğunu gördüm. Önündeki bilgisayarın ekranına dik dik bakarken kendi kendine homurdanıyordu. Uzun saçları dağınıktı ama çok yakışıklı olduğu gerçeğini saklamıyordu. Birkaç ay önce onu görsem

yüzüm kıpkırmızı olurdu. Fakat bu, *Pasha*'yla tanışmadan önceydi. Bu adam yakışıklı olabilirdi ama görünüşünün benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu.

“Görüyorum ki sonunda kışını kaldırıp buraya gelmeye karar vermişsin,” diye homurdandı adam, sonra ekrandan başını kaldırdı ve beni gördüğünde gözleri şokla genişledi.

“Kostya, bu Asya,” dedi *Pasha* ve arkadaşının önünde durana kadar beni masanın etrafından dolaştırdı. “İmzalamam gereken sözleşmeler nerede?”

Kostya'nın bakışları önce *Pasha*'nın eline kenetlenmiş olan elime, ardından yüzüme çevrildi. Kaşları neredeyse saçlarına ulaşana kadar havaya kalktı.

Pasha, “Gözlerini benden ayırma, Konstantin!” diye kükredi.

“Hay sikeyim, dostum!” Kostya irkildi. “Yapma şunu. Sadece *babushkam*¹ beni tam adımla çağırır, o da genelde bir şeyleri batırırdıysam.”

“Sözleşmeler. Şimdi.”

“Senin içine ne girdi böyle? Gardırobunla birlikte karakterini de mi değiştirdin? Tanrım.” Çekmeceden bir tomar kâğıt alıp masaya, *Pasha*'nın önüne attı. “Al.”

Pasha evrakları imzalamaya başladı ama sol eli tüm bu süre boyunca benimkini tuttu. Bugün üzerinde kot pantolon ve siyah bir kazak vardı. Onu takım elbise giymesi için ikna etmeye çalışmıştım ama hayır demişti.

Kostya bilgisayarda bir şeyle meşgulmüş gibi davranıyordu ama birkaç saniyede bir bana doğru attığı bakışları fark etmiştim.

Pasha imzalamayı bitirdikten sonra kâğıtları masanın ortasına doğru itip doğruldu. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

1 Rus. Büyükanne. -çn.

Pasha başını sallayıp çıkışa doğru yöneldi. Arkadaşına el salladıktan sonra onu takip ettim. Tam eşiğe vardığımızda Kostya, “Ah, *Pasha*! Daha sonra eski depoya uğramak isteyebilirsin.” dedi.

“Ne için?”

“Julian’ın adamlarından birini yakaladık. Bekim. Mikhail onu sorgulayacak.”

Pasha’nın vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça dönüp arkadaşına baktı. “Mikhail’i ara. Ona bu gece evde ailesiyle kalabileceğini söyle.”

“Ne? Peki, adamla kim konuşacak?”

Pasha bana baktı. “Ben.”

Depoya girdiğimde Kostya çoktan oradaydı. Duvara yaslanmış, telefonuyla uğraşıyordu. Karşı köşede otuzlarının başındaki bir adam yüzü yere dönük bir halde yatıyordu. Bacakları, bilekleri ve dizlerinden gümüş rengi koli bandıyla bağlanmıştı. Elleri arkasından bağlıydı. Ağzına kirli bir bez sokulmuştu.

Bunca yıl sonra bile hafif bir yanık odun kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Bu depo, İtalyanlarla ateşkes imzalamadan önce yakmaya çalıştıkları depolardan biriydi. Pakhan’ın malikânesinin bodrum katı karısı evde kan kokusu olmasından hoşlanmadığı için artık kullanılmıyordu, o yüzden bu depoyu olduğu gibi bırakmaya ve sorgulamalarımızı burada yapmaya karar vermiştik.

“Misafirimizden” birkaç adım uzakta duran adamımıza göz attım ve başımla çıkışı gösterdim. “Çık. İşim bitince seni çağırırım.”

Adam başını sallayıp dışarı çıktı.

Hiç vakit kaybetmeden Julian'ın adamını ceketinin arkasından yakaladım, bana daha fazla alan vermesi için onu duvardan uzağa sürükledim. Adam sızlanmaya ve çırpınmaya başladı, onu yere bıraktığımda inledi. Ayağımı sırtına koyup elimi başparmağına sardım. Kırılan kemiklerin sesini boğuk, acı dolu bir inilti takip etti. Ayağımı daha sert bastırıp sonraki parmağa geçtim.

Kostya duvarda durduğu yerden, "İşkence konusunda Mikhail'den sana hızlı bir kurs vermesini istemelisin," dedi. "Kural şudur: Önce soruları sor sonra bir şeyleri kırmaya başla."

Bir tane daha kırdım.

"Yöntemlerimiz farklı," dedim devam ederken.

On parmağını da kırdıktan sonra adamı yerde ağlasın diye bırakıp yakındaki masadan bir bıçak aldım. Tekrar sırtına bastım ve el bileklerini bağlayan bandı kestim. Adam çırpınıp kurtulmaya çalıştı. Tek elimle sağ kolunu, diğer elimle avucunu kavrayıp farklı yönler çevirdim. Bileği kırılırken ağzındaki bezin içinden çığlık attı. Aynısını diğer kolunda da tekrarladım.

Sonra ayak bileklerini kırmayı düşündüm ama bayılması riskini almak istemediğime karar verdim. Ayağımı yan tarafına dayayıp yüzüstü dönene kadar vücudunu ittim ve ağzındaki bezi çekip aldım.

"Yeni uyuşturucuyu Dushku mu dağıtıyor?" diye sordum.

"Hayır," dedi adam boğuk bir sesle. "Julian dağıtıyor. Damadı."

"Julian fuhuş çetesi işinde de mi var?"

"Evet. O işletiyor."

"Dushku biliyor mu?"

Başını iki yana sallayıp inledi. Ayağımın tabanını sağ elinin kırık parmaklarına geçirdim ve baskı uyguladım.

“O bilmiyor! Hepsinden Julian ve onun üniversiteden arkadaşları sorumlu!”

“Birkaç ay önce ölü bulunan şu Rus kız hakkında ne biliyorsun? Kanında sizin uyuşturucunuz vardı.”

“O bir kazaydı,” diye feryat etti. “Bir müşteri çok sert davrandı ve kız öldü. Ondan kurtulmak zorundaydık, kullandığımız uyuşturucular yüzünden bizimle bağlantı kurulmayacağından emin olmamız gerekiyordu. O yüzden eroini bastık.”

Boğazına bastım, ağzından çıkan boğulma seslerinin keyfini çıkardım. “Buradaki arkadaşşıma bu plana dahil olan herkesin adını ve adresini vereceksin. Müşteriler de buna dahil. Hatta siktiğimin kapıcısı bile. Kızlardan sorumlu olan şu kadının, Dolly’nin, bilgilerini de verdiğinden emin ol. Kızları tuttuğunuz yerin adresini de.”

Başını salladı.

“Kızları kaçıran adamların isimlerine de ihtiyacım var.”

Ayağımı biraz çektiğimde, “O iş Robert’ın sorumluluğunda,” diye ciyakladı.

Robert. Orospu çocuğu, kızları tuzığa düşürürken gerçek adını kullanıyordu.

“Amerikalı mı?” diye sordum.

“Evet. Son üç yıldır bizim için çalışıyor. Onu Julian getirdi.”

“Soyadı ve adres.”

İstedğim bilgileri sıralarken hepsini aklıma not ettim.

“Kostya,” diye seslendim. “Misafirimiz konuşmaya hazır. Buraya gelip not al ve sana söylediği her şeyi Maxim’e aktar.”

Yerdeki adama son bir kez baktım. “Eğer tek bir ismi bile unutacak olursan geri gelip başladığım şeyi bitireceğim. İşimi tamamen bitirene kadar senin hayatta ve aklın başında kaldığından emin olurum.”

Depodan ayrılırken Asya'yı aradım ve birkaç saat daha geri dönmeyeceğimi haber verdim. Arabaya bindiğimde Bekim'in verdiği adresi navigasyona girdim.

Görünüşe göre bu gece bir sohbet daha yapacaktım.

BÖLÜM

on yedi

Asya

SAÇLARIMI OKŞAYAN PARMAKLARIN HİSSİYLE UYANDIM. *Pasha* yatakta yanımda yatıyordu, üzerinde hâlâ önceki akşam giydiği kıyafetleri vardı.

“Ne zaman döndün?” diye sordum.

“Beş dakika önce,” dedi ve saçımı okşamaya devam etti. “Sana birinin fotoğrafını göstermem gerekiyor.”

“Tamam.” Başımı salladım. Geçen gün bana bir düzineden fazla adamın fotoğrafını göstermiş, herhangi birini tanıyıp tanımadığımı sormuştu ama hiçbiri tanıdık gelmemişti.

Pasha saçımı bırakıp komodinin üzerinden telefonunu almak için arkasına uzandı. Bana doğru uzattığı telefonu alıp ekrana baktım. Tavandan baş aşağı asılmış bir adamın fotoğrafıydı. Yüzünü tam olarak çıkaramadım, o yüzden yaklaştırdım. Telefon neredeyse elimden kayıyordu.

“Bu o mu? Seni kaçıran adam?” diye sordu *Pasha*. Sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi sesi kısık çıktı.

Boğazımda aniden yükselen safrayı yuttum. “Evet.”

Pasha başını salladı ve telefonu elimden aldı. Çenemi parmaklarının arasına alıp gözlerimiz buluşana kadar başımı yukarı kaldırdı. “Bütün isimler elimizde. Olaya karışan herkes. Bratva, çetenin geri kalanıyla ilgilenecek ama Pakhan’a, bunun benim olduğunu söyledim.” Öne doğru eğilip alnını benimkine bastırdı. “İzlemek istediğini söylemiştin.”

“Neyi?”

“Onun ölmesini. Yavaş yavaş. Benim onu parça parça kesmemi.”

Bana bakan gri gözlerine bakıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Evet.”

Pasha başını salladı. “Duş alıp üstümü değiştireceğim. Sonra da gideceğiz.”

İki saatlik bir yolculukla şehrin batısındaki barakadan farksız yıkık dökük bir eve vardık. *Pasha* arabayı park etti ve bana dönüp elimi avucuna aldı.

“Eğer fikrini değiştirdiyse, seni geri götüreceğim,” dedi. “Eğer o orospu çocuğunu tekrar görmeyi kaldıramıyorsan sorun değil. Bu gece geri gelip onunla ilgilenirim.”

Ön camdan eve baktım. Hayatımı mahveden ve aklımı darmaduman eden adam o ahşap kapının arkasındaydı. *Pasha*’nın telefonunda onun görüntüsünü gördüğüm anda paniğim başlamıştı ve buraya gelirken on katına çıkmıştı. Onu tekrar görme fikri midemi bulandırıyor ama buna ihtiyacım vardı. İntikama ihtiyacım vardı. Belki onun öldüğünü görmek kendime gelmeme yardımcı olurdu.

“Hazırım,” dedim.

Pasha evin kapısını açtığında fark ettiğim ilk şey içerideki kustumuk ve sidik kokusunun karışımı leş bir kokuydu. Öyle berbattı ki midemdekileri çıkarmamayı zar zor başardım. İçerisi karanlıktı. Pencereler pejmürde perdeler ya da çivilenmiş tahtalarla kapatılmıştı ve tek ışık kaynağı, açık kapıdan gelen gün ışığıydı. Sola doğru iki adım atan *Pasha*'yı takip ettim, tüm gücümle elini sıkıyordum. Işık tuşuna bastığında bir tıkırtı sesi geldi. Ufak, zorlukla duyulan bir sesteki ama benim kafamda adeta bir patlama gibi yankılandı. Arkama dönüp o şerefsizin suratına bakmak istedim ama kendimi hareket ettiremedim.

“Sorun yok, *mishka*.” *Pasha* kollarını bana doladı ve yüzümü göğsüne bastırdı “Artık sana zarar veremez. Bir daha kimseye asla zarar vermeyeceğinden emin olacağım.”

Derin nefesler alarak *Pasha*'nın kokusunun tadını çıkardım. Güvenliğin kokusuydu. Ve sevginin. Orospu çocuğunu benim için öldürmesini istemek çok kolay olurdu. Ancak derinlerde, bu melodiyi kendi başıma çalmam gerektiğini biliyordum.

“Silahın var mı?” *Pasha*'nın göğsüne doğru mırıldandım ve onun hareketsiz kaldığını hissettim.

“Evet.”

“Alabilir miyim? Lütfen.”

Beni tutuşu gevşedi ve elleri yüzüme ulaşana kadar kollarımda gezindi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Acı çekmesini sağlayacağım.”

Elimi kaldırıp yanağını okşadım. Benim *Pasha*'m. Benim için savaşmaya hep hazırdı. “Lütfen.”

Bir an için gözlerini kapatıp ceketine uzandı ve bir silah çıkardı. “Nasıl ateş edeceğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Tamam. Böyle tut.” Silahı elime tutuşturdu ve parmaklarımı doğru pozisyona getirdi. “Emniyet açık. Hazır oldu-

ğunda kapat. İşte. Silahı sıkıca tutman gerek. Bu biraz geri tepiyor.”

Tabancaya baktım. Çok ağırdı. Beklediğimden çok daha ağırdı. Yutkundum ve hayatımı mahveden adama döndüm.

Hâlâ fotoğrafta gördüğüm pozisyondaydı. Ayakları yukarıdaki kirişe bağlıydı, kolları sallanıyordu. Ancak ayaklarında bir sorun vardı. Doğal olmayan bir şekilde sarkıyorlardı. Bunun barda tanıştığım adamla aynı adam olduğuna inanmak zordu. Kirli kıyafetleri birkaç yerden yırtılmıştı. Vücudunun açık kalan yerlerine kurumuş kan bulaşmış, gömleğini ve yeri lekelemişti. Gözleri kapalıydı, yüzünün tek tarafı şişmişti. Hareket etmiyordu. Çoktan ölmüş olduğunu düşünebilirdim ama şişip inen göğsünü görebiliyordum.

Bu anı defalarca hayal etmiştim. Acımın her saniyesini ona ödetmeyi düşlemiştim. Eğer intikamımı alma fırsatım olursa, onun da benim gibi acı çekmesini isterdim diye düşünmüştüm. Ama şimdi onu böyle görünce, sadece bitmesini istedim.

Aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla kat ettim ve tam önünde durdum. Başı göğsümle aynı hizaydı ve o berbat koku yakından daha da kötüydü.

“Umarım cehennemde yanarsın,” dedim boğuk sesle ve yüzüne tükürdüm. Robert’ın gözleri titreyerek açılıp benimkilerle buluştu. Emniyeti kapattım ve namluyu burnunun kemerine bastım.

Tetiği çektim.

Odada büyük bir gürültü patladı.

Sallanan ceset ona çarpmasın diye sol kolumu Asya’nın karnına dolayıp onu yoldan çektim. Arkasında durduğumu fark

ettiğini bile sanmıyordum. Silahı elinden alıp emniyeti açtım ve Asya'yı evden dışarı taşıdım.

Arabaya geldiğimizde silahı arka koltuğa attım ve Asya'yı yere indirip yüzünü kendime çevirdim. Eli ve sarı paltosunun kolu sıçrayan kanla kaplıydı. Düğmelerini açıp paltoyu üstünden çıkardım, onu da arka koltuğa attım. Kendi paltomu da çıkardıktan sonra Asya'nın kollarından geçirmeyi başardım, fermuarı çekip onu paltonun sıcaklığıyla sarmaladım. Ben onu giydirirken hiçbir şey demedi. Karşısına bakarken gözleri boştu. Beni fark ettiğini bile sanmıyordum.

Bunu yapmasına izin vermemeliydim. Silahı alıp o orospu çocuğuna doğru döndüğünde fikrini değiştireceğinden emindim. Bir silah sesi beni hiç bu kadar sarsmamıştı.

Elini kapüşonlumun önüne silerken, "*Mishka,*" dedim. "Lütfen bir şey söyle."

Asya sadece göz kırptı. Gözleri odaklanmadan bakıyordu.

Yanağına küçük, beyaz bir tanecik düştü. Bir tane daha geldi. Gökyüzüne baktım. Kar yağıyordu. Çabucak paltonun kapüşonunu çekip başını örttüm. "Hadi eve gidelim bebeğim."

Apartmanın önüne park ettiğimiz sırada, hafif yağış tam bir kar fırtınasına dönüşmüştü. Asya iki saatlik yolculuğu yolcu koltuğunda kıvrılıp yüzünü omzuma gömerek geçirmişti.

"Geldik," dedim.

Başını salladı, kalkıp oturdu ama gözlerini açmadı. Arabadan inip etrafından dolandım. Ancak yolcu kapısını açtığımda Asya kıpırdamak için bir hamlede bulunmadı.

"Hadi seni içeri götürelim." Eğilip onu kollarımın arasına aldım.

Onu binanın girişine doğru taşırken rüzgâr yüzüme vuruyor, gözlerime kar kaçırıyordu. Otopark birkaç metre uzaklıkta olmasına rağmen kapılara ulaştığımızda ikimizin de üstü başı karla kaplıydı.

Daireye girer girmez Asya'yı yere bıraktım ve paltosunu çıkardım. Sonra kendi kapüşonlumu çıkardım. Palto gibi o da siyahtı ve kar henüz erimeye fırsat bulamamıştı. Kapüşonlumu arkama attım ve botlarının bağcıklarını çözmek için çömeldim. Doktorun psikolog arkadaşını tekrar arayıp ne yapacağımı sormalıydim. Ona Asya'nın bir adamı öldürmesine izin verdiğimi söyleyemezdim ama bir tavsiyeye ihtiyacım vardı. Ya durumu geriye giderse ne olurdu? Sessizliği beni korkutuyordu.

Asya'nın diğer botunu çözerken, ellerini saçlarımda hissettim. Yavaşça başımı kaldırdım ve onu gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izlerken buldum.

“Sana o silahı asla vermemeliydim,” diye fısıldadım. “Ben çok üzgünüm, bebeğim.”

Asya başını yana eğdi ve ellerini boynumdan aşağı, sırtımın ortasına kadar kaydırıldı. Parmaklarıyla kumaşı avuçlayıp tişörtü başımdan çıkardı, sonra da kendi gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğini ve sütyenini çıkarmasının ardından kotunu çıkarmaya koyulmasını izledim. Çıkardığı kıyafetleri kenara doğru itip önümde çıplak bir şekilde durduğunda hâlâ önünde çömelmiş halde duruyordum.

Elimi tutup beni ayağa kaldırdı ve kotumun düğmesini açmaya başladı. Ayakkabılarımı ve kıyafetlerimin kalanını çıkarırken gözlerimi ondan ayıramadım, ikimiz de birbirimizin karşısında çırılçıplak kaldık.

“Asya, bebeğim?” Yüzünü okşamak için uzandığımda üstüme atladı. Onu zar zor zamanında yakalayıp baldırlarının al-

tından tutmayı başardım. Kollarını boynuma, bacaklarını da belime dolayıp dudakları kulağıma değinceye kadar eğildi.

“Efendim, *Pashenka*?” diye fısıldadı.

Hızla nefes aldım. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. Pakhan ve diğer birkaç kişi tam adımı kullanıyordu ancak geri kalanı Pavel’in Rusça kısaltması olan *Pasha*’yı kullanıyordu. Ama daha önce kimse bana karşı sevimli bir isim kullanmamıştı. Rusya’da bunlar genellikle birinin en yakın aile üyeleri ve eşleri için ayrılmış şeylerdi.

“Bu sevgi sözünü nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Rus isimleriyle ilgili bir internet sitesi buldum,” dedi ve boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. “Bunun çok kişisel ve sevecen bir isim olduğunu, kullanmadan önce izin alınmasının en iyisi olacağı yazıyordu.” Dudaklarını çenemin yanına doğru kaydırды. “Kullanmak için iznim var mı?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Dudakları benimkilere ulaştı ve sadece bir nefes uzakta durdu. “Beni becermeni istiyorum, *Pashenka*.”

Bunu söylediğini duyunca aletim kalktı. Baldırlarını sıkıp döndüm ve onu dış kapıya yapıştırdım. Islaklığını karnımda hissediyordum, aletimi içine gömmek için tüm direncimi kullanıyordum. Asya alt dudağıımı ısırınca kontrolümü yitirdim. Onu taş gibi sertleşmiş aletime hizalayıp indirmeye başladım, onu doldurduğumda verdiği titrek nefesi içime çektim. Dudaklarıma doğru inledi, dışarı çıkardığımda saçlarıımı çekti.

“Daha sert.” Tekrar içine daldırduğumda yumuşak iniltisi bir çığlığa dönüştü.

İçine girdiğimde sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu eve dönmek gibiydi. Asya’yla tanışmadan önce bu deyişin anlamını tam olarak bildiğimi sanmıyordum. Ama bu; vücudunun benimkine dayanması, saçlarıımdaki elleri ve ağzıma yapışan du-

dakları, en sonunda ev gibi hissettiriyordu. O benim yuvamdı. Baldırını sıkıp içine sertçe girerek kendimi ona mühürlemek istedim. Bir şekilde, onu benim olarak işaretlemek için.

“Daha sert.” İnleyip dişlerini omzuma geçirdi.

Mantıklı düşünme yetimi çoktan kaybetmişim. Tamamen içgüdüsel olarak, arkama dönüp onu odanın öbür ucundaki yemek masasına taşıdım. Dün üzerinde çalıştığım ve şu anda masada duran finansal belgelerin düzgün yığınlarını görmezden gelerek Asya’yı doğruca sözleşmelerden birinin üstüne oturttum. O kadar ıslaktı ki altındaki kâğıt anında sıırıslıklam oldu.

“Uzan, bebeğim.” Dizlerinin arkasından kavrayıp onu daha yakına çektim, ayaklarını masanın kenarına yerleştirdim. Ayırdığı bacaklarının arasından beni izledi, yüzünü minik bir gülümseme aydınlatıyordu.

“Bekliyorum,” dedi.

Gülümseyip bir adım daha yaklaştım, aletimin ucunun yuvasını bulmasına izin verdim ve başparmağımı klitorisine bastırdım. Hızla nefes aldı. Küçük daireler çizerek onunla oynadım, sonra parmağımın baskısını artırırken yavaşça ileri ittim. Tamamen içine giremeden vücudu titremeye başladı. Aletim o kadar sertti ki acıyordu ama yavaş hareketlerime devam edip vücudunun masadan yükselmesini izledim ve çıkardığı haz dolu seslerin tadını çıkardım. Klitorisinde bir daire daha çizdikten sonra ayak bileklerini tuttum ve yavaşça düzleştirerek mükemmel bir V şekline getirdim. İçine girdim, her darbemle ve geri çekilişimle bacaklarını daraltıp geri ayırıyordum.

“Daha sert!” diye bağırdı.

Alt baldırlarını omuzlarıma dayayıp dizlerini birbirine yapıştırdım ve içine sapladım. Vücudu titremelerle sarsılırken çığlıklar atarak orgazma ulaştı. Aletimin etrafında kasıldığını his-

settiğimde omurgamdan yukarı bir sarsıntı yolladı. Kükreyerek içine patladım.

Asya'nın saçlarını okşadım, avucumu sırtında aşağı yukarı gezdirdim. İki saattir üstümde uyuyordu. Ben de biraz uyumayı denemeliydim. Önceki geceyi, kızıma zarar veren orospu çocuğunu kovalayarak ve yakaladıktan sonra da ağzını burnunu dağıtarak geçirmiştim. Ancak uyuyamıyordum. Asya'nın o tetiği çekişini düşünüp duruyordum.

Sanki o kurşunla birlikte bir geri sayım başlamış gibi hissediyordum. Hayatını paramparça eden adam gitmişti. Roman, çetenin geri kalanıyla da ilgileneceğinin garantisini vermişti. O yüzden yarın bu saatlerde hepsinin ölmüş olacağından emindim.

Göğsümün ortasında yatan yüzüne baktım. Genelde uykusunda dönüp dururdu ama uykuya daldığından beri tek kasını bile oynatmamıştı. Kalçasındaki örtüyü çekip vücudunu tamamen örttüm.

Ne kadar zamanımız kalmıştı? Son birkaç haftada çok daha iyiye gitmişti ve artık kararları konusunda ona nadiren yardım etmem gerekiyordu. Takım elbiseli adamlar onu hâlâ rahatsız ediyordu ama o meseleyi de aşmak için fazla bir şeyi kalmamıştı. Kâbuslar bitmişti ve onu hâlâ rahatsız eden tek şey kar yağışıydı. Onunla acayip gurur duyuyordum.

İlerlemesi ne kadar iyi olursa, içimdeki panik o kadar artıyordu. Gitme vaktinin geldiğini söyleyeceği gün bugün mü olacaktı? Yoksa yarın mı? Ağabeyiyle iletişime geçmesi için onu ikna etmeye çalışmalı haftalar olmuştu. Kendimi, ona iyileşmesi için zaman ve alan tanıdığıma ikna etmişim ama kendi-

me yalan söylüyordum. Kalmasını istediğim için yapıyordum.
Sonsuza kadar.

Uyuyuşunu izlerken varlığı göğsümdeki açık deliği küçül-
tüyordu ama tıklayan bir saatin sesi kafamda yankılanıyordu.
Onunla kalan günlerimi hatta belki de saatlerimi geriye doğru
sayıyordu.

Tik. Tak.

Tik. Tak.

BÖLÜM

on sekiz

ARABANIN KAPISINI ONUN İÇİN AÇIK TUTARKEN, “Emin misin Asya?” diye sordum.
“Hayır.” Elimini tutup arabadan indi. “Ama yine de yapmam gerek.”

“Tamam, bebeğim.”

Asya'nın eli elimde, Ural'ın arka girişine doğru ilerledim. Kulübün halka açık olduğu saatlerde Ural'a gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Burası alışveriş merkezine gitmekle aynı değildi. Burada daha küçük bir alanda daha fazla insan bir arada olacaktı. Ural daha lüks bir yer olduğu için de kulübe gelenlerin çoğu şık elbiseler içinde olurdu, yani erkekler takım elbiseli olacaktı. Korkularıyla yüzleşme ihtiyacı hissettiğini biliyordum ama herhangi bir sebepten strese girdiğini düşünmeyi sevmiyordum. Onu zarar görmekten korumak istiyordum. Ama Asya iki haftadır ısrar ediyordu, ben de sonunda pes etmiştim.

Ceketlerimizi vestiyere bırakıp ana alana girdik. İçeride şimdiden yüzden fazla insan vardı. Asya kolunu koluma dolayıp bana doğru eğildi ama dans pistinden karşı köşeye doğru giderken hiç duraksamadı. Üst kata çıkan merdivenin yakınına gittik. Çalışanlara oradaki masaları kaldırmalarını söylemişim. Hedefimize giden yolu yarılamiştık ki VIP kabinlerin birinden bir adam bana el sallayıp bize doğru geldi. Damian Rossi. Şikago Don'unun kardeşi. Kalabalığın arasından geçip yanımıza geldi.

“Pavel, ben de seni arıyordum. Burayı bir geceliğine kiralama işi nasıl oluyor?” Sırıttı ve Asya'ya bakıp elini uzattı. “Ben Damian.”

Asya, “Merhaba,” dedi sessizce ama elini sıkmak için bir hamle yapmadı.

İtalyan'a cehenneme gitmesini söyleme isteğimi zar zor bastırdım ama Asya iyi görünüyordu. Asya'nın bu durumla başa çıkma becerisinden şüphe ettiğimi düşünmesini istemiyordum. Üstesinden gelebileceğini söylemişti, o yüzden rahatsız olduğunu fark etmediğim sürece araya girmeyecektim.

“Kiralamalar sadece Bratva üyeleriyle sınırlı,” dedim. “Olay ne?”

“Ah, özel bir şey değil. Birkaç arkadaşımın bir parti vereceğiz ve mekân arıyoruz.” Omzunu silktikten sonra Asya'ya döndü ve gülümsemesi genişledi. “Sen de gelmek ister misin, *bellissima*¹? Adını duyamadım.”

Asya'nın kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

“Git Damian,” dedim sert bir ses tonuyla.

“Ne? Ben sadece—”

Gömleğinin önünden çekip yüzümü onunkine yaklaştırdım. “Arkanı dön ve git. Hemen şimdi.” Dişlerimin arasından konuştum.

¹ Ita. Güzelim. -çn.

Bana şaşkınlıkla göz kırptı ve ellerini kaldırdı. “Tamam, adamım. Atışmaya gerek yok, hele de bir hanımefendinin önünde.”

Gömleğini bıraktım ve yerine geri dönüşünü izledim.

“Gitmek ister misin?” Asya’ya baktım.

“Ben iyiyim.” Bana küçük bir gülümseme sundu. “Biraz daha kalalım.”

İstediğim yere vardığımızda duvara yaslandım ve Asya’yı bacaklarımın arasına çekip sırtını göğsüme dayadım. Kot pantolon ve yüksek yakalı sade, kolsuz bir üst giymişti. Kumaşı yumuşak yündendi ve saçlarıyla aynı kahverengi tonundaydı.

Kollarımı beline dolarken, “Her şey yolunda mı?” sordum.

“Evet.”

Yaklaşık on dakika boyunca sessizce durup insanları izledik. Başta rahatlamış görünüyordu ama sonra bana daha çok yaslandı. Ellerini kaldırıp ellerimin üzerine koyarak parmaklarımı sıktı.

Çenem omzuna düşene kadar başımı eğdim. “Konuş benimle.”

“Ben iyiyim. Sadece biraz tedirginim. Çok fazla insan var.”

“Gitmek ister misin?”

Birkaç dakika kararsız kalmış gibi göründü ama sonra başını iki yana salladı. “Henüz değil. Biraz sinir bozucu ama üstesinden gelebilirim. Bunu biraz daha tecrübe etmek istiyorum.”

Dişlerimi sıktım. Onu rahatsız eden şeylerin etrafında olmasını istemiyordum. Kendini huzursuz hissetmesi kesinlikle hoşuma gitmiyordu. Eğer kalmak istiyorsa, tamam. Fakat bu, yeni koşullarım altında olacaktı. Onu döndürüp baldırlarının altından kavradım ve kaldırdım.

Şaşkınlıkla bağırdı ve ayaklarını arkamdan kenetledi. “*Pasha?*”

Arkama dönüp onu duvara yasladım ve onun dans pistini görmesine izin verdim.

“Artık ortalığı kontrol etmeye devam edebilirsin,” dedim.

Asya kaşlarını havaya kaldırıp gülümsedi. “Yeni manzara daha çok hoşuma gitti.” Öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere yapıştırdı. “Hem de çok.”

Alt dudağını ısırđım. Asya hızla nefes aldı ve bacaklarını etrafımda sıktı. Aletim kalktı. Sıcaklığını sertliğimin üzerinde hissedebiliyordum, ensemi kavrayıp dişlerini çeneme geçirdiğinde daha da sertleştirdim.

“Belki de eve gitmeliyiz,” dedi ağızıma doğru. “Ne diyorsun, *Pashenka?*”

Cevap vermedim, sadece arkama döndüm ve onu çıkışa doğru taşıdım.

Asya

Pasha'nın boynunu bırakmadan pantolonumu çıkarmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum. Ayakkabılarım ve tişörtüm oturma odasında bir yerlerde onun kotu ve tişörtüyle birlikteydi. Emin değildim ama sanırım ceketlerimiz de koridorda, asansörün önündeydi. En sonunda kotumu çıkarıp yatağına doğru geri geri yürürken tek elimle sütyenimin kopçasını açtım. *Pasha* baksırını çıkarıp beni belimden kavradı ve bizi birlikte yatağına attı. Göğsüne devrilmiş halde kaldım.

“Bir şey denemek istiyorum,” dedim ve çenesini ısırđım. “İnternette gördüm.”

“Ne?”

“Şey... bir pozisyon.” Utangaç bir şekilde gülümseyip dişlerimi alt dudağına sürttüm.

Pasha tek kaşını kaldırdı. “Ya? Özel bir şey mi?”

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırıp kıcımlı sıklıkla sıkı. Onun ellerinin içindeyken tenimin her santimi elektrikli telle çarpılmış gibi hissediyordum. Bana dokunmasından bu kadar çok keyif aldığıma inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Beni öpmesinden. Benimle sevişmesinden. Başta, bir noktada çıldırmaktan, onun kim olduğunu unutmaktan ve dokunuşuyla irkilmekten korkuyordum. Bunun olabileceği fikri uzun bir süre aklımdan çıkmamıştı. Bilmeden geri çekilerek istemeden onu incitme, yanlış bir şey yaptığını düşündürme ihtimalimden korkuyordum. Artık bundan korkmuyordum. Ne olursa olsun hem bedenim hem de zihnim onu tanıyordu. Sert olduğunda bile. Hatta beni duvara dayayıp arkadan sahip olduğunda bile. Korkunun zerresi yoktu. Sadece akıl uçuran haz vardı.

“Evet.” Sırtımda ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

Pasha ellerini sırtımdan yukarı çıkarıp yüzümü ellerinin arasına aldı, öpmek için beni çekti. “Dön bakalım.”

“Aklımda ne var biliyor musun?”

“Yüzünün ne kadar kırmızı olduğuna bakılırsa bildiğimden eminim.” Dudağımı ısırıldı. “Hadi, bana o güzel ıslaklığını ver.”

Dönüp aletiyle yüzleştirdim, kendimi ağzına bıraktım. *Pasha* popomun yanaklarını kavrayıp yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Dilini deliğimde çevirdi, sonra içeri kaydırıp nefesimi kesti. Aletine uzandığımda ezici hisler yüzünden ellerim titriyordu. Sert uzunluğunu sıkıp ucunu ağzıma aldım. *Pasha* temposunu değiştirdi, yavaş yalamaları ve öpücükleri çılgınca bir hal aldı. Beni sanki tatlıymış gibi yiyordu. Dilinin bacaklarımın arasındaki ve aletin ağzımda birleşen hissi, daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Parmaklarını da ekleyip klitorisimi çimdikledi ve yüzünün her tarafına boşaldım.

Kendimi toparlamam birkaç dakika sürdü, o benim akan sularımı yalarken onu boğazımın derinliklerine aldım. Nefesi ke-

sildi. Yakın olduğu belliydi. Ağzımı yavaşça sert uzunluğundan ayırıp onunla yüz yüze gelmek için döndüm. *Pasha*'nın gözlerine kilitlenerek kendimi sert aletin üzerine hizalayıp bıraktım, onun beni yavaşça doldurmasının hissiyle keyiflendim. *Pasha* elini hızla kaldırıp enseme kavradı, üzerinde kalçamı sallarken gözlerini kırpmadan gözlerime baktı. Dudaklarından kesik kesik nefesler çıktı, göğüs kasları avuçlarımın altında gergindi ama dikkatimi çeken şey yüzündeki bakıştı. Çenesi gergin, dudakları dümdüzdü. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyor gibiydi.

Kıçımı kaldırırken, “Sorun ne, *Pashenka?*” diye sordum, sonra kendimi bıraktım, aleti derinlerime girdiğinde hızla nefes aldım.

Boynumdaki tutuşu sıkılaştı ama tek kelime etmedi. Sadece aşağıdan bana öyle sert bir şekilde girdi ki zihnim bomboş kaldı. Sonraki saniyede kendimi sırtüstü yatarken buldum, *Pasha* üstümdeydi. Enseme kavramaya devam ederken içime öyle hızlı girip çıkıyordu ki vücudum titredi, ciğerlerimi zar zor doldurabildim. Çelik gibi kontrolünü bırakıp benimle tüm gücüyle birlikte olmasına bayılıyordum. Aynı anda boşalana kadar beni becermesinden daha iyi bir his yoktu. Bana kendimi güçlü, korkusuz ve olmadığım kadar mutlu hissettiriyordu. Kollarını kavradım ve bir orgazmla daha sarsılırken adını haykırdım.

BÖLÜM

on dokuz

OTURMA ODASINDAN YAVAŞ, DUYGUSAL NOTALAR geliyordu. Gözlerimi açıp tavana baktım. Kısa bir süre önce *Für Elise* adlı parçayı çalmıştı. Gerçi bu parçanın adını bilmiyordum ve ne çaldığını nadiren soruyordum çünkü Asya'nın kendiliğinden söylemesini tercih ediyordum. Müziği onun için çok kişiseldi, o yüzden bu kadar yoğun hissettiği bir şeyi ben sormadan kendiliğinden paylaşması beni derinden etkiliyordu. Önceleri, hayatımda bir şeyleri sormamaya alışmıştım ve bu bir alışkanlığa dönüşmüştü. Cevap neredeyse her zaman hayır olacaksa sormanın manası neydi? Evet, farklı bir sonuç olma ihtimali vardı ama sanırım hayal kırıklığıyla uğraşmaktansa sormamayı tercih ediyordum.

Koruyucu ailedeki ilk birkaç yılmda hep aynı üç soruyu sormuştum: *Annem aradı mı? Birisi benim için aradı mı? Annem geri dönecek mi?* Cevap hep hayırdı. Sonra sorular değişti. *Başka bir ailem var mı? Diğer çocuklar gibi beni de başka bir aile alacak*

mi? Hani Őu sorun çıkaran, yaŐadığım evlerden birindeki diđer ođlanlarla kavga edip duran ocuk gibi. Adını hatırlamıyordum. Kane miydi? Yoksa Kai miydi? Onun uzun saıyla dalga geçen çocuklardan ikisinin sonu acil servis olmuŐtu. Deli herif birinin kulađından bir parça koparmıŐ ve diđerinin boynuna bir atal saplamıŐtı. O olaydan sonra ocuk ortadan kaybolmuŐtu, hepimiz onun ıslahevine ya da akıl hastanesine gittiđini dűŐnmiŐtük. Ama birkaç ay sonra, bir sosyal hizmet gűrevlisinin onun evlat edinildiđini sűylediđine kulak misafiri olmuŐtum. O yűzden ben de koruyucu aileleri ve sosyal hizmet gűrevlilerini her gűn sıkıŐtırmaya, birisinin beni de evlat edinip edinmeyeceđini sormaya devam ettim. Sordum, sordum, ta ki koruyucu babam bunalıp aptalca sorular sormayı bırakmam için suratıma bađırıncaya kadar. Tavsiyesine uydum.

Reddedilme korkum yűzűnden mi Asya'dan benimle kalmasını istemekte bu kadar zorlanıyordum? Dűn gece neredeyse soracaktım. Ona sormayı o kadar çok istiyordum ki kelimelerin ađzımdan fırlamasını zar zor durdurabildim. Evet diyebilirdi. Benimle zaman geçirmekten hoŐlandığını biliyordum. Hatta benden hoŐlanıyor bile olabilirdi ama benimle kalması demek, ailesine geri dűnmemesi demektir. Beni onlara tercih edecek kadar benden hoŐlanıyor muydu?

Oturma odasındaki melodi deđiŐti. Bunu biliyordum. *Taht Oyunları*'nın giriŐ műziđinin piyano versiyonuydu. Asya bunu seviyordu. Yataktan yuvarlanıp çıktım, onu yatađa geri sűrűkleme niyetindeydim ama komodinin űzerindeki telefonum çaldı. Ekranda Roman'ın adı belirdi.

Açıp, "Pakhan?" diye cevap verdim.

"Seninle konuşmam gerek, Pavel."

"Pekálá." Başımı salladım ve yatağa oturdum.

“Yüz yüze,” diye ekledi endişe verici bir sesle. “Seni bir saate malikâneye bekliyorum.”

Hat kesildi.

Pakhan'ın ofisine adım attığımda onu masasının arkasında otururken buldum. Mikhail ve Sergei de oradaydı, kitaplığın yanındaki koltuklarda oturuyorlardı.

“Pakhan.” Kapıyı arkamdan kapatıp masasına doğru ilerledim. “Kulüplerde bir sorun mu var?”

“Tam olarak değil,” dedi. “Söyle bana, Pavel, bilmem gereken bir şey var mı? Bahsetmeyi unuttuğun bir şey olabilir mi?”

“Ne hakkında?”

Başını yana eğip beni inceledi. “DeVille ismi sana tanıdık geliyor mu?”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Roman gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. “Bakıyorum ki geliyor.” Öne doğru eğildi ve avucunu masaya vurdu. “Arturo DeVille'in kız kardeşini evinde saklayarak ne sikimi yediğini sanıyordun?”

Kendime gelmem birkaç dakikamı aldı. Nasıl öğrenmişti?

“Kimsenin bilmesini istemiyor. Ağabeyi de dahil,” dedim dişlerimin arasından. “Hazır olduğunda onu arayacak.”

“Ne istediği sikimde bile değil!” Roman hırladı. “Ağabeyi aylardır onu arıyor, öldüğünü düşünüyor! Onun için nasıl bir şey olduğunu en azından hayal edebilir misin? Küçük kardeşi ortadan kayboldu, sağ mı, ölü mü bilmiyor?”

Ellerim yumruk oldu ve dişlerimi sıktım. “Asya onu aramak istemiyor, Roman.”

“Onun bir kız kardeşi olduğunu biliyor musun, Pavel?” Roman devam etti. “Asya’nın ortadan kaybolmasının kendi hatası olduğuna inandığı için bir şişe uyku hapi içtikten sonra iki hafta hastanede yatan bir kız kardeşi?”

“Siktir.” Gözlerimi kapattım. “O iyi mi? Kız kardeşi.”

“İyi.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sorup ona baktım.

“Asya kaybolduğunda, Ajello bütün Cosa Nostra Aileleri’ne bir mesaj gönderdi, eğer onu gören olursa haber vermelerini talep etti. Fotoğrafını yolladı.” Pakhan iç çekti. “Damian Rossi dün gece ikinizi Ural’da görmüş. Bu sabah saat altıda Arturo kapımdaydı.”

Önümdeki sandalyenin arkasını tutup eklemlerim bembeyaz oluncaya kadar sıktım. “Ona Asya’nın nerede olduğunu söyledin mi?”

Roman, Mikhail ve Sergei’nin oturduğu yere doğru bir bakış attı. “Şu anda senin evine doğru gidiyor, Pavel.”

Mide çukuruma şimdiye kadar yaşadığım tüm korkulardan daha beter bir korku yerleşirken ona gözlerimi diktim. Asya’yı götürecekti. Arkama döndüm, ofisten fırlayıp eve gitmeye hazırdım ancak Sergei’yi çıkışımı engellerken buldum.

“Çekil!” Hırlayıp ona doğru atıldım ama iki kol arkamdan bana sarıldı.

Mikhail beni tutarken, “*Pasha*. Sakinleş,” dedi.

Başımı geriye itip alnına kafa attım. Mikhail’in tutuşu gevşedi ve bu fırsatı kullanıp Sergei’ye atıldım. Yumruğunu kafama indirdi ama dirseğimi karnına geçirdim. Eğilip sonraki yumruğundan kaçtım ve tam suratına yumruk attığım sırada Mikhail arkamdan atılıp beni kapının yanındaki duvara yapıştırdı.

Kulağımın dibinden, “Bir insanı ailesinden uzak tutamazsın!” diye kükredi ve başımı duvara çarptı.

“Onu alıp götürecek!”

“Kız gitmek istemiyorsa onu götüremez,” dedi Mikhail. “Ama eğer o isterse, kalmasını sağlamaya hakkın yok.”

“Biliyorum.” Gözlerimi kapattım ve yenilgiyle duvara yaslandım.

“Bırak onu Mikhail. Gidebilirsin,” dedi Roman arkamdan bir yerden. “Sen de Sergei.”

Kapının açıldığını ve geri çekilen adımları duydum ama hareket etmedim. Alnım serin yüzeye dayalı kaldı. Yavaşça uyuyordum.

“Pavel, bana bak.”

Gözlerimi açıp başımı yana doğru eğdim. Roman yanımda durmuş bastonuna dayanıyordu.

“Gitmesine izin vermelisin. Eğer vermezsen ne sen ne de o, seni sevdiği için mi yoksa gitmekten korktuğu için mi seninle kaldığını bilemeyeceksiniz.”

“Anlamıyorsun,” dedim. “Daha önce kimsem olmadı, Roman. Ona kadar. Artık hayatımı onsuz hayal edemiyorum.”

“Kız kardeşini görmeye gitmesi gerekiyor. Ailesine ihtiyacı var. Ve ailesinin de ona ihtiyacı var. Ama geri dönecek.”

Tekrar duvara baktım. “Dönmeyecek. Eğer giderse geri dönmeyecek.”

“Neden bu kadar eminsin?”

“Çünkü artık bana ihtiyacı yok, Roman. Daha önce bana ihtiyacı vardı. Artık yok.”

“Sadece sana ihtiyacı olduğu için mi seninle kalmasını istiyorsun? Bundan daha iyisini hak ediyorsun. İkiniz de hak ediyorsunuz.”

“Biliyorum.” İçimdeki dehşeti bastırmaya yardımcı olacakmış gibi alnımı o lanet olası duvara vurdum.

“Eve git. Konuş onunla. Arturo’yla konuş, bir açıklamayı hak ediyor.” Roman elini omzuma koyup sıktı. “Gerekirse birkaç gün izin al. Ve kalın kafanı duvarıma vurmayı bırak. Lanet şeyi kıracaksın.”

“Kafamı mı?” diye sordum.

“Duvarı, Pavel. Eğer kafatasın onca yıllık dövüş sırasında çatlamadıysa, şimdi kesinlikle kırılmayacaktır.”

Homurdandım ve başımı iki yana salladım.

Asya

Kapı tıklatıldı.

Parmaklarım hâlâ piyanonun tuşlarındaydı. *Pasha* hiç kapıyı tıklatmazdı. Her zaman zili çalardı. Bu kadar yüksek sesle çalmamam için uyardıma gelen bir komşu olmalıydı. Oturma odasına geçip kapıyı açtım. Gözlerim diğer tarafta duran adamı bulunca hızla geriye doğru bir adım attım.

“Yüce Tanrım,” dedi ağabeyim ve beni kollarının arasına çekip öyle sıkı sarıldı ki tek kasımı bile oynatmam imkânsız hale geldi.

Derin bir nefes almaya çalıştım ancak ciğerlerime hava girmiyor gibiydi. Bir kere daha denedim. Arturo tutuşunu gevşetti ve deliye dönmüş bir bakışla bana baktı. Sonra beni tekrar vücuduna bastırdı. Ona sarılırken kollarım titriyordu, yanağımı göğsüne dayadım.

“Öldün sandım,” dedi saçlarıma doğru. “Birisi seni kaçırdı sandım, arayıp fidye istemesini bekliyordum. Telefon hiç gelmedi.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyordu. Onca zamanın ardından burada oldu-

ğuna inanmak zordu. Ve iyi hissettiriyordu. “Ben çok üzgünüm, Arturo.”

“Neden, Asya? Neden iyi olduğunu bize haber vermedin?”
Yüzümü ellerinin arasına alıp başımı yukarı kaldırdı. “Bunca zamandır neredeydin?”

Endişe, midemde önsezili bir duyguyu ateşlerken ağabeyimi izledim, korkunun sıcak atışı göğsüme doğru yayılıyordu.

“Çantayı ve gözlüğünü o barın arkasında bulduk. Bir de kan. Ne oldu?”

Ağzımı açtım ama dudaklarımdan tek kelime çıkmadı.

“Lanet olsun, Asya, bir şey söylesene!”

“Tecavüze uğradım!” diye bağırdım suratına.

Arturo'nun yüzündeki bütün renk soldu. Gözlerini kırıştırdı. Yanaklarımdaki elleri titremeye başladı. Kollarımı sırtına doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Sonra da konuştum ama ona her şeyi anlatmadım.

Bitirdiğimde Arturo önümde dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ beni kucaklıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yanağımı başının üstüne koydum, canımı yakan orospu çocuğunu nasıl çarmıha gereceğine dair mırıldanmalarını, sonra da beni ne kadar sevdiğini söylemesini dinledim.

“Ben de seni seviyorum, Arturo,” diye fısıldadım.

İşte bu yüzden ona tüm hikâyeyi anlatmıyordum. En kötü kısmı atladım. Böylesi daha iyiydi.

“Sienna'yı aramalıyız,” diye mırıldandı Arturo. “Emin olana kadar ona bir şey söylemek istemedim. Her ihtimale karşı. Eğer sen değilsen diye... onun tekrar aptalca bir şey yapması riskini göze alamazdım.

“Ne demek istiyorsun?”

Başını iki yana sallayıp bana daha sıkı sarıldı.

“O ne yaptı, Arturo?”

Daireme girdiğimde fark ettiğim ilk şey oturma odamdaki kanepede oturan siyah saçlı bir adamdı. Ayaklarının altındaki zemine bakıyordu, dirsekleri dizlerine dayalıyken saçlarını kavırıyordu.

“Asya nerede?” diye sordum.

“Duş alıyor. Gitmeye hazırlanıyor,” dedi yere bakmaya devam ederek.

“Sana her şeyi anlattı mı?”

“Evet. Ayrıca bunca zamandır burada olduğunu da biliyorum.”

Oturma odasına geçip solundaki koltuğa oturdum. “Sana Asya’yla ilgili ipucu vermem gerekiyor.”

Başını kaldırdı ve Asya’nın gözleriyle aynı tondaki iki koyu kahverengi göz, nefret dolu bir bakışla beni yerime sabitledi. “Bana kız kardeşimle ilgili ipucu vermene ihtiyacım yok. Onu beş yaşından itibaren ben büyüttüm.”

Düşmanlığını görmezden geldim. “Hâlâ bazı kararları verirken sorun yaşıyor. Neredeyse her şeyi hallettik ama zaman zaman yardıma ihtiyaç duyabilir. Ona direkt talimat vermemeye çalış, onun yerine onu kararına doğru yönlendir.”

Bana sessizlik içinde baktı.

“Papatya yok. Çiçek yok., üzerinde çiçek olan perdeler ya da başka şeyler de yok,” diye devam ettim. “Artık takım elbiseler onu tetiklemiyor ama erkeklerin kravatları onu hâlâ rahatsız edebilir. Eğer halka açık bir yerdeyseniz ve alan takım elbise giyen tanımadığınız erkeklerle doluyorsa, elini tutman gerekir.”

Başını eğip kendi gri, ipek kravatına odaklandı, sonra başını kaldırıp gözlerini tişörtümde ve kot pantolonumda gezdirdi.

Bakışları tekrar yukarı kalkıp da benimle göz göze geldiğinde orada nefret gördüm.

“Hay sikeyim!” diye bağırdı. “Ona âşiksın.”

Bakışlarımı kaçırmadan, “Evet,” diye cevap verdim.

“O on sekiz yaşında, Tanrı aşkına! Onun için çok yaşlısın. Asya'nın yaşıtı olan birine ihtiyacı var. Ve kesinlikle eskiden mahkûm olmayan birine.”

“Beni mi araştırdın?”

“Tabii ki seni araştırdım. Kız kardeşimi benden saklayan adamı tanımak istedim. Hatta bazı dövüş videolarını bile buldum.”

“Umarım eğlendirici olmuşlardır.”

Arturo öne doğru eğildi ve bakışlarıyla beni yerime mıhladı. “Sen küçük kız kardeşimi çalmaya çalıştın! İstismar edilmiş, incinmiş bir kız. Bize ihtiyacı olduğunu bildiğin halde onu ailesinden ayırdın,” diye bağırdı. “Bir ergenle evcilik oynayarak ne tür bir hastalıklı fantezi yarattığını bilmiyorum ve umurumda değil. Bir daha ona yaklaşmana izin vermeyeceğim! Asla. Kız kardeşim daha iyisini hak ediyor.”

“Biliyorum.” Ayağa kalkıp kalem ve kâğıtların olduğu ön kapıya doğru yöneldim. “Sana numaramı vereceğim. Herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa beni ara.”

Geri dönüp kâğıdı Arturo'nun önündeki sehpaye bıraktım, sonra dış kapıya doğru ilerledim. “İki saate dönmüş olurum. O zaman gitmiş olur musunuz?”

“Veda etmeyecek misin?” Kaşlarını havaya kaldırdı.

“Hayır,” dedim.

“Güzel.”

Başımı salladım ve daireden çıktım.

Apartmandan iki sokak ötede arabamda otururken telefonum çaldı. *Ay Işığı Sonatı* etrafımı sardı. Başımı arkaya yaslayıp caddeden geçen arabaları izledim. Telefon sustu ama hemen tekrar çalmaya başladı. Çalmasına izin verdim, ses küçük alanda yankılanıyordu. Sessize alabilirdim. Her lanet nota göğsüme inen bir bıçak gibiydi ama yapmadım. Telefon dört kere daha çaldı ve her seferinde çalmasına izin verdim.

Mesaj geldi. Telefonu ön panelden alıp ekrana baktım. Sesli mesajdı. Oynat tuşuna bastım.

“*Pasha?* Neler oluyor? Arturo senin eve geldiğini ve gittiğini söyledi. Bir şey mi oldu?” Arkadan hışırtı sesleri geldi. “Havaalanına gidiyoruz. Sienna’yı görmem lazım. O...” Burnunu çekti. “Kız kardeşim kendini öldürmeye çalışmış. Bana olanların kendi hatası olduğunu düşünmüş. Birkaç gün onunla kalacağım sonra geri döneceğim. Oraya vardığımda seni ararım.” Sesi titrekti. Ağlıyor muydu?

Mesaj sona erdi. Tekrar oynattım. Ve tekrar.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Kanepede uzanıyordum, telefon elimde çalmaya devam ediyordu. O yeşil tuşu kaydırmayı ve cevaplamayı öyle çok istiyordum ki beni delirtiyordu. Yapmadım. Zihnim Asya’nın ağabeyinin söylediği bir cümleyi tekrarlayıp duruyordu.

Bize ihtiyacı olduğunu bildiğin halde onu ailesinden ayırdın.

Haklıydı. Güvende olduğunu haber vermek için onunla temas geçmeliydim. Eğer durumu açıklamış olsaydım Asya’nın

onunla yüzleşmeye hazır olana kadar beklemesini kabul edebilirdi. Fakat çok bencildim ve onu benden alır diye ödüm kopuyordu. Hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Gitme ihtimali aklımı başımdan alıyordu ve kalacağından emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. O yüzden ona verdiğim sözü tutarak sessiz kalmıştım, kendini koruyan şerefsizin tekiydim. Onun lanet şeytanı olmuşum. Kimse böyle birini hak etmezdi, hele de Asya.

Sevgiyi her zaman, bir insanla ne kadar çok birlikte olmak istediğimle ölçebileceğime inanmıştım. Birisiyle hayatımın kalanını geçirmeye karar vermek bana aşkın zirvesiymiş gibi gelmişti. Yanılmıştım. Artık her şeyi daha iyi anlıyordum. Asya'nın, sevdiğim kadının, bensiz daha iyi olacağını bildiğim için gitmesine izin vermek zorunda kalmıştım. Canımı yaksa bile. İçimi parça pinçik etse bile. Belki, eğer Asya'yı biraz daha az seviyor olsaydım onu yanımda tutmanın bir yolunu bulurdum. Ancak onu, ona bunu yapmayacak kadar seviyordum, o yüzden de gitmesine izin verdim.

Telefona cevap vermeliydim. En azından hoşça kal demeliydim. Ama yapamadım. Geri gelmeyeceğini bilerek onun geri döneceğini söylemesini dinleyemedim. Bana geri döneceğine söz verdirmek gibi aptalca bir şey yapardım.

Gözlerim oturma odasının penceresinin yanındaki piyanoya takıldı. Neden o lanet şeyi yanında götürmemişti? Kanepeden kalktım ve lavabonun altında tuttuğum alet çantasını almak için mutfağa gittim. Oturma odasına geri geldiğimde elimde bir çekiç tutuyordum. Müzik aletinden geriye hiçbir şey kalmayınca kadar vurmak niyetiyle yanına gittim ama bunu yapmak yerine bir saat boyunca tuşlara öylece bakakaldım. Asya bu piyanoyu seviyordu. Çekiç elimden yere düşüp cilalı zemine gürültüyle çarptı. Ona neşe veren bir şeyi yok etmeye elim varmadı.

Telefonum çaldı. Alıp lanet şeyi odanın karşısına fırlattım.

Böylesi Asya için daha iyiydi. Yanlış bir minnet duygusu ya da onun gibi bir şeyle beni aramak zorunda hissetmeyecekti. İlk birkaç gün eve alışması zor olabilirdi ama artık bir ailesi vardı. Arkadaşları da. Yakında beni unutup hayatına devam edecekti. Belki ben de aynısını yapardım.

Telefon tekrar çaldı. O gece iki kez daha çaldı.

Sonraki beş gün boyunca her gün en az on kez çalmaya devam etti.

Altıncı gün sadece bir kez çaldı sonra aramalar kesildi.

BÖLÜM

yirmi

Üç hafta sonra

Arabamı Asya'nın evinden bir sokak öteye park edip caddede yürüdüm.

Uçakla gelmek çok daha kolay olurdu. Onun yerine yolda fikrimi değiştireceğimi ve geri döneceğimi umarak on üç saat araba sürdüm. Üç kez durdum ve neredeyse kendimi tam olarak bunu yapmaya ikna ediyordum ama yola geri döndüğümde doğuya doğru ilerlemeye devam ettim. Onu tekrar görme ihtiyacı bir saplantıydı, günlerdir düşündüğüm tek şeydi. Sadece çabucak bir bakış atıp gidecektim.

Yanağıma ıslak bir şey kondu, kafamı kaldırıp gece göğüne baktım. Kar yağıyordu. Yüzüme düşen beyaz tanelere bakarken göğsüm sıkıştı. *Mishka*'m karı sevmezdi. Üstesinden gelemediğimiz tek şey buydu.

Geri dönmesini umut etmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Açmadığım onca telefonda ve cevapsız bıraktığım mesajlardan sonra dönmeyeceğini biliyordum. Yine de umuyordum işte.

Geçen hafta kendimi her zamankinden daha sefil hissederek dolabın arkasından dövme takımımın olduğu kutuyu almıştım. O şeyi neden sakladığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Dövme yapmayı on yıldan fazla bir süre önce bırakmıştım. Ancak o gece boş dairemde yemek masama oturmuş, yeni dövme üzerinde çalışmaya koyulmuştum. Göğsümde ya da kollarımda boş bir nokta olmadığından, elimin üzerine yapmıştım. Ertesi gün Kostya beni gördüğünde, dövmenin geçici olup olmadığını sormuştu çünkü daha önce vücudumun görünen hiçbir yerine dövme yapmamıştım. Görüşü hakkında ne düşündüğümü yeni mürekkeplenmiş eklemlerimle göstermiştim.

Sokağın ucundaki evin sadece üst kısmını görebiliyordum. Çoğu kısmı yüksek kapılı çitin ve çalılarının arkasında saklıydı ama Dimitri'nin bulabildiği tarife uyuyordu. Asya'nın evi.

Hâlâ evi gözetleyip pencerelerden birinde ışık tespit etmeye çalışıyordum ki gösterişli bir araba köşeden dönüp kapının önüne park etti. Yakında bir sokak lambası vardı, o yüzden bir ağacın gölgesine doğru çekildim. Sürücü tarafından çıkan adam gençti, muhtemelen yirmili yaşların başındaydı. Gülümsüyordu, belli ki keyfi yerindeydi. Yolcu kapısını açtı ve bir kadın onun elini tutup dışarı çıktı. Kadının üzerinde beyaz bir palto vardı, düğmeleri açıktı, altındaki kan kırmızısı elbisesi görünüyordu. Kar artık daha çok yağıyordu ve kar taneleri elbisenin tüylü eteğine takılıyordu. Adam kızı belinden tutup kendi vücuduna yapıştırdı. Kadın kahkaha attı.

O kahkahayı biliyordum. Arkama dönüp gitmek istedim ama başını kaldırıp adamı öpen kadından gözlerimi ayıramadım. Bu arkadaşça bir öpücük değildi, tutkuluydu. Adamın eli kızın sırtından yukarı çıktı.

Bahçe kapısı yana doğru kaydı ve kadın adamın kollarından ayrıldı. Kapıdan girip gözden kaybolmadan önce yüzünü bir

anlığına gördüm. Saçlarını kestirmişti. Artık omuz hizasındaydı ama hiç şüphe yoktu.

Bu benim Asya'mdı.

Göğsümün içinde bir şey kırıldı. Kırılanın kalbim olduğuna emindim.

Bahçe kapısı kapandı, araba gitti ama ben gölgelerde durup çitin ötesindeki eve bakmaya devam ettim.

O iyiydi. Gördüğüm adamın sadece bir randevu mu yoksa erkek arkadaşı mı olduğundan emin değildim ama gerçekten önemli değildi. O hayatına devam ediyordu. Etmesini bekliyordum ama bunu görmek canımı acayip yakmıştı. Mutlu olmayı hak ediyordu gerçi. Mutlu olmasına memnundum.

Arkama dönüp arabama doğru yürüdüm, ayakkabılarımın altında kar çtırdıyordu. O gittiğinden beri kendi yatağında uyuyamıyordum, o yüzden ilk birkaç geceyi kanepede geçirip sonra da boş yatak odalarından birine geçmiştim.

Fakat artık bunu yapamazdım. O yerde durup eski hayatımı yaşıyormuşum gibi davranamazdım.

Arabama binince Roman'ı aradım.

Hattın diğer ucundan, "Pavel?" diyen sesi geldi.

Sokağın yukarısındaki eve son bir kez baktım.

"İstifa ediyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Asya

Telefonumu bıraktım ve kız kardeşimin topuklu ayakkabılarını çıkarıp gardıroba doğru gidişini izledim.

"O şey korkunç," dedim.

"Ne?" Sienna dönüp kalçasını salladı. "Bu en yeni koleksiyondan."

İki insanın dışarıdan tamamen aynı görünmesine rağmen çok farklı kişiliklere ve zevklere sahip olması beni hep hayrete düşürüyordu.

“Lanet olası tüyleri var, Sienna. Hem bunu nasıl yıkıyorsun ki?”

“Kuru temizlemeyle,” dedi ve kırmızı felaketin fermuarını açtı. “Evden ne zaman çıkmayı planlıyorsun? Catskills’de doğa yürüyüşüne çıkabiliriz.”

“Yürüyüş mü?” Kaşlarımı kaldırdım. Kız kardeşimin çıktığı en yüksek yer, her zaman kullandığı saç kurutma makinesi bozulunca eski makineyi raftan almak için tabureye çıktığı zamandı.

“Ne? Eğlenceli olabilir.”

Başımı iki yana sallayıp tekrar telefonuma baktım. “Havamda değilim.”

Sienna elbisesiyle uğraşmayı bıraktı ve yatakta yanıma atladı. “O adamı unutmalısın Asya. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın.”

“Bunu bilemezsin.”

“Onu elliden fazla kez aramışsın! Arama geçmişini kontrol ettim,” dedi ve telefonumu kaptı. “Lütfen bana onu yine aradığını söyleme.”

“Geri ver şunu!” Ona atılıp telefonumu almaya çalıştım. “Sienna!”

“Aramışsın! Sana inanamıyorum.”

“Onu aramadım.” Telefonumu ondan aldım. “Bazı fotoğraflara bakıyordum.”

“Hangi fotoğraflar?”

Omzumu silktim.

“Bana onun fotoğrafı olduğunu hiç söylememiştin!” Sienna gözlerini bana dikti. “Bir bakayım! Lütfen? Lütfen? Lütfen?”

Telefonumun kilidini açıp isteksizce ona uzattım. O da bir ciyaklamayla kaptı ve klasörleri karıştırmaya başladı.

“Ah, sabırsızlanıyorum... lanet olsun, Asya! Bu o mu?”

Ekrana baktım, bir sabah *Pasha* uyurken gizlice çektiğim fotoğrafa göz attım. Kolunu yüzüne atmış sırtüstü yatıyordu. Yorgan belinin etrafında toplanmıştı, dövmeli geniş göğsü tamamen ortadaydı.

“Evet.” Başımı salladım.

Sienna bir sonraki resme geçti. Bu biraz bulanıktı, bana telefonu verdiği gün çekilmişti. Kamerayı deniyordum ama elimi çok hızlı hareket ettirmiştim. Fotoğrafta *Pasha*'nın göğsüne yaslanmışım ve kameraya bakıyordum. O da kolunu belime dolamış, bana bakıyordu.

“Hâlâ ne olduğunu anlamıyorum,” dedim ekrana bakarak. “Beni neden bıraktı? Bir şey mi yaptım? Artık benim sorunlarıyla uğraşamayacağına mı karar verdi?”

“Asya, dur.” Sienna elimi tuttu. “Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Beni duyuyor musun? Seni hak etmiyor, hele ki bu davranışından sonra.”

“Onu çok özledim,” diye fısıldadım ve tekrar telefona baktım. Daha fazla fotoğrafını çekmiş olmayı diledim.

“Her şey kolaylaşacak. Bir adamla tanışacaksın, âşık olacaksın ve o Rus'la ilgili her şeyi unutacaksın.” Kolunu bana doladı ve beni çekip kucakladı. “Hazır olduğunda, birlikte dışarı çıkacağız ve senin için en yakışıklı, en tatlı adamı bulacağız. Tamam mı?”

Üzerime ağır bir his çöktü, gözlerimi kapattım. Ben tatlı, yakışıklı bir adam istemiyordum. Ben *Pasha*'yı istiyordum. Başka bir erkeğin bana dokunmasının düşüncesi bile beni hasta ediyordu. Asit boğazıma kadar yükseldi, bu yüzden yüzümü yelledim, mide bulantımın geçmesini umuyordum. Geçmedi. Daha da kötüleşti. Yataktan aşağı atlayıp banyoya koştum, tuvalete zamanında ulaşmayı zar zor başardım. Sienna peşimden koştum ve ben midemdekileri boşaltırken saçımı yüzümden çekti. Bitirdiğimde tuvaletin yanında yere çöküp gözlerimi tavana diktim.

“Kusmadan başka erkekleri düşünemiyorum bile, Sienna,” diye fısıldadım.

BÖLÜM

yirmi bir

Asya

Bir ay sonra

DOLABIMI BU HAFTA ÜÇÜNCÜ KEZ DÜZENLEDİĞİM sıradada telefonum çaldı. Bir şeyleri katlamanın aklımı düşüncelerden uzak tutmama yardım ettiğini fark etmiştim. Komiktir ki artık kıyafetlerimi renklerine göre ayırmaya başlamıştım.

Cep telefonuma uzandım ve tanımadığım bir numaranın aradığını gördüm. Bu numara sadece birkaç kişide var çünkü hâlâ *Pasha*'nın bana verdiği telefonu kullanıyordum. İçimde derinlerde bir yerde, hâlâ arayacağını umuyordum ama neredeyse iki ay olmuştu.

“Efendim?”

“Asya?” diye sordu belli belirsiz tanıdık bir erkek sesi. “Lütfen şu bok parçasını telefona verir misin? Haftalardır telefonlarımı görmezden geliyor ve Ural’da elimde bir karmaşa var.”

Kaşlarımı havaya kalktı. “Kostya?”

“Tabii ki benim, tatlım. Başka kimin böyle seksi bir sesi var? Ah siktir, sakın tatlım dediğimi ona söyleme.”

“Kime söylemeyeyim?”

“*Pasha*’ya tabii ki. Lütfen onu telefona verir misin? Numaranı bulmak için onun e-posta adresinin şifresini kırmam iki günümü aldı. Burada işler felakete doğru gidiyor.”

Kostya neden *Pasha*’nın benimle olduğunu düşünüyordu ki? Boğazımda aniden oluşan yumruyu yuttum ve gözlerimi yumdum. “O burada değil.”

“Lütfen ona beni aramasını söyle—”

“O burada değil, Kostya. Şikago’dan ayrıldığımdan beri onu görmedim,” dedim boğuk sesle.

“Ne? Seninle değil mi? Son zamanlarda seni aradı mı?”

“Hayır. Onu aradım ama hiç cevap vermedi,” dedim. “Neler oluyor?”

Bir an için sessizlikten başka bir şey yoktu, sonra Kostya cevap verdi. “*Pasha* bir ay önce işi bıraktı.”

“Bıraktı mı? Bratva’yı öylece bırakamazsın. Petrov onu bulur ve öldürür!”

“Roman onu öldürmeyecek ama *Pasha*’nın umurunda olduğunu sanmıyorum.” Hattın diğer ucundan Rusça bir küfür geldi, ardından bir şeyin kırılma sesi takip etti. “Nerede olduğunu kimse bilmiyor. İlk hafta telefonlarımı açtı ama sonrası hiç. Dairesinde yoktu, o yüzden seninle olduğunu umdum.”

Midemde dehşet birikti. “Daha önce de ortadan kayboldu mu?”

“Pavel mi?” diye güldü ama zoraki bir gülüştü. “Bratva’ya katıldığından beri tek bir gün bile izin kullanmadı. Yani, senden önce.”

“Nerede o zaman?” Soruyu sakince sormak niyetindeydim ama sesim bağırıyormuşum gibi çıktı çünkü normalden daha yüksek ve titrekti.

“Hiçbir fikrim yok Asya.”

Sakinleşmeye çalışarak odada volta attım ama göğsüm sıkıştı ve kalbim hızla çarptı. İçimde gerçekten korkunç bir şey olacağına dair kötü bir his vardı. “Ondan haber alır almaz beni aramanı istiyorum. Lütfen.”

“Elbette, tatlım. Birkaç yeri arayıp onu gören ya da ondan haber alan birileri var mı diye bakacağım, sonra sana haber veririm.”

Telefonu kapattıktan sonra bahçeye bakan pencereye doğru yürüyüp boşluğa gözlerimi diktim. Onu bir daha aramayacağım diye kendime söz vermişim. Eğer konuşmak isterse beni arayabilirdi.

Telefonuma baktım ve hızlı arama tuşuna bastım. Çaldı. Ve çaldı. Gözlerimi kapatıp alnımı cama dayadım, sesli mesaja düşmeden bağlantı kesilene kadar çalma sesini dinledim. Tekrar aradım. Ve tekrar. Dördüncü denememden sonra bir mesaj geldi. Yazmış olabileceği şeyden korkuyordum, o yüzden en az on dakika boyunca adına baktıktan sonra cesaretimi topladım ve mesajı açtım.

23.15 Pasha: Aramayı bırak, *mishka*. Lütfen.

“Siktir git!” diye bağırdım ekrana ve telefonu yatağa fırlattım. Sonra da ağladım.

Tezahürat ve bağırış sesleri etrafımı sardı. Tıpkı ter ve hafif küf kokusunun da sardığı gibi. Kahkahalar yükseldi sonra daha faz-

la bağırış geldi. Sırtımı beton duvara yaslayıp elimdeki telefona ve az önce yolladığım mesaja baktım.

Aramıştı. Ekrandaki ismine bakmak, o aramalara cevap vermemek, bu zamana kadar yaptığım en zor şeydi. Eğer aramaya devam etseydi muhtemelen pes ederdim.

Arama kayıtlarını kontrol ettim. Son birkaç haftadan yüzlerce cevapsız arama vardı. En az ellisi Kostya'dandı ancak Roman ve Mikhail'den de düzinelerce arama vardı. Adamların kalanları da aramıştı. Sergei bile. Hiçbirine cevap vermedim. Konuşmak istemiyordum. Zaten söylenecek ne vardı ki?

Başparmağımı listenin en üstündeki Asya'nın ismine bastırdım, yana kaydırıp veriyi sildim. Sonra mesaj kısmına girdim ve onu da sildim. Adını görmek çok fazla acı veriyordu. Numarasını silmeliydim ama bir işe yaramazdı. Onun için telefonu satın aldığım anda numarayı ezberlemiştim.

Odanın diğeri tarafındaki metal kapı açılırken gıcırdadı ve içeri bir adam girdi. Siyah takım elbisesi ve kravatıyla, bir iş insanı gibi görünüyordu. Her gece bu dövüşleri izlemeye gelen insanlar ve el değıştiren paranın miktarı göz önünde bulundurulursa, şık olmaları gerekiyordu.

“Sıra sende,” dedi zil çalmadan bir süre önce, peşinden heyecanlı bağırışlar geldi. “Bu defa rakibini ilk turda etkisiz hale getirmemeye çalış. Kalabalık biraz mücadele etmenizi izlemekten hoşlanır.”

Ellerimi sarmayı bitirip ayağı kalktım ve dövüş kafesinin olduğu yönden daha fazla tezahürat sesleri yükselirken o tarafa doğru ilerledim.

BÖLÜM

yirmi iki

—••••• Asya —•••••

YASTIĞIMIN YANINDAKİ TELEFON TİTREDİ. YATAKTAN fırladım ve açmak için tuşa basıp telefonu kulağıma dayadım.

“Onu buldun mu?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi Kostya diğer uçtan.

Gözlerimi kapatıp nefes aldım. Dört lanet gün geçmişti.

“Ee, o iyi mi?”

“İyi. Bir bakıma.”

Gözlerimi açtım. “Ne demek ‘bir bakıma’?”

Kostya iç geçirdi. “Yine dövüşüyor.”

“Ne?”

“Evet. Onunla konuşmayı denedim. Pek iyi gitmedi. Roman da onu aradı. Son maçına bile gitti. *Pasha* geri dönmek istemiyor.”

“Ama...neden? Bana on yıl önce dövüşmeyi bıraktığını söylemişti!”

“*Pasha* çok kapalı bir adam, tatlım. O kafasının içinde neler olduğunu kim bilir?”

Elimi saçlarıma gömüp sıktım. “Bunlar tehlikeli maçlar mı?”
Cevap vermedi.

“Öyleler mi, Kostya?” Telefona bağurdım.

“Bunlar yeraltı dövüşleri Asya. Ne bekliyorsun ki?”

“Bilmiyorum! Ben hiç boks maçına gitmedim!”

“Bu bir boks maçı değil tatlım. Boksun kuralları vardır. Bu dövüşlerin kuralları yok,” dedi sert bir tonda, telefonum gelen mesajla çaldı. “Sana kulübün internet sitesinin linkini ve erişim şifresini gönderdim ‘Pavel Morozov dövüşleri’ diye arama yap ve kendin gör. Ama son maçı atla.”

“Neden?” diye sordum zorlanarak.

Derin bir nefes aldı. “Ondan hoşlandığını biliyorum, tatlım. Lütfen, en son videoyu izleme.”

Kostya telefonu kapattığında mesajı açıp bağlantıya tıkladım. İlk bakışta, egzersiz ekipmanları ve esneyen ya da ağırlık kaldıran insanların görüntülerinin olduğu sıradan bir spor salonu sitesi gibi görünüyordu. Sağ üst köşede giriş düğmesi buldum. Üstüne tıkladım ve Kostya’nın linkle birlikte gönderdiği on haneli şifreyi girdim. Yeni bir pencere açıldı ve hemen listeyi fark ettim. İlk sütun isimleri gösteriyordu, *Pasha*’nın adını üstten ikinci sırada buldum, hemen başka bir adamın adının altındaydı. İsimlerin yanında sıralamalar ve galibiyet sayıları vardı. *Pasha* şu anda ikinci sırada yer alıyordu. Sıralamanın altında bu ayın programı vardı. En alta indim ve bu ay sadece bir maç kaldığını, yarın gece oynanacağını söyleyen bir not vardı. *Pasha* ve ilk sıradaki adamın arasındaydı. Galibiyet sayılarını görmek için yukarı çıktım. *Pasha*’nın adının yanında on iki yazıyordu. Rakibinin galibiyetlerine baktım ve kanım dondu. Elli dördtü.

“Hay sikeyim.” Yere çöküp sırtımı duvara dayadım, sonra arama kısmına “Pavel Morozov” yazdım. Videolar çıktı. En eskisi bir ay öncesinindi. Oynat tuşuna bastım.

Ne beklediğimden emin değildim. Muhtemelen bir dövüş ringi ve etrafında duran birilerini falan. En azından boks maçlarının o şekilde olduğunu hayal ediyordum. Gördüğüm şeyse hiç öyle bir şeye benzemiyordu. Video yukarıdan çekimle başladı, terk edilmiş bir fabrikanın ya da deponun içini gösteriyordu. Ortada, yükseltilmiş bir platformun üzerine yerleştirilmiş sekizgen bir kafes vardı. Kafesin etrafında erkekler ve birkaç kadın rahat sandalyelerde oturuyorlardı. Hepsi sanki bir dövüş maçı izlemeye değil de iş toplantısına gelmiş gibi kusursuz giyinmişti. Hatta bazılarının yanlarında duran korumaları bile vardı.

Kafesin karşısındaki metal kapı açıldı ve iki adam girdi. Kamera dövüşçülere yaklaştı ve neredeyse onu tanıyamayacaktım. *Pasha* saçlarını kazıtmıştı, hepsini. Ama nasıl oluyorsa ondaki en büyük değişiklik bu değildi. Duruşu, yürüyüş şekli ve yüzündeki acımasız ifade onu sanki başkasıymış gibi gösteriyordu. Kafese girdi ve bir tarafa geçti, rakibi de karşı uca yöneldi. Hakem başlama işaretini verdi.

Pasha ve rakibi birbirlerinin etrafında döndü. Rakibi *Pasha*'nın yan tarafına yumruk salladı ama *Pasha* eğildi ve adamın kafasını tutarak suratına dizini geçirdi. Adamın burnundan kan fışkırdı, gözlerimi ekrandan kaçırdım. Yeniden bakacak kadar cesaretimi topladığımda, *Pasha* rakibinin üstünde duruyor, adamın suratını yere bastırıyordu. Daha önce hiç boks maçı izlememiştim ama en az yarım saat sürdüklerine dair bir izlenimim oluşmuştu. Bu iki dakikadan kısa sürede bitti. Hakem, *Pasha*'nın galibiyetini işaret etti ve video sona erdi. Kendimi hazırlayıp sonraki videoya geçtim.

İlk on videoyu izlemem neredeyse bir saatimi aldı. Devam etmeden önce birkaç kez durup kendimi toparlamam gerekmişti. Çok fazla şiddet. Kan. Kırılan kemikler. Her video, bir öncesinden daha şiddetliydi. *Pasha*'nın bu kadar gaddar oluşunu izlemek beni öldürüyordu. Kana susamıştı. Bu kişinin üç ayımı geçirdiğim adamla aynı kişi olduğuna inanamıyordum. Ona ne olmuştu? Niye bunu yapıyordu? Geriye iki video kalmıştı ama kendimi onları izlemeye zorlayamadım. Çok fazla canımı yakıyordu.

Bazen keşke Arturo beni bulmasaydı diyordum. Bunun onu ve kız kardeşimi mahvedeceğini biliyordum. O gece barda kalmaya karar verenin ben olduğumu en az yüz kere açıklamama rağmen Sienna hâlâ kendini suçluyordu. Yine de bazen uyuyamadığımda, ki son zamanlarda bu sıklıkla oluyordu, eğer ağabeyim gelmemiş olsaydı ve Şikago'da kalmış olsaydım hayatımın nasıl olacağını hayal ediyordum.

Pasha'nın niçin beni uzaklaştırdığını hâlâ anlamıyordum. Davranışı için bir sebep düşünmeye çalışsam da yapamıyordum.

Saat neredeyse sabahın yedisiydi ama uyuyamıyordum. İzlediğim şeylerden sonra mümkün değildi. Arturo ve Sienna'nın uyanmasını bekleyecektim, sonra da tekrar piyano çalmayı deneyecektim. Eve döndüğümde beri bir melodiyi tamamlayamamıştım. Günde en az iki kez alt kata iniyor ve büyük, siyah piyanonun önünde oturup tuşlara bakıyordum. Çoğu zaman müzik gelmiyordu geldiğinde olduğu gibi sessizce gidiyordum. Diğer zamanlardaysa gerçekten çalmayı denediğimde her nota yanlış çıkıyordu.

Sandalyeden hırkamı aldım ve kahvaltı etmek için odamdan çıkıp alt kata indim. Arturo'nun odasının önünden geçerken

adımın söylendiğini duydum, o yüzden durdum. Telefonda birisiyle konuşuyordu. Eğilip kulağımı kapıya dayadım.

“O eskisi gibi değil, Nino,” dedi ağabeyim. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Odasından neredeyse hiç çıkmıyor.”

Birkaç saniyelik sessizlik olduğunda muhtemelen Nino'nun söylediklerini dinledi.

“Hayır!” Arturo bağırdı. “O orospu çocuğunu aramıyorum. Onun hakkında ne düşündüğümü ve Asya'yı bizden uzak tutmaya yeltenmesiyle ilgili hissettiklerimi ona söyledim. Kardeşimi saklayıp bizimle temasa geçmesine izin vermemek mi? Ne tür bir hasta piç bunu yapar?”

Ne?! Kapı kolunu tuttum ve kapıyı açtım, kalbim kaburgalarımı hızlı bir şekilde dövüyordu. Ağabeyim yatağın yanında, telefonu kulağına dayamış duruyordu.

“*Pasha*'ya tam olarak ne söyledin, Arturo?” diye bağırdım.

“Seni sonra ararım,” diye mırıldandı ve telefonu yatağın üzerine fırlattı.

“Ne?” Bağırdım.

“Gerçeği,” dedi. “Ona gerçeği söyledim. Kendi bencil ihtiyaçlarına hizmet etmek için seni gizlediğini. Genç, yaralı bir kızı kullandığını ve onu ailesine, hayatına geri döndürmek yerine kendisiyle kalmasını sağladığını. Onun hasta bir piç olduğunu. Ona bunları söyledim.”

Ağabeyime baktım, duyduklarım karşısında afalladım, sonra tam önüne gelene kadar iki adım attım. “O benim hayatımı kurtardı, Arturo.”

“Normal bir insan ihtiyacı olan bir kadına yardım ederdi. Ama onu saklamaya çalışmazdı.”

Gözlerimi kapattım. Arturo beni almaya geldiğinde, ona sadece Robert'ın yaptığını anlatmıştım. Bütün zamanımı *Pasha*'yla geçirdiğimi zannediyordu. İşin bu noktaya gelmeye-

ceğini, o ilk iki ayda olanları ve o insanların bana yaptıklarını anlatmam gerekmeyeceğini umuyordum. Bana ne yaptırdıklarını. Anlatmalıydım ama onu incitmek istememiştim.

“Otur, Arturo,” dedim ve oturduğunda konuşmaya başladım.

Bu sefer ona her şeyi anlattım.

Bitirdiğimde, bana kızarmış gözlerle bakıyordu. Kendini yatağın kenarında zor tutarken elleriyle saçlarını avuçluyordu. Ağabeyimi ağlarken gördüğümü hiç sanmıyordum, hatta ailemiz öldürüldüğünde bile.

“Neden bana söylemedin?” dedi boğuk sesle, sonra beni tuttu ve kendine doğru çekip kucakladı. “Neden, Asya? Neden?” diye fısıldadı.

“*Pasha* beni bulduğunda çok kötü bir durumdaydım,” dedim boynuna doğru. “İçimde bir şey kırılmıştı, Arturo ve çıkışı olmayan bir kara deliğe hapsolmuş gibiydim. Beni kurtardı. Sadece hayatımı değil ruhumu da kurtardı. Bütün kırık parçalarımı toplamama ve onları tekrar yapıştırmama yardım etti.”

“Biz olmalıydık,” dedi saçlarıma doğru. “Atlatmana yardım edenler Sienna ve ben olmalıydık.”

“Kendimi size söylemeye zorlayamadım. Seni ya da Sienna’yı görmek istemedim. Size anlatmaktansa ölmeyi tercih ederdim.”

“Neden?”

“Çünkü hazır değildim. Çünkü sizi seviyorum ve bunun size ne yapacağını düşünmeye bile dayanamadım.” Başımı kaldırdım ve ağabeyimin yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “*Pasha*’ya seni aramaması için yalvardım. Ben hazır olana kadar aramayacağına söz vermesini istedim. Beni sizden uzak tutan o değildi. Ben yaptım. Bu benim kararımdı.”

“Seni güvende tutmalıydım,” diye ısrar etti Arturo. “Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Lütfen bunu yapma. Bu senin suçun değil.”

“Hepsini öldüreceğim Asya. Herhangi bir şekilde dahil olan herkesi öldüreceğim.”

“*Pasha* ve Bratva onların icabına çoktan baktı,” dedim, sonra kulağına fısıldamak için çenemi yukarı kaldırdım “ve beni kaçıran adamı ben öldürdüm.”

Arturo'nun vücudu hareketsizleşti. “Şahsen sen mi?”

“Evet. *Pasha*'nın onunla işi bittikten sonra silahı piçin gözlerinin arasına dayadım ve tetiği çektim.” Gülümsedim. “Şimdiye kadarki en iyi histi.”

“Güzel.” Enseme sıkı.

“*Pasha*'ya başka ne dediğini bilmem gerekiyor. Beni görmezden geliyor, oradan ayrıldığımdan beri telefonlarıma bakmıyor.”

Arturo dişlerini sıkıp gözlerini kaçırdı. “Ona senin daha iyisini hak ettiğini söyledim ve o da bunu kabul etti.”

Derin bir nefes aldım ve burun kemiğimde bir baskı oluşurken gözlerimi kapattım. “Buna hiç hakkın yoktu,” dedim. “Hiç hakkın yoktu, Arturo. Bu benim hayatım.”

“On sekiz yaşındasın Asya. O senden on beş yaş büyük!”

“Evet. Ve ben çoğu insanın hiç tecrübe etmediği zor zamanlardan geçtim,” dedim dişlerimin arasından. “Sanırım kendi adıma karar verme hakkını kazandım.”

Evet, bazen hâlâ giyeceklerimi ya da yiyeceklerimi seçme konusunda sorun yaşıyordum ama *Pasha* söz konusu olduğunda hiçbir şüphem yoktu.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu. “Ona geri mi döneceksin?”

“Sen her zaman benim ağabeyim olacaksın, Arturo. Seni koşulsuzca sevdiğimi biliyorsun.” Gözlerinin içine baktım. “Fakat ben *Pasha*'ya aşığım. Ve onunla olmak istiyorum.”

“Ona âşık olduğuna emin misin? Belki gelip geçici bir hevestir? Belki—”

Elimi kaldırıp onu susturmak için parmağımı dudaklarına koydum.

“*Pasha* beni bulduğunda harabeydim, Arturo. Hem ruhum hem de zihnim...parçalanmıştı. *Pasha* beni tekrar bir araya getirdi. Kalbim onu istiyor çünkü o bütün kırık parçalarımı bir arada tutan yapışkan. Lütfen, anlamaya çalış.”

Arturo dişlerini sıkarak bana baktı. “Ayda en az bir defa evine uğrayacağım. Habersizce. Eğer senin mutlu olmadığına inanmak için en ufak bir sebebim bile olursa o Rus’u öldüreceğim ve seni eve geri getireceğim.”

“Gerek kalmayacak.” Gülümsedim. “Onu seviyorum. Ben iyi olacağım, Arturo.”

Ağabeyim gözlerini kapattı ve isteksizce başını salladı.

BÖLÜM

yirmi üç

—••••• Asya —•••••

B AGAJ TESLİMİNDEN BAVULUMU ALDIM VE AİLELERİN, arkadaşlarının yolcuları beklediği varış alanına doğru yöneldim. Kostya'yı bulmam beş saniyeden kısa sürdü. Arka taraftaki sütuna yaslanmış duruyordu, birkaç kadın etrafında durmuş ağızları açık halde ona bakıyorlardı. Kostya geldiğimi gördüğünde bana doğru yürüdü ve çantamı elimden aldı.

“Doğrudan dövüşe mi gidiyoruz?” diye sordum, etraftaki insanlar yerine onun yüzüne odaklandım.

Havaalanında fark ettiğim şey, erkeklerin çoğunun gündelik kıyafetler giydiydi ama birkaçında takım elbise vardı. Artık takım elbiseli adamları gördüğümde kafayı yemiyordum ama yine de onların etrafında rahat hissetmiyordum. Tanrıya şükür ki Kostya kapüşonlu ve kot pantolon giyyordu.

“Evet.” Başını salladı ve çıkışa doğru yöneldiğinde onu takip ettim. “Ama yer konusunda hâlâ bilgi gelmesini bekliyorum.”

“Nerede yapıldığını bilmiyor musun?”

“Polis baskınlarından kaçınmak için sık sık yer değiştiriyorlar. Ve bu, sezonun son dövüşü olduğu için kesin yer maç başlamadan iki saat önce gönderilecek. Tek bildiğim şehrin güneyinde bir yerde olacağı.”

“Neden? Bu dövüşte özel bir şey mi var?”

Kostya dudaklarını ince bir çizgi haline getirecek kadar bastırdı ve başını sallayarak otoparka yöneldi. “Şuraya park ettim,” dedi göz temasını kaçırarak. “Acele etmeliyiz.”

“Kostya? Benden bir şey mi saklıyorsun?”

“Tabii ki hayır, tatlım.” Siyah bir sedana yaklaştı ve benim için yolcu kapısını açtı.

İçeri girmesini ve arabayı çalıştırmasını bekledim, sonra ona bakmak için döndüm. “Bu akşamki dövüşü bu kadar özel yapan ne?”

“İnternet sitesindeki son maçı izlemedin mi?”

“İzlemememi söylemiştin,” dedim. “İlk on maçı izledim ama devam edemeyecek kadar kötü hissettim. Sonuncusunun en şiddet dolusu olduğunu düşündüm.”

“Öyleydi.” Başıyla onayladı. “Ama atlamanı söyleme sebebim o değildi.”

“Nedendi o zaman?”

Kostya birkaç saniye sessiz kaldı, sonra derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Bence oraya varmadan önce izlemelisin, Asya. Böylece hazırlıklı olabilirsin.”

“Ne için hazırlıklı?”

Cevap vermeyince sırt çantamdan telefonumu çıkardım ve dövüş kulübünün internet sitesini açtım. Özel alana giriş yaptıktan sonra, *Pasha*'nın adını yazıp sayfanın en altına kaydardım. Daha önce atladığım videoyu seçip oynat tuşuna bastım. Diğer tüm kayıtlar gibi tepeden bir görüntüyle başladı, ardından dövüşçülere yaklaştı. *Pasha*'nın yüzü ekranı doldurduğunda göğ-

sümde bir sızı oldu. Sol gözü biraz şişmişti ve çenesinde büyük bir morluk vardı. Kamera tekrar geri çekildiğinde avucundan sağ ön kolunun ortasına kadar bir atel olduğunu fark ettim.

Çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma koydum. “Eğer yaralıysa dövüşmesine nasıl izin verildi?”

“Yeraltı dövüşlerinde kural yoktur,” dedi Kostya. “Ayakta durabildiği sürece dövüşebilir.”

“Ne oldu?” dedim boğuk sesle.

“Bundan önceki dövüşte bileğini burktu.”

“*Pasha* sağ elini kullanıyor. Burkulmuş bir bilekle nasıl dövüşebilir?”

“Doğaçlama yapıyor.”

Pasha'nın ve rakibinin karşı köşelerdeki yerlerini almalarını izledim. Cüsseleri aşağı yukarı aynıydı ancak diğer adamın önemli bir yarası yok gibi görünüyordu. Zil çalınca *Pasha* ve diğer dövüşçü kafesin ortasına yaklaştı. Birkaç dakika boyunca kenarlarda kalıp birbirlerinin etrafında dönerek ölçüp biçtiler. Sonra *Pasha* aniden sol elini rakibinin yanına salladı. Adam vuruştan kaçtı ve yumruğuyla *Pasha*'ya atılarak kafasına hedef aldı. *Pasha* eğildi ve bacağına yerden kaldırdı, ayağını adamın bileğinin arkasına geçirdi. Rakibi yere yıkılınca dirseğiyle karnına bir darbe indirdi. Adam kıvrıldığı anda *Pasha* sol yumruğunu adamın kafasına vurdu, sonra da onu tekmeledi. Ve tekrar. Her yere kan sıçradı, kırmızı lekelerle kaplı birkaç diş de vardı.

Seyircilerden bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi. *Pasha* ayağa kalktı, adamı ayak bileğinden tutup kafesin diğer tarafına çarptı. Dövüşçü yan yattı ve öylece kaldı. Kalabalık çılgına döndü. Kamera *Pasha*'ya odaklandı ama kafesin ötesindeki şık takım elbiseli adamların zıpladığını ve alkışladığını hâlâ görebiliyordum. Görüntü dövüşçülerden, kafesin üstüne monte edilmiş büyük ekrana kaydı. Bu sonraki maç için bir duyuruydu. Şu

anda gittiğimiz maçın. “Büyük Final” kelimelerinin altında kırmızı bir kafatası grafiği ve kırmızıyla yazılmış “Ölüm Maçı” kelimeleri vardı. Video sona erdi.

Telefonu kucağıma indirdim ve ön camdan ilerideki yola baktım.

“İyi misin, tatlım?” diye sordu Kostya.

“Hayır,” dedim başımı çevirip ona bakarak. “Ölüm maçı’ ne demek?”

Bakışlarını önümüzde koyu renkli bir kurdele gibi uzanan şeride odaklayıp direksiyonu sıktı. “Dövüş sadece dövüşçülerden biri öldüğünde sona erer demek oluyor.”

Takım elbiseli adamlarla ilgili sorunumu aştığımı sanıyordum.

Yanılmıştım.

Maçın gerçekleşeceği terk edilmiş fabrikaya adım attığımız anda olduğum yerde durdum ve ellerimi kendime doladım. Zincirlerle yapılmış kafes merkezde duruyordu ve alanın onda birinden fazla yer kaplıyordu. Diğer her yerde mekânı hıncahınç dolduran ve gruplar halinde ayakta durup sohbet eden insanlar vardı. Bu defa hiç sandalye yoktu. İçeride en az yüz kişi olmalıydı, çoğu erkekti. Bazıları Kostya ve benim gibi kot pantolon giyiyordu ama birçoğu şık kıyafetler içindeydi. Omurgamdan yukarı bir ürperti çıktı, arkama dönüp kaçma dürtüm çok güçlüydü. Ayaklarımı yerinde tutmak için tüm irademi toplamam gerekiyordu.

“Asya?” Kostya yanımdan konuştu. “İyi misin?”

Bir an için gözlerimi kapattım. “Evet.”

“İyi görünmüyorsun; tatlım. İstersen...?” Elini uzattı, omzuma koymak üzereydi ama hemen geri çekildim.

“Lütfen bana dokunma,” diye mırıldandım. “Ben...şu anda bununla başa çıkamam. Özür dilerim.”

“Gitmek ister misin?”

Başımı kaldırdığımda endişeyle beni izlediğini gördüm. “Kalıyorum.”

“Tamam. Biz burada, arkada kalacağız. Eğer gitmek istersen, sadece söyle. Olur mu?”

Başımı salladım ve bakışlarımı dövüş kafesine çevirdim. Videolardaki gibi yükseltilmiş bir platformun üzerindeydi. Siyah kumaş pantolon ve gömlek giyen bir adam içeri girdi ve maçın başlangıcını haber verdi ancak söylediği şeylere dikkatimi veremedim çünkü kafese giren dağ gibi adama dehşet içinde bakıyordum. Çıığığımı bastırmak için ellerimi ağzıma bastırdım.

“Hay sikeyim,” diye küfretti Kostya.

İkimiz de *Pasha*'nın kafesin içinde dolanan rakibine baka-kaldık, devasa kaslarını seyirciler için esnetiyordu. Bu zamana kadar gördüğüm her adamdan daha uzundu.

“Dövüşçülerin denk olması gerekmiyor mu?” diye fısıldadım. Adam *Pasha*'dan elli kilo kadar daha ağırdı.

“Burada değil.”

“*Pasha*'nın şansı ne?”

“Sakatlanmadan önce mi? Yarı yarıya.”

“Peki ya şimdi?” dedim.

“İyi değil Asya,” dedi ve bana baktı. “Hadi gidip dışarıda bekleyelim.”

Evet demeyi o kadar çok istedim ki. O canavar muhtemelen *Pasha*'yı öldürecek. Kostya'nın ses tonundan bunu duydum. İzleyebileceğimi sanmıyordum.

“Ben kalıyorum,” diye fısıldadığım anda *Pasha* kafese adım attı.

Gözlerim onu bulduğu anda tuttuğum gözyaşlarım patlayarak görüşümü bulanıklaştırdı. Elimin üstünü ısırardım, fiziksel

acı bir şekilde korku hissini ortadan kaldırabilirmiş gibi dişlerimi tüm gücümle derime gömdüm. *Pasha* kafesin ortasına yürüdü ve durdu, rakibini değerlendirdi. Onları karşılaştırmadan edemedim. *Pasha*'m uzun ve fazlasıyla kaslı bir adamdı ama önünde duran canavarla kıyaslandığında? Yüce Tanrım, *Pasha*'nın onu dövebilmesine imkân yoktu.

Hakem arkasına dönüp kafesten çıktı. Bir zil sesi geldi. *Pasha*'nın rakibi yumruğunu savurdu, kafasını hedef almıştı. *Pasha* eğildi ve sol ayağıyla adamın karnına tekme attı. Vahşi, hareket bile etmedi. Yumruğunu tekrar savurup bu defa *Pasha*'nın göğsünü hedef aldı. *Pasha* sağa atladı ama yeterince hızlı değildi, yan tarafına darbe aldı. Rakibinin ona yaklaşmasını izlerken nefes alamadım. Ancak canavar saldırmaya fırsat bulamadan *Pasha* üç yüz altmış derecelik bir dönüş yapıp topuğunu adamın ensesine indirdi. Fakat çenesine kocaman bir yumruk indiğinde saldırısı kısa kesildi.

Pasha'nın dizlerinin üzerine çökmesine şahit olurken dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Kan tükürdü ve ayağa kalkmak için harekete geçti ama canavar onu sırtından tekmeledi. Darbe öyle güçlüydü ki *Pasha* yüzüstü mata serildi.

“Ayağa kalk,” diye fısıldadım elime doğru.

Pasha'nın dirseklerine dayanarak kendini kaldırmasını izlerken kalbim göğsümü dövüyordu. Yapabilirdi. Yapabileceğini biliyordum. Neredeyse kalkmıştı ki rakibi tekrar yaklaştı ve böbreğine tekme attı. *Pasha* sırtüstü yuvarlandı, yan döndü. Yüzü kafes zincirlerine doğru dönüktü, tam önümüzdeydi. Kalabalık deliye döndü. Alkışlar, tezahüratlar ve bağırışlar sağır ediciydi. O lanet olası canavar kafeste yürüyüp gülerek seyirciye bir şeyler bağırdı.

Kalabalıktan birisi, “Bitir işini!” diye haykırdı.

Pasha'ya bakıp ayağa kalkmasını bekledim ama hareket etmeden orada uzanmaya devam etti. Ayağa kalkması gerekiyordu, yoksa adam onu öldürecekti. Kafese doğru fırladım.

Birkaç ses daha tezahürata katıldı. “Bitir işini! Bitir işini!”

İnsanlar birbirine çok yakın duruyordu, o yüzden öne ulaşmak için aralarından sıkışarak geçmek zorunda kaldım. Her yanımdan vücutlar bana değişiyor, kusmak istememe sebep oluyorlardı ama kendimi zorlamaya devam ettim.

“Bitir işini! Bitir onu!” korusu etrafımda çınlıyordu.

En sonunda kafese ulaştım ve gözlerim tekrar *Pasha*'yı buldu. Hâlâ yerde yatıyordu, yüzü bana dönüktü ama beni gördüğünü sanmıyordum.

Avazım çıktığı kadar, “*Pasha!*” diye bağırdım ve kafese atıldım.

“*Pasha!*” Bir kadın çığılığı kulağıma geldi.

Gözlerimi kırptım ve zincirden kafesin dışına tutunan kişiye odaklandım.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı, ağ gibi yapıyı parmaklarının arasında tutuyordu. “Lütfen!”

Gözlerimi kapattım. Sanki onu her gece rüyamda görmem yetmiyormuş gibi, şimdi gerçekten burada olduğunu hayal ediyordum.

“*Pasha!* Bana bak!”

Gözlerimi açtığımda hâlâ orada, sadece birkaç adım önümdedi. Eğer elimi uzatırsam, teli tutup sarsan parmaklarına dokunabilirdim.

“Lütfen, bebeğim! Ayağa kalk!”

Nefesim kesildi. “*Mishka?*”

Ben izlerken güvenlik görevlilerinden biri Asya’ya arkadan yaklaştı ve kolunu karnına dolayarak onu kafesten uzağa çekti. Asya metal ağı daha sıkı kavradı.

“O geliyor!” Asya inleyip arkamda bir yere baktı. “Ayağa kalk!”

Adam onu çekiştirmeye devam edip bir şeyler bağıyordu. Asya’nın parmakları tellerden kaydı. Güvenlik onu taşıyarak uzaklaşırken öfke göğsümde patladı. Ona dokunmaya cüret etmişti! Kirli ellerini benim kızımın üstüne koymuştu ve siktiğimin takım elbisesini giyyordu!

Karnımın üzerine yuvarlandım ve rakibimle yüzleşmek için ayağa fırladım. Minderin ortasında ayakta duruyor, bana bakarak çıkışımı engelliyordu. Ona doğru fırladım. Dirseğim diyaframına çarptığında ciğerlerindeki hava çıktı ve öne doğru eğildi. Kafasını tutup dizimi yüzüne geçirdim. Sendeledi. Sırtına atlayışım hızlı oldu. Kollarımı boynuna dolandığı anda boğazını sıktım, başının arkasına baskı uygularken aynı anda kolumu nefes borusuna bastırdım. Herif çırpınmaya başlayıp beni üstünden atmaya çalıştı. Boğazını sıkmaya devam ederken bacaklarımı karnına doladım ve topuklarımı kaburgasının altına gömüp tutuşumu sıkılaştırdım. Birkaç saniye daha çırpınıp dizlerinin üstüne düştü ve ben sırtına tutunmaya devam ederken yan şekilde devrildi. Sıkmaya devam ettim, boğazından gelen ısıklık seslerini dinliyordum. Nasıl oluyorsa, etrafımızdaki kalabalığın gürültüsüne rağmen duyuyordum. Vücudu gevşedi. Ve boynunu kırdım. Kalabalık çılgına döndü. Ayağa kalkıp kafesin çıkışına doğru koştum.

Güvenlik görevlisi Asya’yı hâlâ tutuyor ve arka tarafta üç eşkıyanın Kostya’yı tuttuğu yere doğru götürüyordu. Onlara doğru koşarken ağızımdan öldürücü bir hırıltı çıktı. İnsan denizi ikiye ayrılıp geçmeme izin verdi. Asya’yı tutan göt herife

ulaştığım anda parmaklarımı boğazına dolayıp sıktım. Asya'yı tutuşu gevşedi. Asya özgür kaldığı anda adamın boğazını bıraktım, ceketinin arkasından yakaladım ve yana doğru ittim.

Asya arkamdan, "*Pasha*," diye fısıldadı.

Yüzümü ona döndüm ve öylece baktım. Onu bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım ve burada olması, karşımda durması, içimi paramparça ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye kükredim. Ona tekrar bu kadar yakın olmak beni öldürüyordu.

Beni izlerken alt dudağı titriyordu. İnce boynuna bastıracağı eli titriyordu. Bakışlarını gözlerimde tutmaya çalışıyordu ama gözleri birkaç saniyede bir yana kayıyordu. Bakıp durduğu sol tarafa doğru bir bakış attım ve seyircilerden bazılarının yaklaştığını, birkaç adım ötede durduklarını fark ettim. Çoğu iyi giyimli adamlardı. Takım elbiseleri ve sikik kravatlarıyla!

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandım ve bir adım yaklaşip onu kollarıma aldım, kalabalığı görmesini engelledim. "Hadi dışarı gidelim. Olur mu?"

Başını yukarı kaldırdı ve bir saniyelik tereddütten sonra avuçlarını göğsüme koydu. Gözlerimi yumdum ve derin nefes aldım. Bana dokunması, bu kadar yakın olmak, tekrar uzaklaşmasını ve onu öptüğünü gördüğüm o süslü orospu çocuğunun kollarına geri dönüşünü izlemek zorunda olacağımı bilmek çok zordu. Fakat bencil bir piç olduğuma zaten karar vermiştim ve kısa bir süreliğine olsa bile, onu tekrar kollarımda hissetmek için bu fırsatı kullanacaktım.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Atlamak ister misin?"

Ellerini göğsümden yukarı çıkarırken yüzüne yayılan gülümseme kalbime giren bir bıçak gibi hissettirdi. Eğilip onu kucağıma aldım. Asya daha önce pek çok kez yaptığı gibi kollarını boynuma doladı.

Omzumun üzerinden hâlâ Kostya'yı tutan adamlara, "Bırakın onu," dedim ve Asya'yı dışarı taşıdım.

—••••• Asya •••••

Kokusuna doyamıyordum. Evet, ter ve kan da vardı ama onların altında mutlulukla bağdaştırdığım kokusu vardı. Güvenlikle. Sevgiyle. Evle. *Pasha*'yla. Bacaklarımı ve kollarımı daha çok sıkarak yüzümü boynuna gömüp derin nefes aldım. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

Arkamdan bir arabanın kapısı kapandı ve *Pasha*, Kostya'nın sedanının arka koltuğuna geçti. Otursa da onu bırakmayı reddettim ve kendimi göğsüne daha sıkı yapıştırdım. Ellerimi ensesinden yukarı çıkardım ancak orada koyu sarı tutamlar yerine avucuma sürten kısa kıllar buldum.

"Neden saçlarını kazıttın?" diye sordum kulağına ve boynunun kenarına bir öpücük kondurdum.

"Çünkü dövüş sırasında birisi bunu koz elde etmek için kullanabilirdi," diye soğuk bir cevap geldi.

Ellerimi *Pasha*'nın boynundan çektim ve ona bakmak için geriye çekildim. Sol eli sırtımdaydı, tişörtümün kumaşının üstünden beni okşuyordu.

"Neden buradasın, Asya? Seni Kostya mı zorladı?"

"Hayır," dedim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Beni buraya getirmesi için Kostya'yı ben zorladım."

"Neden?"

Hüzünlü gri gözlerine baktım ve öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ağzı gergin bir çizgi halindeydi, karşılık vermedi. "Çünkü seni seviyorum," dedim sert dudaklarına karşı.

Pasha'nın vücudu altımda sertleşti. “Erkek arkadaşına ne oldu?”

“Ne erkek arkadaşı, bebeğim?”

“Yalan söylemene gerek yok. Biliyorum.”

Kucağında doğrulup şaşkınlıkla ona baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Dişlerini gıcırdattı. “Geçen ay seni görmeye geldim. İkinizi evinin önünde öpüşürken gördüm, *mishka*.”

Bu da neydi? Saçmalık. New York'a döndüğümünden beri ilk kez bugün evden çıkmıştım. Biriyle görüşmek ya da bir yere gitmek gibi bir arzum olmamıştı. Tabii eğer...

Başımı iki yana salladım ve çantama uzanıp telefonumu çıkardım. “Beni' öperken gördüğün adam bu mu?” diye sordum ve ekranı ona çevirdim.

Pasha telefona baktı, sonra elimden aldı ve ekrandaki resme daha yakından baktı. “Burada saçların daha kısa.” Başını kaldırıp bana baktı ve bir tutam saçımı parmaklarının arasına aldı. “Ve seni gördüğümde daha kısaydı.”

“Gördüğün kadın Sienna'ydı. Kız kardeşim.” Gülümsedim. “Biz tek yumurta ikiziyiz. Bahsettiğimi sanıyordum.”

Pasha saçımı bırakıp ensemden tuttu. “Sen değil miydin?”

“Tabii ki ben değildim. Senden başka bir erkeğe dokunmanın düşüncesini bile midem kaldırmıyor.”

Çenesi kasıldı, alnını benimkine dayadı.

“Kalıyorsun,” dedi. “Bencil olduğumu biliyorum. Ve daha iyisini hak ettiğini de biliyorum. Ama gerçekten sikimde değil, Asya. Kalıyorsun. Eğer birisi seni benden almaya çalışırsa o kişiyi oracıkta öldüreceğim.”

“Eğer bir daha telefonlarıma cevap vermezsen sana neyin çarptığını bilmeyeceksin.”

Pasha dudaklarını benimkine yapıştırdı. Elini yüzümün yan tarafına koyup nasırlı parmaklarıyla yanağımı okşadı. Sırtımdaki koluyla belimi sıktı, neredeyse beni eziyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırardım, sonra öpe öpe çenesinden boynunun yanına doğru ilerledim ve tekrar kokusunu içime çektim. İstediyimi alınca ağızına geri dönüp dudaklarının benimkileri yutmasına izin verdim. Paylaştığımız diğer öpüşmelere hiç benzemiyordu. Sevgi. Öfke. Acı. Pişmanlık. Özlem. Şifa. Çok fazla ve aynı zamanda, yetersizdi.

Kostya şoför koltuğundan, “Nereye aşk kuşları?” diye sordu.

“Eve,” dedi *Pasha* dudaklarıma karşı.

“Eve.” Başımı salladım.

Pasha beni apartmana doğru taşırken, “Yürüyebilirim,” dedim. Bütün yol boyunca kucağından kalkmama izin vermemişti.

“Biliyorum. Ama seni bırakmayacağım,” diyerek yedek anahtarı almak için lobideki güvenlik görevlisine yaklaştı. Zavallı adam *Pasha*'yı sadece dövüş şortuyla görünce şok olmuş gibi göründü, her tarafı kan içindeydi, ayakları çıplaktı ve ben ona tutunuyordum.

Pasha'ya daha sıkı sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm, dairesine varana kadar orada kaldım. Beni doğrudan odasındaki banyoya taşıyıp lavabonun yanında indirdi.

“Duş almam lazım,” dedi.

“Tamam.” Başımı sallayıp gözlüğümü çıkardım ve kıyafetlerimin kalanını çıkarmaya devam ettim. *Pasha* şortunu ve baksırını çıkardıktan sonra sol elindeki bandajı çözmeye başladı. Yaklaşıp işi devraldım, altındaki kanlı eklemleri ortaya çıkardım.

“Dövüşmeye devam edecek misin?” diye fısıldadım, yaralı derisini okşadım. “Senin tekrar o kafese girmeni izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum, *Pasha*.”

Yanağımı kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. “O zaman girmem.”

Başımı salladım ve sağ elindeki atele baktım. “Onu ıslatabiliyor musun?”

“Hayır,” dedi ve açtı.

Ateli çıkardığında elinin üzerinde yeni bir dövme olduğunu fark ettim ama detaylıca bakacak zamanım olmadı çünkü belimden kavrayıp beni duşakabine taşıdı.

“Dur da yüzünü göreyim.” Eğilmesi için elimle işaret ettim. *Pasha* tepe duşunu açtı ama eğilmek yerine önümde dizlerinin üzerine çöktü. Su üzerine yağıyordu, minik damlalar morarmış yüzünden aşağı kayıyordu. Berbat görünüyordu.

“Neden yaptın bunu?” diye sordum. Parmaklarımın ucunu yüzünün etrafına dağılmış kesiklerde ve morluklarda gezdirdim. “Neden onca yıldan sonra dövüşmeye geri döndün?”

“Eğer kafama yeterince darbe yersem seni unutacağımı umdum. İşe yaramadı, *mishka*.”

“Güzel.” Raftan sabunu alıp ellerimi köpürttüm.

Pasha eğildiği yerden kıpırdamadı, yüzünden kanı ve kiri temizlerken sadece başını kaldırıp beni izledi. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştım, özellikle de çenesindeki ve gözünün altındaki morluklara. Yüzüyle işimi bitirdiğimde kısa saçlarına geçtim.

“Şimdi sıra diğer yerlerde,” dedim.

Ayağa kalkıp göğsünü ve sırtını yıkamama izin verdi. Orada daha fazla morluk vardı; yanında, karnında ve biraz da sırtında. Dövmelerin altından bile belli oluyordu.

“Tanrım, bebeğim.” Avucumu karnının üzerindeki kötü görünen bir morlukta gezdirdim.

Kolları biraz daha iyi durumdaydı. Sol kolunu yıkayıp sağa doğru geçtim, kol kaslarından başlayıp hafifçe şişmiş bileğine doğru indim. Derisini dikkatlice köpürttüm, sonra elini suyun altına tutup köpüklerin yıkanıp gitmesini ve yeni dövmeyle açığa çıkarmasını izledim. Siyah mürekkeple yapılmış, dikenlerle kaplı bir dalın görüntüsüydü, keskin dikenleri her yöne bakıyordu. Üzerinde kırmızı bir kuş uçuyordu, kabarık kanatları genişçe açılmıştı. Aynı anda hem güzel hem de hüznüydü. Parmağımın ucunu tasarımın üstüne koyup kuşun şeklini takip ettim.

“O sensin,” dedi *Pasha* ve diğer elinin tersiyle yanağımı okşadı.

“Kuş mu?”

“Evet.”

Dövmeden başımı kaldırdım ve gözlerinin beni izlediğini gördüm. “Sadece bir kuş var,” dedim. “Sen neredesin?”

“Orada değilim. Sadece sen varsın.”

“Neden?”

Kulağıma fısıldamak için eğildi. “Çünkü sen uçup gittikten sonra benden geriye hiçbir şey kalmadı, *mishka*.”

Gözlerimi sımsıkı kapattım ama yaşlar yine de kaçtı. Duştan akan su üzerimize dökülüyor, bana tamamen giyinik halde duşakabine girdiği günü hatırlatıyordu. Kollarımı boynuna doladım ve yanağımı yanağına dayadım. “Beni itmemeliydin.”

“Biliyorum.” Kolunu daha sıkıca dolayıp beni resmen ezdi. “Senin için daha iyi bir şey istedim.”

Elimi bedenlerimizin arasında gezdirip parmaklarımı sert uzunluğunun etrafına doladım. Onu okşamaya başladığım an, daha da şişti. “Benimle gel,” dedim elini tutarak. Onu duştan çıkardım ve yatak odasında beni takip etti. Yatağa ulaştığımızda onu göğsünden hafifçe itip yatırdım.

“Senden daha iyisi yok, *Pasha*,” dedim yatağa çıkarken, bacaklarının üstüne bindim. “İstediğim tek adam sensin.”

Aletini elime alıp ucunu yalamak için eğdim. *Pasha*'nın eli yukarı fırladı ve bir avuç saçımı yakaladı.

Ben önce yavaşça, sonra daha hızlı emerken saçımı kavrayışı daha da sağlamlaştı. Nefes alıp verışı zorlaştı, o yüzden yalamaya geçtim. Onun çözüldüğünü gördükçe göğsüme yayılan bu sevinç hissini seviyordum. Bir adama oral seks yapmaktan keyif alacağımı ya da bunun beni bu kadar tahrik edeceğini hiç düşünmedim. Fakat bu benim *Pasha*'mdı. Ve onunla her şeyi yapmak istiyordum. Onu tekrar ağzıma aldım, alabildiğim kadar derine ve sıcak menisi boğazımdan aşağı patlarken inledi. Hepsini yuttum.

Üstüne çıktığımda göğsü hızla şişip iniyordu. Eli hâlâ saçlarımdaydı, can simidiymiş gibi tutunuyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım, “çok fazla.”

Bir an için bana bakakaldı, sonra dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. “Emin misin, Asya?”

“Eminim.” Eğilip dudaklarımı alnına değdirdim. “Bunu kendin göremiyor musun?”

Saçımı bıraktı, avucunu boynumdan kaydırıp yanağımı avuçladı ve başımı yukarı kaldırdı. Gülümsediğini görmeyi bekliyordum ama yüz ifadesi ciddiydi.

“Daha çok gençsin bebeğim,” dedi başparmağıyla yanağımı okşarken. “Ya yol boyunca biriyle karşılaşırsan ve bunun... bizim...senin için uygun olmadığına karar verirsen? Senin tekrar çekip gitmeni izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum, *mishka*.”

Bir dakika boyunca ona baktım, dümdüz olmuş dudaklarını, yamuk burnunu ve bazen sözlerinden daha fazla şeyler söyleyen metalik gri gözlerini inceledim.

“Senin için aşk ne, *Pasha*?” diye sordum ve parmaklarımın tersini yüzünden aşağı indirdim.

“Asla yeterince yakın olamama hissi.” Diğer elini enseme koyup hafifçe sıktı. “Seni alıp göğsümün içine sokmak istiyorum, böylece her zaman benimle olursun. Zarardan uzak olursun. Sadece benim. Sonsuza dek.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dudaklarını benimkilere yapıştırarak beni susturdu.

“Seni deliler gibi seviyorum Asya,” diye fısıldadı, “ve gerçekten emin olmana ihtiyacım var. Lütfen.”

Alt dudağınımı ısırdım, sonra öpücüklerimi boynuna ve kalbine ulaşana kadar indirdim. Kalbinin çılgınca çarpışını hissedebiliyordum. Kalbinin üzerine son bir öpücük daha kondurup üstünden kalktım ve gardırobuna doğru gittim. Çekmeceyi açıp parmaklarımı düzgünce katlanan kravatların üzerinde gezdirdim ve koyu bordo renkli olanı buldum. Tam olarak kırmızı değildi ama yeterince yakındı. Onu alıp yatak odasına geri döndüm. Yatağa doğru yürürken *Pasha*'nın gözleri beni takip etti, bakışları tuttuğum kravattaydı.

“*Mishka?*” Doğrulup yatağın kenarına oturdu. “Ne yapıyorsunuz?”

“Sana aşkın benim için ne demek olduğunu göstermek istiyorum.”

Bacaklarının arasına geldim ve elini tutup göğsümün üzerine, kalbimin tam üstüne koydum. “Kravatlar yüzünden neden çıldırdığımı bana hiç sormadın. Müşterilerden birisi beni becerirken kravatı boğazımı sıkmak için kullandı. O gece öleceğimi düşündüm,” dedim ve kravatı tutan elimi kaldırdım, sonra ipek kumaşı boynuma taktım.

“Asya, hayır.” *Pasha* kravata uzandı ama parmaklarını tuttum, avucunu tekrar göğsüme koydum.

“Kalbimin normalden daha hızlı attığını hissedebiliyor musun?” Elini biraz yukarı ve sola doğru hareket ettirdim. “Hayır. Nefes alışım düzensizleşiyor mu? Hayır.”

Boştaki elimle kravatın önümde gevşekçe sarkan tarafını tuttum, boynuma iki defa sardım ve diğer ucunu, *Pasha*'nın köprücük kemiğimde duran eline sıkıştırdım.

“Geçen hafta Arturo'nun kravatına yardım etmeye çalıştım. Arturo'ya tapıyorum ve bana zarar verecek bir şeyi asla yapmayacağını biliyorum. Ellerim o kadar çok titredi ki kendisinin yapmasını söyledim.” Gözlerimi kaldırıp *Pasha*'ya baktım. “Şu anda ellerimin titrediğini görüyor musun?”

“Hayır, bebeğim,” dedi boğuk bir sesle.

“Her bir parçam sana âşık, *Pasha*. Bedenim. Zihnim.” Parmaklarını kravatın ucuna doladım ve elimi elinin üzerinde tutarak kravatı çektim. İpek kumaş boynumda gerildi. “Bilinçaltım bile bu sevginin ne kadar büyük ve koşulsuz olduğunu biliyor. Yani, evet. Eminim.”

Elini serbest bıraktım ve o kravatı boynumdan çıkarırken gözlerine baktım. Yavaşça yaptı, kumaşı çekmemeye dikkat etti ve sonra da yere fırlattı.

“Zaten bunların hepsinden kurtulacağım.” Uzanıp beni kollarının arasına aldı, sonra da yatağın üstüne attı.

Yatakta iki defa zıplarken güldüm. *Pasha* yatağa çıktı ama üzerime uzanmak yerine ayak bileğimi kavradı ve bacağıma ağzına doğru kaldırıp ayak parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Kıkırdayıp bacağıma çekmeye çalıştım ama tutmaya devam etti.

“Dur!” diye feryat ettim.

“Yok öyle bir şey,” diye mırıldandı ve dudaklarını ayağımın üstüne kadar hareket ettirdi.

Dudakları iç taraftaki aşırı hassas noktayı bulduğunda diğer ayağımı onun göğsüne koydum ve itmeye çalışsam da başarısız oldum. “Gıdıklanıyorum. *Pasha*! Hayır, orası olmaz!”

“Her yer, *mishka*. Bütün vücudunu öpücüklerle kaplamayı planlıyorum. Her gün.”

Bacağımdan içime doğru bir öpücük çizgisi izledi. Nazikçe öptüğünde sıcak nefesini hissettim, sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüp klitorisimi emdi. Elini bacaklarımdan yukarı doğru kaydırıp kalçamın altına soktu ve popomu tutup kaldırdı. Nefesimi tutarak tepemdeki yatak başını kavradım, o dilini içime kaydırırken canım pahasına tutunuyordum. Bacaklarım ve kollarım sanki ateşten yanıyormuşum gibi titriyordu. Zihnim bomboş kaldı, sadece dilinin üzerimdeki hissine odaklandı. Aniden ağzı yok oldu ama bir saniye sonra içime girdiğini hissettim. Daha tamamen içimde bile değildi ama çoktan boşalmaya yakındım.

Pasha'nın eli enseme kavradı. Gözlerimi açtığımda onu üzerimde dururken buldum, çok iri ve tüm o dövmeleriyle çok vahşi görünüyordu. Benim dağ kralım. Hem içiyle hem de dışıyla en güzel adamdı.

Gözlerimi *Asya*'nın gözlerinden ayıramadım. Beni adeta tutsak almışlardı. Benim olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Yavaşça içinden çıktıktan sonra tekrar içine daldım, mümkün olduğunca derine. Dudaklarından minik bir inilti çıkarken narin kolları tepesindeki başlığı kavrarırken gerildi. Çıkardığı sesler bağımlılık yapıcıydı. Tekrar içinden çıktım, kolumu dolayıp onu çevirdim.

“Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi,” dedim kulağına ve kulağın memesini öptüm, “açıklayacak kelimelerim olsaydı.”

Avuçlarımın sırtından aşağı kaymasına izin verirken omurgası boyunca, kığına kadar öpücükler kondurdum. Derisi öyle yumuşaktı ki gerçek dışı geliyordu ve dişlerimi diri kığına geçirirken ufak bir pişmanlık sızısı hissettim. Sonra o noktayı öptüm ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirip içine daldım, her nefesinin ve inleyişinin tadını çıkardım. Sol elimi daha aşağı indirip bacaklarının arasına soktum ve klitorisyle oynadım. Sağ avucum omurgası boyunca yukarı doğru kayarken dokunuşumun altında titriyordu. Keşke her yerine aynı anda dokunabilseydim. Birkaç girişimde sabit bir hızla girdim, sonra tempomu artırdım. Asya başını yastığa eğdi ve kığını daha yukarı kaldırdı.

“Daha sert,” diye haykırdı ve tekrar yatak başını kavradı.

Kalçalarını kavrayıp kendimi daha derine ittim. Duvarları aletimin etrafında kasıldı, boşalırken adımı inlediğini duyduğumda direncim koptu. Ele geçirilmiş bir adam gibi içine daldığımda yatak başı duvara çarptı.

“Benim misin, *mishka*?” dedim itişlerimin arasında. Söylediğini duyma ihtiyacım beni deliye çeviriyordu.

“Daima,” diye soludu.

Hayatımda dilediğim bir sürü şey vardı ama hiçbiri onun benim olmasıyla kıyaslanamazdı. Ona sahip olduğum sürece başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

“Benim!” Kükreyerek dölümü içine boşalttım.

Asya’yı kendime daha fazla çekip üstüne yorganı örttüm. Oda sıcaktı ama üşümesinden hep endişe ediyordum. “Ailen burada olduğunu biliyor mu?”

Boynuma doğru, “Evet,” diye mırıldandı.

“Peki eve dönmeyeceğini biliyorlar mı?” diye sordum.

Bu andan korkuyordum. Ağabeyiyle kavga etmek istemiyordum ama onu benden tekrar almasına izin vermeyecektim. Eğer anlamasını sağlamak için onu dövmem gerekecekse de öyle olacaktı. Ancak ya Asya onlardan ayrı kalmayı kaldıramazsa ne yapacaktım?

“Benim sadece bir evim var.” Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı ve gülümsedi. “Sensin. Artık benim evim sensin.”

O anda göğsümde bir şeyler oldu. Kalbim küt küt attı ve sonra bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. Çıkıntılı kenarlar sonunda birbirine tam olarak uyuyordu.

BÖLÜM

Yirmi Dört

Asya

MUTFAK DOLABINDAN KÂSELERİ ÇIKARIRKEN ENSEME bir öpücük kondu. “Sana bir şey aldım,” dedi *Pasha*.

Arkama döndüm ve kollarında tuttuğu kutulara şaşkınlıkla baktım. “Yeni tahıl gevrekleri mi?”

“Evet.” Gülümsedi ama temkinli görünüyordu, kutuları tezgâhın üzerine koydu. Toplamda beş taneydi.

“Şey... tamam.” Güldüm. “Sen seçmek ister misin?”

“Hayır. Senin seçmeni istiyorum.” Kutuların mükemmel bir sırada olduğundan emin oldu ve bana baktı. “Hangisi?”

Gülüp gevrek paketlerine baktım. Artık karar vermede nâdiren sorun yaşıyordum ama yine de zaman zaman pratik yaptığımızdan emin oluyordu. *Pasha*'nın bana yardım etmeye devam edişi harikaydı. Hatta doktorun tavsiye ettiği psikiyatristle görüşmem için bile beni ikna etmişti ve o kadın da gerçekten

harikaydı. Seanslarımız zor geçiyordu ama onun ilgisini ve desteğini takdir ediyordum.

Uzanıp kuru çilekli kutuyu aldım.

“Bu senin işine gelir mi?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Evet.” Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Şimdi aç şunu.”

Başımı iki yana sallayarak kutuyu açmaya başladım, neden mısır gevreği için yaygara kopardığını merak ediyordum. Tepesini yırtıp torbayı çıkarmak için elimi soktuğum sırada parmaklarım sert ve kadifemsi bir şeye değdi. Ufak, kırmızı kutuyu çıkarırken kalp atışlarım normalin üç katına çıktı.

Mücevher kutusuna bakarak, “*Pasha?*” dedim zorlanarak. “Bu ne?”

“Bilmem. Hadi bakalım.” Kutuyu elimden alıp açtı.

Altın bir yüzük çıkarırken ona bakakaldım. Parlak kesimli, sarı elmastan bir yüzük tepe lambalarının altında parladı. Parmaklarımin ucuna bir öpücük kondurmak için elimi kaldırdığımda elim hafifçe titriyordu.

“Benimle evlenir misin, *mishka?*”

“Evet,” diye fısıldadım.

Pasha gülümseyip yüzüğü parmağıma kaydırды. Burnumu çekip kollarına atladım, yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

“Yanlış kutuyu seçseydim ne yapacaktın?” diye sordum.

“Sen asla yanlış seçemezsin, bebeğim.”

“Çıtır mısır gevreğini alabilirdim.”

Kahkaha atarken sırtımı okşadı. “Çıtır gevrekten nefret edersin.”

“Evet ama ya bir kez daha denemeye karar verseydim?”

Omzunu silkti.

Geriye çekildim ve kafamda bir farkındalık oluşurken ona baktım. “Yapmadın.”

“Ne?”

Gözlerimi ona diktim. “Beni indir.”

“Niye?”

“Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.”

Ayaklarım yere değdiğinde diğer dört mısır gevreği kutusunun sıralandığı tezgâha doğru döndüm. İlkin aldım, ballı olandı, onu açtım. Gevrek paketinin üzerinde kırmızı kadifeden bir kutu duruyordu. Onu açtığımda, beyaz ipek minderin üzerinde parmağım-daki yüzüğün bir benzerini buldum. Mücevher kutusunu adanın üzerine bıraktım ve sonraki gevrek kutusuna geçtim. Ve sonraki.

Çıtır gevrek kutusunu en sona bıraktım. Çıtır olanı asla seçmezdim, *Pasha* bunu çok iyi biliyordu ama açtığımda onun içinde de bir mücevher kutusu buldum. Tezgâhta diğer kutuların yanına koydum. Her birine bir yüzük saklamıştı.

Pasha arkamdan yaslanırken belime dolanan kolları hissettim ama arkama dönmedim. Gözlerimi aynı yüzüklerin bulunduğu fazladan dört mücevher kutusundan ayıramıyordum.

“Neden?” diye fısıldadım.

Karnımdaki kolları daha sıkı tuttu. “Çünkü anlamana ihtiyacım vardı.”

“Neyi, *Pasha*?”

“Bana göre, sen asla yanlış bir karar veremezsin, bebeğim.” Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Bu sadece mısır gevreği seçmek olsa bile.”

Bir ay sonra

“Ya çıldırırsam?” diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

Sienna bağlamama yardım ettiği ayakkabıdan başını kaldırıp baktı. “Çıldırılmayacaksın, Asya.”

“Evet, biliyorum...” Elimi kaldırıp tırnağımı ısırđım. “Ama ya çıldırırsam? Orada nereden baksan...iki yüz insan var.”

Sienna ayağı kalkıp elimi ağzımdan çekti ve omuzlarımı tuttu. “Çıldırılmayacaksın. Oraya çıkacaksın, sevdiğin ve sana deli olan adamın yanında durup hayatının en güzel gününü geçireceksin.”

“Biliyorum ama...”

“Biliyor musun, düşünüyordum da,” dedi. “*Pasha*’yla çocuk sahibi olmaya karar verdiğinizde isimlerini benim seçmeme izin vermeye ne dersin? Teyzeleri onların çok özel olduğundan emin olacak.”

Kız kardeşime dehşet içinde baktım. Çocuklarımla isimlerini seçmesine asla izin vermezdim. Eğer verirsem çocukların isimleri çikolata ya da şeker markalarından biri olurdu. Ya da daha kötüsü.

Sienna bana bakıp sırtıttı. “Rahatla.” Kıkırdadı. “Sadece şaka yapıyorum. Ama itiraf et, o insanların önüne çıkmak şimdi o kadar da korkutucu değildir.”

Alayla güldüm. “Kesinlikle değil.”

“Her şey iyi olacak. Merak etme.”

Elbisemi bilmem kaçınıcı kez düzelttim. “Belki beyaz bir elbise seçmeliydim. Ya insanlar—”

“Bu senin düğün günün. Ne sikim istersen onu giyersin, Asya.” Parlak sarı, dantelli elbiseme baktı ve sırtıttı. “Elbisene bayıldım! Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyorsun.”

“Sence *Pasha* beğenir mi?”

Sienna yüzümü ellerinin arasına alıp yaklaştı. “O adam sana saçma bir seviyede âşık, oraya mutfak beziyle girsen bile seni gözleriyle yiyip bitirirdi.”

Kahkaha attım. “Evlendiğime inanamıyorum.”

“Ben de, tatlım.” Burnunu çekti. “Gel hadi. Arturo bekliyor. Makyajımı da mahvediyorum.”

Sienna odadan çıkarken elimi sıkıca tuttu ve otelin koridorundan aceleyle geçip sondaki büyük ahşap kapıya, Arturo'nun beklediği yere gittik. Beni ağabeyimizle bırakıp düğün salonuna girdi, kapıyı arkasından çekip kapattı. Birkaç saniye sonra, bir melodinin ilk notaları kulağıma geldi.

Düğün marşı değildi.

“Hazır mısınız?” diye sordu Arturo.

Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak başımı salladım.

Önümüzdeki kapı yavaşça açılırken müzik daha da yükseldi.

Ay Işığı Sonatı çalıyordu. Salona adım attık.

Pasha mihrapta duruyordu, gözleri benimkilerde takılı kaldı, her adımımızı takip ediyordu. Arturo beni ilerletirken bir şeyin yolunda gitmediği düşüncesi aklımdan geçiverdi. Sinirlerim haşat olduğu için varış noktamıza ulaşınca kadar anlamamış olmam şaşırtıcı değildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. *Pasha* siyah bir kot pantolon ve siyah tişört giymişti. Takım elbise giymesinin beni rahatsız etmediğini biliyordu, öyleyse neden kot pantolonla gelmişti? Başımı ağabeyime çevirdim, gözlerimi kot pantolonu ve Henley tişörtünün üzerinde gezdirip yüzüne ulaştım.

“Düğün için kıyafet kurallarını senin Rus ayarladı,” dedi yürümeye devam ederken.

Derin bir nefes aldım ve solumuzda oturan misafirlere baktım. Kalbim göğsümde çırpındı. Sağ tarafa da baktım. Aynıydı. Her erkek kot pantolon giyyordu, üzerlerinde de ya uzun kollu ya da kısa kollu tişörtler vardı. Hatta ön sırada karısıyla oturan Don'umuz bile. Hayatım boyunca Salvatore Ajello'yu hiç tişörtle görmemiştim. Aslında, kimsenin de gördüğünü sanmıyordum. Belki karısı hariç.

Gözlerimi tekrar *Pasha*'ya çevirdim ve gülümsediğini gördüm, artık gözyaşlarımı tutamadım. Yanaklarımdan dökülmelerine izin verdim ve ağabeyim beni müstakbel kocama teslim ederken kocaman gülümsedim.

Pasha elimi ağzına doğru kaldırıp parmaklarıma bir öpücük kondurdu. “Her şey yolunda mı *mishka*?”

“Evet,” dedim, “her şey mükemmel, *Pashenka*.”

Büfede ilerlerken Arturo'nun telefonu çaldı. Yan tarafa dönüp servis kaşığına yanımda duran yaşlı adama uzatırken, Arturo'nun sesindeki gerginliği fark ettim.

“Nasıl oldu da hiçbir şey bulamadılar? Aylar oldu.”

Bir süre hattın diğer ucundaki kişiyi dinledi, sonra şakaklarını sıktı. “Pekâlâ.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Rocco'nun evinin neden o şekilde yandığına dair hâlâ bir ipucu yok ama raporda gaz sızıntısından şüphelenildiği yazacak. Her şey tam anlamıyla küle döndüğü için hiç kalıntı bulunamadı ve bina da çöktü. Sinyal kesilmeden önceki son görüntülerine göre, Rocco, Ravenna ve Alessandro içerideydi. Başka kanıt olmadığı için soruşturmayı kapatıp üçünü ölü ilân edecekler.” Telefonu cebine koyup omzunun üzerinden baktı. “Patrona söylemem lazım.”

Uzaklaşan Arturo'nun arkasından bakıyordum ki yanımdan bir kıkırtı sesi duydum. Yanımda duran gri saçlı adama baktım. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken tabağına et dolduruyordu. Derdi neydi böyle? Üç insan ölmüştü ve bunu komik mi buluyordu?

“Hay sikeyim Albert! Bitti mi?” Diğer taraftaki iri, sarışın adam onu dirseğiyle dürttü. Sanırım adı Sergei’ydi. “Yürüsene be adam, burada yemek yemek isteyen başka insanlar da var. Neden sırtlan gibi kıs kıs gülüyorsun?”

“Sebebi yok.” Yaşlı adam başını iki yana salladı ve sessizce bir şarkı söyleyerek uzaklaştı. Söylediği şey sanki...Lady Gaga’nın *Poker Face* şarkısıydı.

SON SÖZ

... Asya ...

Beş yıl sonra

BİR İKİ. ÜÇ. ELİMDEKİ PLASTİK ÇUBUĞA BAKARKEN aklımdan saydım. Küçük ekranında bir kırmızı çizgi belirdi. DÖRT. BEŞ. ALTI. Sadece tek çizgi.

Klozetin kapağına oturup tavana baktım. Konservatuardan mezun olduktan sonra cinsel istismara uğramış kadınlara ücretsiz piyano dersleri vermeye karar vermiştim. Müziğin, onların iyileşmesine yardımcı olacağını umuyordum. Dün sonraki randevularımı gözden geçirirken reglimin bir ay geciktiğini fark etmiştim. Okulu bitirdiğimden, *Pasha*'yla birlikte aile kurmaya başlamak için doğum kontrol haplarını bırakmaya karar vermiştik. Ondan sonra aylık döngümün düzensizleşeceğini biliyordum, o yüzden bir regli kaçırmanın hamile olduğum anlamına gelmediğini biliyordum. Yan etki falan da olabilirdi.

"Asya?" *Pasha*'nın sesi banyo kapısının diğer tarafından geldi.

"Negatif," dedim kendimi soğukkanlı göstermeye çalışarak. Hayal kırıklığımı gizlemek için. Gizliden gizliye pozitif olmasını umuyordum. *Pasha*'nın bebeğine sahip olma fikri bile sevinçten çığlık atmak istememe sebep oluyordu. *Pasha*'ya hamilelik testi

yapmam gerektiğini söylediğimde ona sarılmış yatıyordum. Vücudu bir an hareketsiz kalmıştı ve sonra beni vücuduna öyle sıkı sarmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum.

Kapı açıldı ve *Pasha* banyoya girdi. “Sorun yok.” Yanağımı okşayıp testi elimden aldı. Yüzündeki ifade rahatlamış görünse de gözlerinde gördüm; o da umut etmişti.

“Hâlâ gençsin. Hem...” Elindeki plastik çubuğa baktı ve gerildi. “*Mishka*. Kaç çizgi olmalı?”

“Bir. Negatif demek oluyor.”

“Ama burada iki tane var.”

Tuvaletten atlayıp testi elinden kaptım. “Ama bir tane vardı. Kutuyu versene!”

Pasha kutuyu bana uzattı ve çabucak talimatları okuyup en az beş dakika beklemem gerektiğini söylediği kısma geldim. İlk okuduğumda beş saniye yazdığını sanmıştım.

“Pozitif,” dedim ve *Pasha*'ya baktım. Bana dikkatle bakıyordu. “Bebegimiz olacak.”

Gözleri yavaşça göğsümden karnıma doğru kaydı. Derin bir nefes aldı ve kendini önümde dizlerinin üzerine bıraktı. Bluzumun kenarını tutarken büyük elleri titriyordu, yukarı doğru itti ve karnımı öptü. Sonra yanağını karnıma koyup kollarını etrafıma dolayıp bir ninni mırıldanmaya başladı.

“Sana zaten söyledim, ben kadın doğum muayenesi yapmıyorum,” diye bağırdı doktor.

“Yarın bir jinekologla randevumuz var,” diye kükredim ve Asya’yla birlikte ofisine girebilmek için onu yolumdan ittim. “Ama her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor. Hemen.”

“Fazla tepki veriyorsun.”

“Umurumda bile değil.” Asya’yı kollarının altından nazikçe kavrayıp sedyeye kaldırdım. “Başlayabilirsin.”

Doktor başını iki yana salladı ve geçip oturduktan sonra ultrason cihazını kendine doğru çekti.

Gözlerimi önümdeki sahneye odakladım, Doktor, Asya'nın karnına yapışkan bir şey yaydı ve cihazı taytının kemeri boyunca hareket ettirdi. Cihazı soldan sağa kaydırdı, biraz çevirdi, bir yandan da tek gözünü monitörde tutuyor ve birkaç tuşa basıyordu.

“Altıncı haftada olduğunu söyleyebilirim. İkisi de gayet iyi görünüyor,” dedikten sonra Asya’ya baktı. “Ve sen de iyi görünüyorsun.”

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırıştırdım. “İkisi mi? Asya ve bebek mi?”

“Hayır. İki bebek de.”

Başımı hızla yana çevirip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle monitöre bakan Asya’ya gözlerimi diktim. “Emin misiniz?” diye fısıldadı Asya.

Doktor, “Evet,” derken ben de aynı anda, “Hayır!” dedim. İkisi de bana bakmak için döndü.

“Tekrar bak.” İçimi bir korku kaplarken parmağımı ultrason makinesine doğrulttum.

“Nasıl sayılacağını bildiğime eminim!” diye haykırdı doktor ve ultrason çıktısını göğsüme çarpıp diğer parmağıyla gösterdi. “Bir. İki.”

Gömleğinin önünü kavrayıp suratına yaklaştım. “Tekrar!”

“Pasha?” Asya kolumu tuttu. “Neler oluyor?”

Doktoru bırakıp Asya'nın yüzünü ellerimin arasına aldım. “Bu tehlikeli, *mishka*. Sen çok ufak tefeksin. Ya bir şey olursa?”

Asya parmağını dudaklarıma bastırdı. “Ben iyi olacağım. Ailemin neredeyse her kuşağında ikizler var ve hiçbiri sorun yaşamadı. Panik yapma.”

“Panik yapmıyorum. Yapmıyorum.” Omzumun üzerinden doktora bir bakış attım. “Hastaneye yatırılması gerekir mi? Doğruca oraya gideceğim.”

“*Pasha.*” Asya gömleğimi çekti.

“Yürüyebilir mi?” diye devam ettim. “Hayır, onu oraya kadar taşısam daha iyi olur.”

“Hastaneye falan gitmiyorum ben!” Asya kulağıma kükredi, çenemi tuttu ve başımı kendisine doğru çevirdi. “Hadi doktora teşekkür edelim ve eve gidelim.”

“*Mishka...*”

Doktor, “İkizlere hamile bir kadını kızdırmanı tavsiye etmem, *Pasha,*” diyerek araya girdi.

“Kızdırmayacak.” Asya öne doğru eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. “Sakin ol. Her şey iyi olacak.”

Sevgili okuyucu,

Asya ve Pavel'in hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım bir yorum bırakıp diğer okuyuculara Parçalanmış Ruhlar ile ilgili ne düşündüğünüzü söylemeyi göz önünde bulundurursunuz. Kısacık bir cümle bile büyük bir fark yaratır. Yorumlar, yeni okuyucular bulmaları için yazarlara ve yeni kitaplar bulmaları için diğer okuyuculara yardımcı olur!

Serinin bir sonraki kitabı *Burned Dreams*, Alessandro (Az) ve Ravenna'nın kitabı. Bu bir intikam ve bir korumayla bir Capo'nun karısının arasındaki yasak aşkın hikâyesi. Okuyucular işin içinde aldatma olup olmadığını sordular bile ve cevap karmaşık. Ravenna, Alessandro ile bir ilişkiye başladığından, basit cevap evet olurdu, kocasını aldatıyor. Ancak bu durumda ilk başta görüldüğünden daha fazlası var, Ravenna'nın kocası aşırı derecede istismarcı ve şiddet yanlısı, Ravenna, Alessandro resme dahil olmadan önce kocasını bırakmaya çalışıyor. Ravenna ve Alessandro en sonunda ilk öpücüklerini paylaştıklarında, onunla kocası arasında hiçbir şey yok. Yani, eğer soru ana karakterler arasında bir aldatma olup olmadığıysa, cevap hayır olacaktır.

SERİDE SONRAKİ KİTAP

Alessandro & Ravenna

Sekiz uzun yıl boyunca, bekledim.

Sabırla intikamımı planladım.

Şimdiyse o herifi buldum

Ve ona bunu ödeteceğim.

Karısını korumam için beni tuttu.

Kadının güvenliğini sağlamam için.

Ve ben korumak için yemin ettiğim kadını

Ellerimle öldüreceğim.

YAZAR HAKKINDA

Neva Altaj, yaralı anti-kahramanlar ile onlara âşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında şehvetli, modern mafya romanları yazıyor. Deli gibi kıskanç, kadınları için dünyayı yakmaya hazır, sahiplenici alfa erkekler hassas noktası. Kitapları oldukça ateşli ve beklenmedik dönüşlerle dolu olmasıyla birlikte, her defasında mutlu son garantilidir.

Neva okuyucularından haber almaktan hoşlanıyor, o yüzden ona ulaşmaktan çekinmeyin:

Website: www.neva-altaj.com

Facebook: [@neva.altaj](https://www.facebook.com/neva.altaj)

TikTok: [@author_neva_altaj](https://www.tiktok.com/@author_neva_altaj)

Instagram: [@neva_altaj](https://www.instagram.com/neva_altaj)

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

